

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

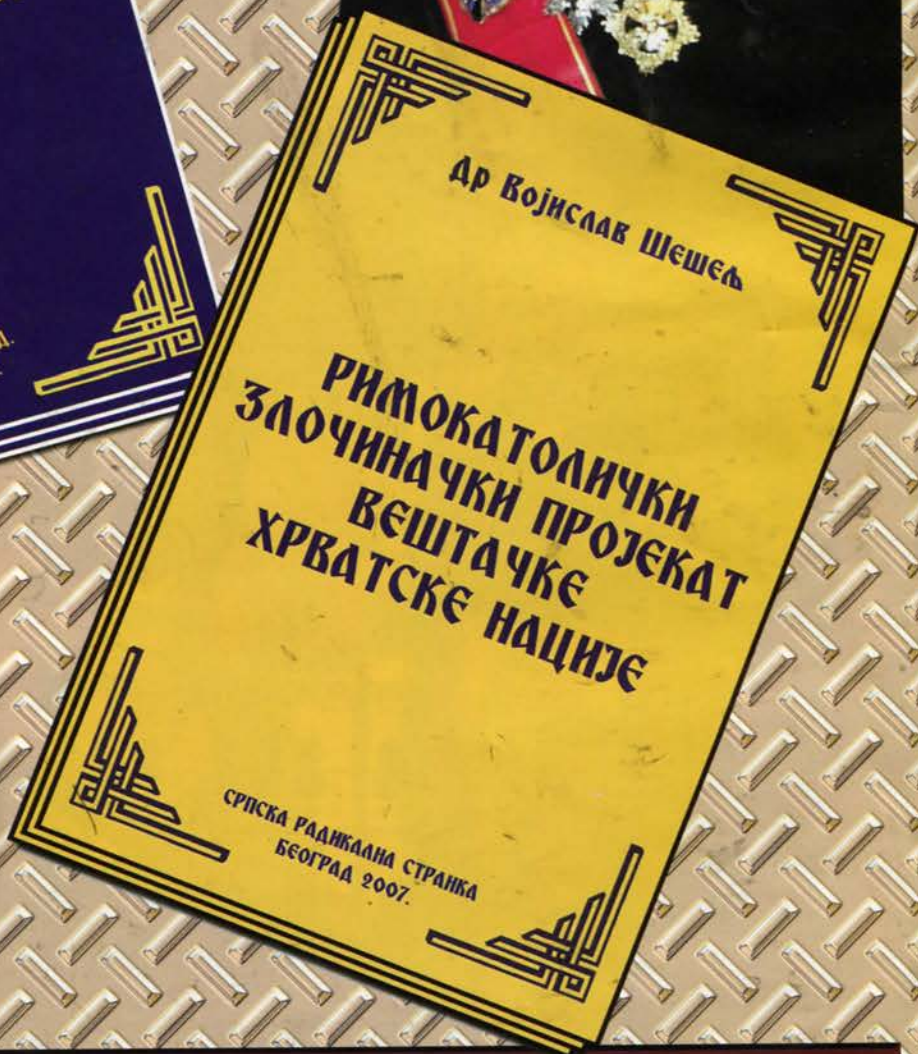
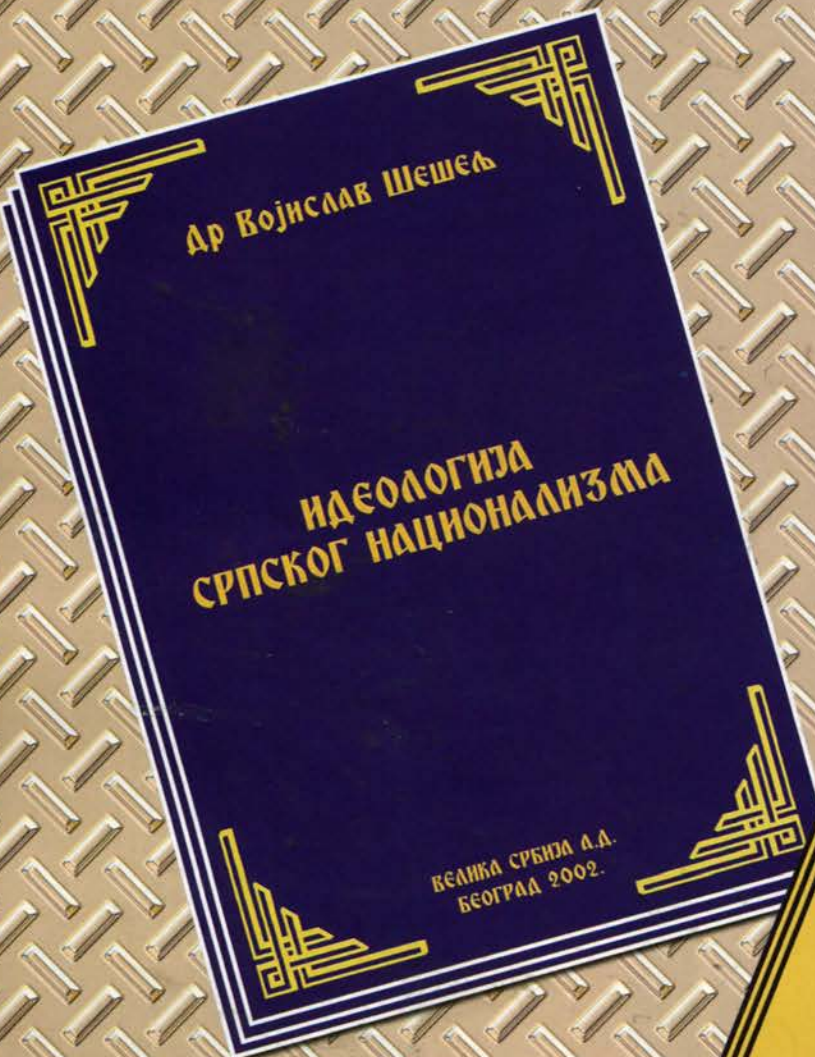
ПОДГОРИЦА, ДЕЦЕМБАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3276

Борац за права

HONDA

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Браћо и сестре српски радикали!

Поздрављам све чланове који су остали доследни идеологији српског национализма, антиглобализма и русофилства. Ова седница се одржава у тренутку који је судбоносан, не само за странку, већ и за Србију. Њене последице ће се одразити, не само на нашу Странку и Отаџбину, већ и шире! Ово је сукоб између двеју идеологија: с једне стране је идеологија Српске радикалне странке, а с друге стране је прозападна идеологија. То није никаква, наводно мекша, реформисана идеологија Српске радикалне странке, то је идеологија која је идентична идеологији коју заступа Демократска странка, ако ту уопште и има било какве идеологије. У ствари њу одређују: Брисел, Вашингтон, чиновници страних амбасада и олигарси - Мишковић и Беко.

Већ годинама упозоравам руководство Странке да стране обавештајне службе не мирују и да ће покушати да униште Српску радикалну странку. Зато ово није лични сукоб. Ово је сукоб две супротстављене идеологије. Ово је сукоб слободарске идеологије Српске радикалне странке, против идеологије вазалног односа, која ће дозволити, зарад личне користи, да Брисел, Вашингтон и тајкуни увишће будућност наше отаџбине, да је у потпуности економски ослабе и територијално распарчају. Европска унија отима део наше територије, а они кажу то је прихватљиво.

Ако сада поклекнете, будите уверени да ће наши потомци ускоро радити као слабо плаћена радна снага у нашој и у земљама Европске уније као Бугари, Румуни и Пољаци, чију је економију Брисел упропастио, и да ће нас се стидети. Ми желимо да будемо равноправан партнер у ЕУ без условљавања, са Косовом и Метохијом у саставу Републике Србије.

Ако останете доследни има наде за Србију. Уз Руску помоћ и помоћ других јаких слободарских и пријатељских земаља можемо да створимо стабилну и економски јаку државу, коју ће уважавати у целом свету! То је реалност, остало су патетичне фразе. Фраза да хоћемо и на Исток и на Запад, да је Србија кућа са двоје врата, је неодржива. Србија није железничка станица. Ми говоримо само истину и не понашамо се као политичке проститутке. Наравно, марионетска група ће вас убеђивати у супротно, да се може седети на две столице, да они мисле на будућност и ваше деце, а не само на своју и слично. Али, ако искрено и храбро преиспитате своја осећања и савест, знаћете да то није истина! Знаћете да покушавају да оправдају своју издају.

Браћо и сестре, ја сам свој избор одавно направио. Никада се нећу помирити са онима који отимају Косово и Метохију и растачу нам земљу. Не може бити помирења између мене и марионетско-издајничке групе која жели да промени идеологију странке у тренутку када нам убијају људе на демонстрацијама, испоручују српске главе, а Европска унија наставља да поставља нове услове и захтева извршења нових налога, који воде ка урушавању нашег суверенитета и територијалног интегритета. То раде управо сада, на њуп и примитиван начин, не увиђајући у својој похлепи, да је Русија поново стала на ноге и да жели да помогне Србији, економски и политички, и на сваки други начин, не увиђајући да су се после осам година досовског мрака, стекли услови за васкрс Србије!

И управо сада, када је требало појачати напоре за ослобођење Србије, они хоће да промене идеологију Странке која се очувала и у тежим околностима. У томе никада неће успети, идеологија Српске радикалне странке је бесмртна. Смисао мог живота је у борби за слободу мога народа, за одбрану његових националних вредности, у борби за истину о моме народу. Они који су хтели да следе тај пут прикључили су се Српској радикалној странци. Никада никога нисам обмањивао да је то лак пут, не обмањујем ни сада. То је најтежи пут, јер српски народ има тешку и несрећну историју, историју пуну искушења. Имао је велику шансу да у средњем веку израсте у ред највећих европских народа. У време Немањина било је Срба колико и Енглеза. А, онда се десило оно што нас је увек пратило као највећа несрећа: неслога, нејединство. После смрти цара Душана царство се поделило. Великаши су више снаге губили у међусобним сукобима и ратовима него одупирући се спољним непријатељима. Та неслога је главни кривац пропасти српске царевине. Она се и касније појављивала када нам је било најтеже, као што се и данас дешава. У сваком новом изазову долазило је до издаје. Управо као и данас.

Они нам нуде лакши пут, али по коју цену? Лажу вас и обмањују да границе нису важне јер оне наводно нису важне у Европској унији. Ако изгубимо територију, ко смо и шта смо? И где је крај тој отимачини? Без државе немамо ни слободе. Ми се сада налазимо у једној од најтежих борби за очување Отаџбине. О онима који покушавају да униште идеологију српског национализма не желим да говорим, о њима ће довољно рећи историја. Могу да се послужим Есхиловим речима - Никада не бих своју мучку мењао за њихов слугерањски посао.

Браћо и сестре српски радикали, на вама је данас велика одговорност. Бирајте, или Српска радикална странка или марионетска прозападна група. Ја верујем у вас. Када одбранимо Српску радикалну странку и њену идеологију, то ће бити велика победа за Србију.

*Живела Српска радикална странка!
Живела Велика Србија!*

Ваш Војислав Шешељ

Оснивач и издавач Проф. др Војислав Шешељ, Главни и одговорни уредник Елена Божић-Талијан, Заменик главног и одговорног уредника Марина Томан, Издање приредио Душко Секулић, Редакција Иван Нинић, Борис Алексић, Душан Марић, др Никола Жутућ, Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић, мр Александар Мартиновић, Будимир Нићић, Амџад Мигати, Огњен Михајловић, Лектор Бојан Струњаш, Председник Издавачког савета Др Ђорђе Николић, Заменик председника Издавачког савета Др Бранко Надовеза, Издавачки савет Проф. др Војислав Шешељ, Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић, Драган Ђодоровић, Мирко Благојевић, Душко Секулић, Зоран Красић, Паја Момчилов, Наташа Јовановић, Горан Цветановић, Штампана ДОО „Драгић“, Зрењанин. Редакција прима пошту на адресу „Велика Србија“, Трг победе 3, 11080 Земун. Рукописи се не враћају. Новине „Велика Србија“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

СР - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд 329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске радикалне странке / главни и одговорни уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1, бр.-1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешељ, 1990- (Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно
ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Влада Црне Горе признала независност Косова

Већа брука него штета

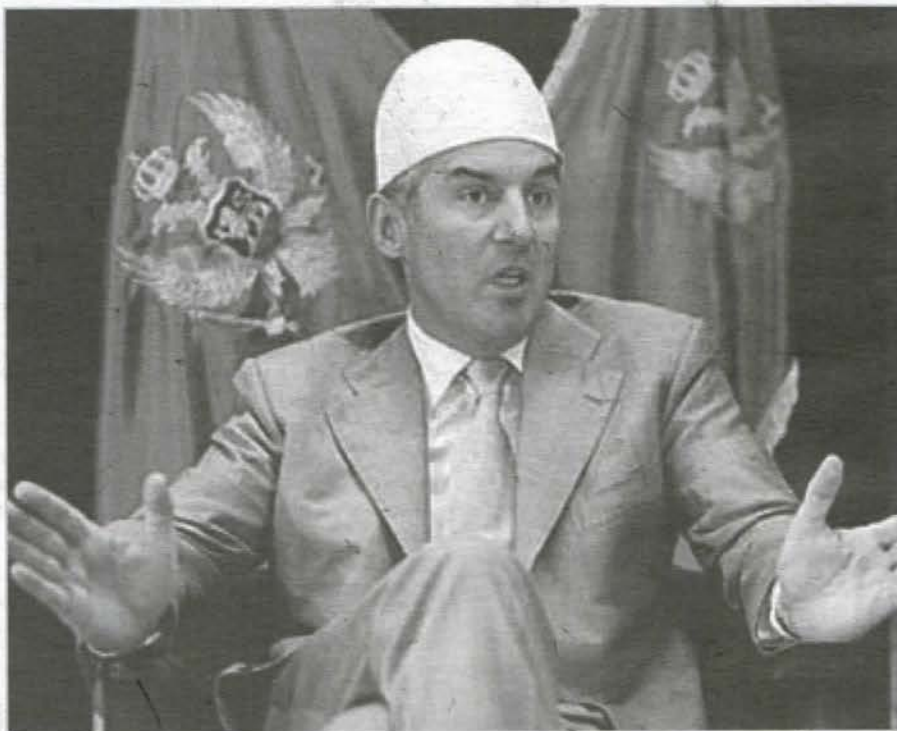
- *Одлука о признавању лажне државе Косово најмање је изненадила, али највише повриједила Србе у Црној Гори који су лишени основних људских права и ошјерани на маргину друштвеног деловања. Свако ко иоле познаје политичке прилике у Црној Гори може јасно да види да режим Мила Ђукановића последњих десетак година ошворено пројазира антисрпско и на најрубљи начин покушава асимилovati српски народ у Црној Гори. Нема Србина у Црној Гори којем није јасно да марионетски режим Мила Ђукановића све ради да би Србији и Србима у Црној Гори нанео више штете и да га западне силе не одржавају на власти зато што је добар државник, већ зато што је освједочени српски непријатељ*

Пише: Бојан Струњаш

Одлука Владе Црне Горе о признавању независности Косова, која је донијета 9. октобра касно увече, узбуркала је поприлично успавану црногорску политичку сцену. Тој одлуци је претходила Резолуција о неопходности убрзавања процеса интеграције Црне Горе у европске и евроатлантске интеграције која је усвојена у Скупштини Црне Горе 3. октобра ове године. Тада је већ било јасно да се марионетска Влада Мила Ђукановића спрема да призна независно Косово.

Дио опозиције се оштро успротивио срамној одлуци Владе и у знак протеста у Подгорици је 13. октобра одржан велики народни митинг под паролом *Образ је црчи*. На том скупу тајна полиција је исценирана сукобе које су овдашњи антисрпски медији једва дочекали како би бацили љагу на овај достојанствени митинг који је покушао да опере прљави образ Црне Горе. Кажемо – покушао је опере, јер се ова мрља не може никад опрати и трајно ће остати да свједочи о једном ружном времену.

Режимски медији су одмах по завршетку митинга свијету послали лажну слику о „рушилачком“ митингу који је имао за циљ „да уведе Црну Гору у ванредно стање“, о чему наравно није било ни говора. Свако ко је после митинга прочетао Подгорицом могао се увјерити да никаквих рушилачких напада није било и да се све завршило са по једним поломљеним стаклом на Скупштини и Пошти, као и са неколико почупаних заштитних стубића ко-

Одлука Црне Горе суштински не значи ништа

Претјераним сматрамо тврдње како је Црна Гора признавањем независности Косова нанјела страшну штету Србији. То уопште није тачно. То је још само једна од манипулација на које, нажалост, насједају и поједини српски политичари. Црна Гора је микро - држава, оаза криминала на Балкану. Западу служи искључиво као играчка којом се повремено играва ради тренирања живаца Србији, међутим стварна политичка и економска моћ Црне Горе је превисше смијешна да би била озбиљна и да би могла нанјети штету Србији која је, и поред свих удара са Запада, остала моћна држава. Одлука Црне Горе не значи ништа ни самој Америци, чак су и Албанци свјесни да нису ништа добили признавањем државе Косово од стране Црне Горе.

Мало се јело, мало се пило...

Кад се већ знало да је питање дана када ће Црна Гора признати независност Косова, српским премијерима Цветковићу и Додику то није сметало да се 1. октобра изгрле и изљубе са Ђукановићем приликом отварања Мишковићевог Делта – ситија у Подгорици. Боже, како су том приликом били весели. А, и невоља им је било! Добро се и јело и пило. Цветковић је из Црне Горе отишао насмијан и весео као да је издејствовао највећу побједу своје Владе. Само осам дана касније Ђукановић признаје независност Косова. Из Србије добија ногу Анка Војводић, али уз обећање да ће је брзо вратити. Објаснили су да јој само реда ради морају краткорочно ускратити гостопримство. Тадић том приликом, као и обично, глуми нервозу... А, пошто су „узавреле страсти“, министар Јеремић апелује да „наша два народа (Срби и Црногорци), и поред свега, треба да сачувају добре односе“. Која су то „два народа“? Гдје су у свој тој причи Срби из Црне Горе и да ли ико из Србије, осим Српске радикалне странке, брине о нама?!

ји су се налазили поред Скупштине. Истина, каменице су по завршетку митинга летјеле на све стране, али, нису биле упућене само полицији, већ и учесницима митинга. Наравно, да ниједном Србину није пало на памет да каменује свога Митрополита Амфилохија, своје политичке прваке, нити своје свештенике, монахе и монахиње. То су радили добро увјежбани припадници црногорске тајне полиције који су на главама имали фантомке, а на леђима ранчеве пуне каменица.

Након митинга *Образ је пречи*, Андрија Мандић, лидер Српске листе и председник Српске народне странке започео је штрајк глађу до испуњења једног од захтјева опозиције који су са митинга упућени режиму. Први захтјев је био да се поништи срамна одлука о признању независног Косова чија је независност створена силом – на срамоту цијелог свијета и међународног права. Други захтјев је био да се распише референдум на коме би грађани Црне Горе одлучили да ли су против независности Косова, док је трећи захтјев био расписивање ванредних парламентарних избора.

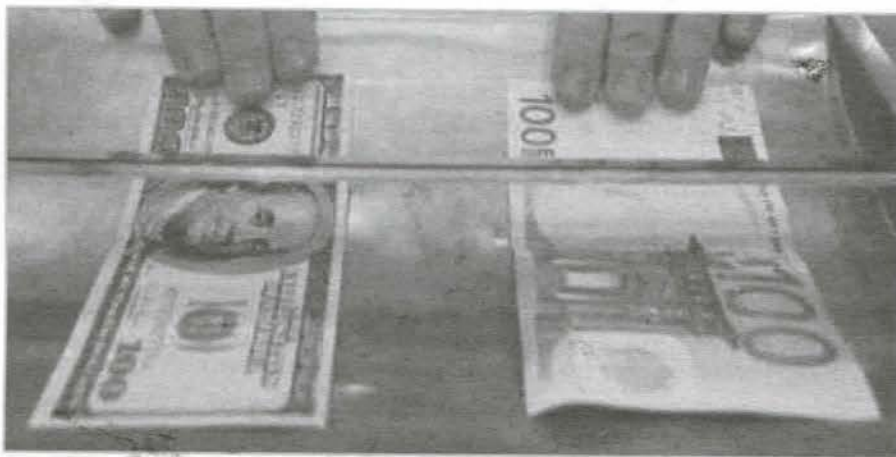
Чекајући испуњење својих захтјева Мандић је штрајковао тринаест дана, али упркос његовој упорности ни један захтјев није испоштован. То се, наравно, могло и очекивати! Тако је Мандић након тринаест дана послушао савјете страначких колега и прекинуо штрајк глађу који га је водио у сигурну смрт,

без икаквих изгледа да режим промијени своју срамну одлуку, чак и по цијену да се сви посланици Српске листе спале у Скупштини Црне Горе.

У свему што се дешавало око црногорског признавања независности Косова намеће се дилема – да ли је (или није) некога у Црној Гори и у окружењу изненадила одлука званичне Подгорице?! Наравно да није. Свако ко је хтио, могао је да види да је ово био само још један у низу домаћих задатака које је Мило Ђукановић морао да одради да би се одржао на власти.

Као главни разлог црногорског признавања Косова у јавности је пласиран притисак Америке. Међутим, такве тврдње су прилично дискутабилне. Највјероватније ће бити тачна претпоставка да од стране Америке притисака уопште није ни било. Америци је Црна Гора потребна за друге ствари. Зашто би се уосталом Америка бавила суштински небитним одлукама једне микро – државе на Балкану?! Прије ће се испоставити тачном чињеница да је овом одлуком Влада Црне Горе вратила дуг албанској мафији која је задужила Мила Ђукановића приликом референдума за само-

сталност Црне Горе. Тада су Албанци из цијелог свијета авионима и аутобусима довожени како би дали глас сепаратистичкој Црној Гори. Зато је још тада било за очекивати да ће Мило Букановић, чим Албанци прогласе независност, признати ту лажну државу.

Одлука о признавању лажне државе Косово најмање је изненадила, али највише повриједила Србе у Црној Гори који су лишени основних људских права и отјерани на маргину друштвеног дјеловања. Свако ко иоле познаје политичке прилике у Црној Гори може јасно да види да режим Мила Букановића последњих десетак година отворено пропагира антисрпство и на најгрубљи могући начин покушава асимилovati српски народ у Црној Гори. Нема Србина у Црној Гори којем није јасно да марионетски режим Мила Букановића све ради да би Србији и Србима у Црној Гори нанио што више штете и да га западне силе не одржавају на власти зато што је добар државник, већ зато што је освједочени српски непријатељ.

Претјераним сматрамо тврдње како је Црна Гора признавањем независности Косова нанијела страшну штету Србији. То уопште није тачно. То је још само једна од манипулација на које, нажалост, насједају и поједини српски политичари. Црна Гора је микродржава, оаза криминала на Балкану. Западу служи искључиво као играчка којом се повремено поиграва ради тренирања живаца Србији, међутим стварна политичка и економска моћ Црне Горе је превише смијешна да би била озбиљна и да би могла нанијети штету Србији која је, и поред свих удара са Запада, остала моћна држава. Одлука Црне Горе не значи ништа ни самој Америци, чак су и Албанци свјесни да нису ништа добили признавањем државе Косово од стране Црне Горе. У свој тој причи највише су изгу-

били Срби у Црној Гори који су вјековима везани за Косово, па су самим тим емотивно веома тешко преживјели одлуку црногорске Владе.

Смијешне су и приче да је већина народа у Црној Гори против признавања независности Косова. Тачно је да су Срби из Црне горе, од првог до последњег, против ове одлуке, али је тачно да Црногорци, Албанци, Бошњаци, Муслимани и Хрвати до последњег подржавају срамну одлуку Владе. Није разумљива потреба већине српских политичара у Црној Гори који бране Црногорце тврдњама како они тобоже осуђују независност Косова. То је ортодоксна неистина. Да су Црногорци били против независног Косова они би након одлуке Владе изашли на улице и показали своје незадовољство. То се наравно није десило, и неће се ни десити, јер ни један Црногорац још није јавно изјавио да је против, не ове – него ни једне одлуке марионетске Владе Мила Букановића. Предстоје нам и локални избори у Котору – заказани за 9. но-

вембар. Ето праве могућности да Црногорци казне режим који су изабрали?!

Значи, Црногорцима остављамо 9. новембра да на изборима у Котору „казне“ своју власт, а сада да видимо како је званична Србија „казнила“ званичну Црну Гору... Кад се већ знало да је питање дана када ће Црна Гора признати независност Косова, српским премијерима Цветковићу и Доду то није сметало да се 1. октобра изгрле и изљубе са Букановићем приликом отварања Мишковићевог Делта – ситија у Подгорици. Боже, како су том приликом били весели. А, и невоља им је било! Добро се и јело и пило. Цветковић је из Црне Горе отишао на смијан и весео као да је издејствовао највећу побједу своје Владе. Само осам дана касније Букановић признаје независност Косова. Из Србије добија ногу Анка Војводић, али уз обећање да ће је брзо вратити. Објаснили су да јој само реда ради морају краткорочно ускратити гостопримство. Тадић том приликом, као и обично, глуми нервозу... А, пошто су „узавреле страсти“, министар Јеремић апелује да „наша два народа (Срби и Црногорци), и поред свега, треба да сачувају добре односе“. Која су то „два народа“? Гдје су у свој тој причи Срби из Црне Горе и да ли ико из Србије, осим Српске радикалне странке, брине о нама?! После свега, нажалост, долазимо до поражавајућег сазнања да Срби из Црне Горе сметају подједнако и Тадићу и Букановићу и да би обојица најсрећнији били кад би ми некако преко ноћи заувјек нестали или се претворили у Црногорце.

Аутор је посланик Шешелевих радикала у Скупштини Црне Горе.

Право лице лажних патриота

Мандић као Килибарда

- Након све гласнице негодовања српских радикала и једног дијела значајних руководиоца у Српској народној странци, Мандић и Даниловић крећу у акцију дисциплиновања непослушних странака у Српској листи са већ припремљеном страначејом напуштања политичког програма Српске листе и политичког заокрепа ка антисрпским политичким циљевима. Док је српски народ све више трагао обесправљен, дошле су се челници Мандић и Даниловић уљуљкивали у брзо стицајном бојастиву

Пише: М. Кривокапић

Још августа 2008. године почеле су идеолошке размирице у оквиру коалиције Српска листа на тему идеје председника извршног одбора Српске народне странке Горана Даниловића, који је већ тада најавио стварање једне странке од коалиције Српска листа. Иначе, Српска листа је створена од Српске народне странке, Странке српских радикала, Народне социјалистичке странке, Демократске странке јединства, невладиних организација Српског народног вијећа И Академске алтернативе, још 2006. године, и тако на парламентарним изборима у Црној Гори освојила значајних 12 мандата.

Програмски конципирана као најважнија српска политичка снага у Црној Гори, подржана и од великог дијела српских интелектуалаца, са циљем да у првом реду заштити права српског народа у Црној Гори којем се спремамо политичко и уставно смакнуће. Како је у програму Српске листе и записано, борба за српске националне интересе је била основни и приоритетни задатак, у коме се није експлицитно одређивао правац и начин те борбе. Сам политички програм Српске листе је одређивао борбу за дводомни парламента али и културно-просветну аутономију Срба у Црној Гори. Потпуно јасно и гласно изречен начин борбе карактеристичан за националне мањине и заштиту њихових права.

Та и таква политичка платформа донијела је на изборима преко 50 хиљада гласова Срба који су очекивали политичку (уставну) заштиту од коалиције којој су дали значајну политичку снагу у самом парламенту.

Пролазило је вријеме али се ништа није мијењало. Режим је кренуо да уставно избрише српски народ у Црној Гори.

Дио врха Српске народне странке, а понајприје Андрија Мандић, је тада показивао амбиције да засједне на чело читаве црногорске опозиције па је направио уставну платформу са Небојшом Медојевићем у којој су се један другом закљичали да ће до краја срушити нацрт режимског устава.

Близак однос са Медојевићем Мандић је објашњавао колегама из Српске листе како „тога сепаратисту треба преварити и упрегнути у наша кола“, док је на крају испало да су само Срби преварени и од Медојевића и од Мандића.

Одмах у старту „опозиционог заједничког дјеловања“ видјело се да главну ријеч, заправо води Медојевић са својим сепаратистичким и антисрпским набојем па су се представници Српске листе, изузев Мандића, и тад

Још августа 2008. године почеле су идеолошке размирице у оквиру коалиције Српска листа на тему идеје предједника извршног одбора Српске народне странке Горана Даниловића, који је већ тада најавио стварање једне странке од коалиције Српска листа. Иначе, Српска листа је створена од Српске народне странке, Странке српских радикала, Народне социјалистичке странке, Демократске странке јединства, невладиних организација Српског народног вијећа И Академске алтернативе, још 2006. године, и тако на парламентарним изборима у Црној Гори освојила значајних 12 мандата.

врло често питали: шта ће они ту и зашто тако приљежно улазе у антисрпски пројекат Медојевића, Бошњака и представника албанских партија?

У самој Српској народној странци су се, истовремено дешавали, чудни и нелогични потреси јер је предједник извршног одбора Горан Даниловић полако преузимао власт, док су нижи, па богме и виши функционери коментарисали најновија догађања – забринути за судбину странке.

Даниловић је прво очистио Извршни одбор Српске народне странке од Мандићевих људи и потпуно преузео контролу новчаних средстава странке и као човјек задужен за организацију скидао Мандићеве кадрове по самом терену. Након извјесног времена Мандић је могао на прсте своје једне руке избројати своје кадрове на најважнијим функцијама у Странци, док Даниловић полако али сигурно преузимао власт.

Засиједање Скупштине на којој је изгласан антисрпски устав, показало је сасвим јасно двије чињенице које говоре о томе да је у међувремену Ђукановић завршио посао са Медојевићем, али истовремено је Медојевић показао огроман антисрпски потенцијал и тако помогао усташком режиму да Србе као народ избрише из највишег правног акта Црне Горе. Оно што је чудило је, свакако, млак одговор челника Српске листе, на прије свега, свој потпуни политички пораз и перфидну и проусташку дјелатност Небојше Медојевића и Покрета за промјене. Док нас је Мандић просто убојеђивао да не „разбијамо антирежимску коалицију која ће спрејечити доношење новог устава“ он се након Медојевићеве преваре правио „Тоша“, очито планирајући да са Медојевићем крене у даљи антисрпски дил и разградњу свега српског у Црној Гори.

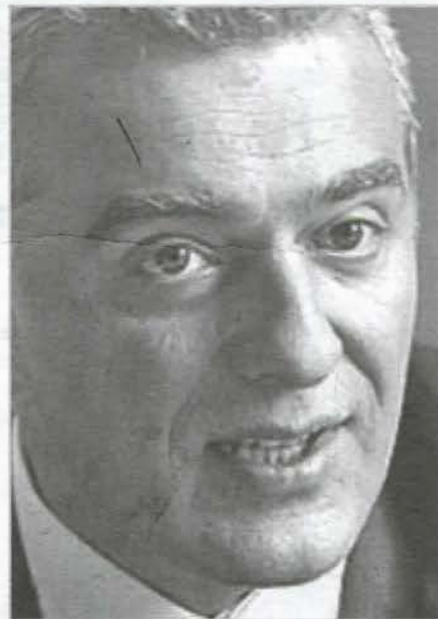
Након све гласнијег негодовања српских радикала и једног дијела значајних руководилаца у Српској народној странци, Мандић и Даниловић крећу у акцију дисциплиновања непослу-

шних странака у Српској листи са већ припремљеном стратегијом напуштања политичког програма Српске листе и потпуног заокрета ка антисрпским политичким циљевима.

Док је српски народ све више грцао обесправљен, уставно избрисан, иако историјски државотворан, дотле су се челници Мандић и Даниловић уљуљкивали у брзо стеченом богатству (али о тој теми ће бити посвећен читав број страначких новина Велика Србија, са документацијом, фотографијама и осталим занимљивим подацима).

Тада почиње стратешки потез Мандића и Даниловића на мијењању програмских одређења Српске листе тако што потпуно раскидају са причом о борби за права српског народа у Црној Гори и крећу у „европеизацију“ њиховог политичког правца.

Следећи сукоб између српских радикала и дјела челника Српске народне странке је за вријеме предједничких избора у Србији гдје је Мандић због 30.000 евра које је у манастиру Милешева примио од Веље Илића, тадашњег министра за инфраструктуру у Влади Србије и кандидата за предједника, како би га подржао, Српским

радикалима је била нелогична подршка Вељи Илићу, док су га српски радикали подржавали па и са њим чинили коалиционог партнера у Српској листи.

Док је Мандић задржао новац и заједно са Вуком Драшковићем говорио на завршном митингу Веље Илића, Вучић јавља из Београда радикалима у Црној Гори: „Мандић је највеће г.но које је сам срео у животу. Нај...ћу му се мајке, кад тад“!

Све вријеме коалиционе сарадње српских радикала и дијела Српске народне странке, Томислав Николић се са посебним гнушањем и гађењем говорио када је Мандић био тема разговора. Знао је да каже „Мандић је мали човјек, сецикеса и могући издајник свега српског...“!

Александар Вучић никада није вјеровао Мандићу, а посебно Даниловићу за кога је одувјек тврдио да је човјек црногорске УДБЕ па је једну од својих куртизана слао почесто да борави у Српској народној странци како би „прикупљала корисне податке...“! Очито да је куртизана, која је власник и подебелог психијатријског досијеа, постала интимус са два човјека у Српској народној странци и то по задатку. Наравно, та два човјека нијесу била на списку „занимљивих“ самом Вучићу, али се куртизана веома забављала и отворено причала разне пикантерије. Та позната чињеница је дуго забављала полујавност у странкама Српске листе јер је „специјалисткиња за изборе“ специјализовала два човјека Српске народне странке за неке друге активности. И за то постоје валидни и веома очити докази у виду дугометражног филма.

Без обзира на „просрпску“ политику како Мандић воли да појасни свој политички правац, он два пута добија позив и путује на молитвени доручак на позив америчког предједника, односно у организацији извјесне Лизе Меклејн, представника САД-а, односно NDI-аја у Црној Гори. Она је иначе службеник из САД који се највише задржао у Црној Гори, од свих, а зли језици тврде да је она са Мандићем изградила сасвим други, приснији однос од политичког.

Оно што је сада веома добро познато да је Мандић постао човјек од посебног повјерења америчких специјалних људи, не само у Црној Гори већ и на ширем простору. Илегално је често одлазио у Албанију и одатле таксирао појединим професионалним службеницима америчке амбасаде у Тирани. И по Албанији али и по Црној Гори.

Доспио је на веома цијењену листу америчких сарадника са титулом таксисте и потрчка...

Са једног од доручака вратио се разочаран. Малом броју људи са којима је разговарао, објаснио је „да Американци хоће да Црна Гора буде у интересној сфери Албаније, јер је она најоданији амерички сателит, док се Њемачка труди да преко своје агентуре, утицаја – да Црну Гору преко Хрватске сврста у интересну сферу велике Њемачке државе. То му је саопштио неки од америчких државних полусекретара. „Да ли ће наш главни град бити Тирана или Загреб остаје да се види, али нам Американци копају још један велики гроб“ – тужно је Мандић саопштавао након повратка са молитвеног доручка.

У међувремену се десило низ занимљивих ствари и очигледног преокрета. Мандић одлази на разарач САД-а у которској луци и тада у ставу мирно стоји и поздравља интонирање америчке и црногорске химне, док за јавност у Црној Гори важи сасвим друга слика када је Мандић интонирање црногорске химне пресједио у црногорском парламенту. Наравно, то је објаснио ријечима „да је ту химну написао ратни усташки зликовац Секула Дрљевић“, што је тачно, али је онда када га камере нијесу снимале на америчком броду итекако одлушао Секулове стихове, свечано укочен прослављао дан независне државе Црне Горе. Пред црногорском влашћу и наравно, пред америчком посадом ратног брода. Ова вијест је објављена чак неколико пута, али је Мандић никада није демантовао. Смијешно и тужно.

Четнички и српски војвода, Мило Ракочевић је пред смрт у Паризу, оставио у аманет наследницима да прогласи неколико војвода у Србији и Црној Гори. Мандићева логика је, када је чуо да се налази на списку предложених, била веома јасна: зашто да не, јер би са титулом војводе постао познат у српском народу.

Агреман војводе примио је у Заостру, селу близу Берана, тајно и мимо великог медијског присуства, јер је у међувремену „схватио“ да му српска и четничка титула може само одмагати у будућој политичкој каријери. Схватио је да је много исплативије бити мондијалиста и интернационалиста него четник, Србин и војвода.

Када су му објаснили да треба и да положи заклетву у Цркви он је ту обавезу елегантно избјегао и тако је Мандић данас једини „половични“ војвода

у српском народу. Односно, војвода без заклетве и није војвода. Или: војвода је свако онај ко прими агреман да је војвода. Тако је Мандић понизио и војводу Мила Ракочевића, али и све оне које су се радовали том чину. Да ли је тачна прича да је кандидат за војводу био и Горан Даниловић остаје да се утврди, па чак и наставак приче да му је титулу претео познати подгорички Милета Павићевић, звани Чича, али оно што се зна да се таксиста поноси титулом војводе док полувојвода и кандидат за војводу о овом политичком, четничком и српском ангажману ћути као морачке рибе.

Подгоричка чаршија бруји од приче да је Мандић у међувремену купио солидан стан у Београду а да је Даниловић то исто урадио у Подгорици, због тога што Београд не подноси!

Дуго је Вучић нас у Подгорици убјеђивао да је „Мандић купио луксузан сат од пара које је заврнуо од неке предизборне кампање, а да му је тај податак саопштила куртизана по задатка“!

Након што је лажна држава Косово и Метохија прогласила независност

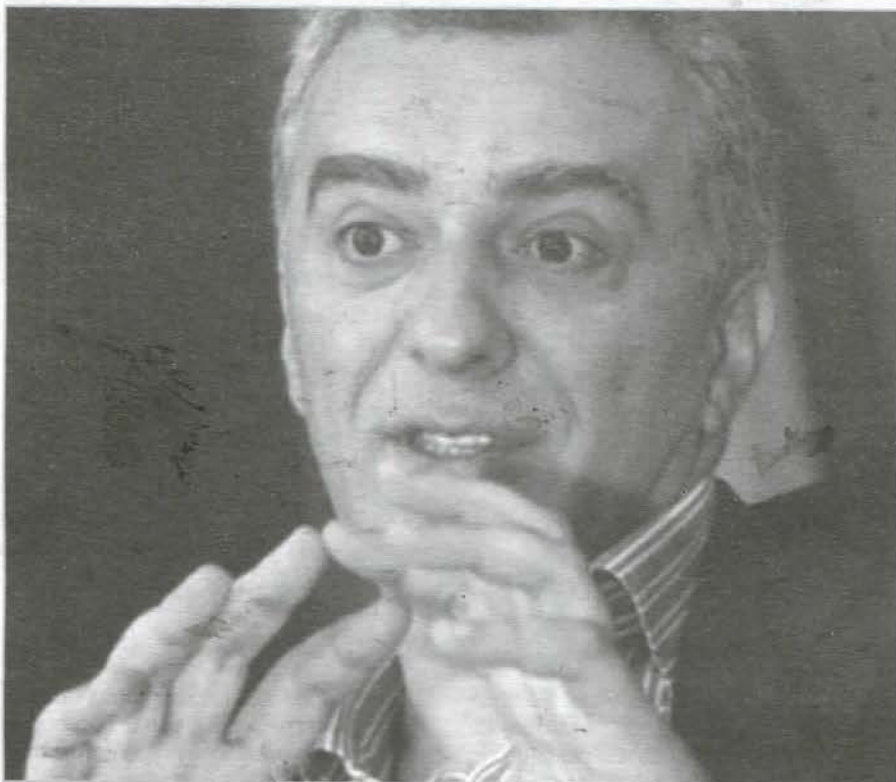
17. фебруара, дио опозиционих странака се преко представника договорио да посјети Косовску Митровицу и да се на тај начин солидарише са својим српским народом. Договорено је да се из Подгорице крене аутобусом и да у њему буду делегације свих српских странака(!) на највишем нивоу!

Осим Странке српских радикала и Народне социјалистичке странке, нико од осталих није ни дошао да удостоји организатора. Делегације странака Социјалистичке народне партије и Српске народне странке на челу са Мандићем стигле су у Косовску Митровицу у црним лимузинама са затамљеним стаклима у одијелима која коштају хиљаде евра, огрнути скупоцјеним шаловима, али оно што се могло видјети из њиховог израза лица јесте „брига за судбину српског народа на Косову и Метохији“.

Са њима су стигле и камере и новинари, па су их снимали како брижно обилазе митровачке улице, како разговарају са митровачком сиротињом, како загрле понеко српско дијете, а онда је пала наредба да се камере погасе,

Наше слутње су се обистиниле када је полугладни Мандић послао своје најближе сараднике на ручак код америчког амбасадора Родерика Мура, који је тих дана славио своју дипломатску побједу јер је приморао црногорску криминализовану власт да призна лажну терористичку државу Косово и Метохију! То је био врхунац лицемерја и потпуно одсуство морала!!!

Док се Србима продавао за патриоту и жртву због српске светиње Косова и Метохије, дотле је намигивао америчком амбасадору и слао своје доглавнике да му објасне да Мандић то ради само ради српске публике коју треба још једном преварити на неким наредним изборима...

да се склоне фотоапарати и онда је нај-
луксузнији ресторан у Косовској Ми-
тровици био просто окупиран пред-
ставницима српског народа из Црне
Горе који су у вискију и свињском пе-
чењу гасили тугу над српском косов-
скометохијском судбином.

У повратку, један добронамјерац
човек је у аутобусу јавно и гласно про-
говорио: „Погинућемо на Косову. Али
само од холестерола и триглицерида!”

Ми српски радикали смо се са Мандићем сретали још по неки пут у Ми-
тровици. Опет је био забринут и очито
му је тешко падала брига за српским
народом над којим се свакодневно
спроводи терор, али је своју велику ту-
гу опет умањивао у луксузним ресто-
ранима, по шведским столовима, уз ка-
кав „душевни” уздах.

И данас Мандић исказује бригу за
Косовом и Метохијом онако како је и
научио као члан странке Анте Марко-
вића, па је након црногорског призна-
ња лажне државе Косово сам и без до-
говора са било ким започео штрајк

глађу. Злурадо, неки су одмах утврди-
ли да је штрајк резултат његове борбе
да опстане на челу странке, јер је тамо
суштински и потпуно развлашћен.
Српски радикали нијесу хтјели да се
баве питањем да ли је Мандић штрај-
ковао због проблема у својој странци
или због неког другог разлога, већ смо
га подржали без резерве, иако са пита-
њем да ли ће Мандић и овај вид борбе
до краја искомпромитовати као што је
покушао да искомпромитује титулу
српског и четничког војводе, подршку
Србима са Косова, искомпромитује
непоштовање химне Секуле Дрљевића
(јавно сједи, а тајно устаје), ми смо
га подржали ради Косова и Метохије,
јер је то за нас света српска земља!

Наше слутње су се обистиниле ка-
да је полуладни Мандић послао своје
најближе сараднике на ручак код аме-
ричког амбасадора Родерика Мура,
који је тих дана славио своју дипломат-
ску победу јер је приморао црногор-
ску криминализовану власт да призна
лажну терористичку државу Косово и

Метохију! То је био врхунац лицемер-
ја и потпуно одсуство морала!!!

Док се Србима продавао за патри-
оту и жртву због српске светиње Кос-
ова и Метохије, дотле је намигивао аме-
ричком амбасадору и слао своје до-
главнике да му објасне да Мандић то
ради само ради српске публике коју
треба још једном преварити на неким
наредним изборима...

Кад смо код америчког амбасад-
ора, није згорега поставити још по неко
интересантно питање. Како је Родер-
ик Мур дошао у ситуацију да вози
исто ауто из истог континента као и ве-
ћина функционера Српске народне
странке?! Јављају грађани Црне Горе
да се Мандић и његови доглавници не
одвајају од амбасадора, па су виђени у
шетњи по Скадарском језеру, на Жа-
бљаку... Славе људи независну и ла-
жну државу Косово и Метохију!!! То је
суштина приче и проблема.

Докле варати и обмањивати Србе?!

Или колико се они varaју, они бив-
ши! Из неких дневних новина се може
стећи утисак да Томислав Николић и
Александар Вучић просто луде за
Мандићем. Обожавају човека! Ника-
да га нијесу уважавали и увијек су на
посебно подсмјешљив начин говорили
о њему. Анализирали његове ријечи,
облачење и ход. Све је то пратило хор-
ско смијање и спрдња. Сада су, како из-
јављују, и једни и други, у некој незва-
ничној коалицији. Злуради објашња-
вају и како је „лукла” Српска листа
управо по наређењу Вучићевом из Бе-
ограда. Наређење је донијела куртизана
и саопштила га Мандићу. И он није имао
куд. Морао је да крене да разваљује
Српску листу онако како је Вучић поку-
шао да преотме Српску радикалну стран-
ку у Београду. Мандић сада објашњава да
он коалициони споразум није потписао
са Секулићем, већ са Томом Николићем.

Очито да су један и други предуго
„лизали пљатове код америчких и ен-
глеских амбасадора”, како каже по-
штени човек и патриота Новак Раду-
ловић, подпредседник Српске народ-
не странке. Па сада комуницирају сти-
лом препознатим у народу: „Ја теби
сердаре, а ти мени војводи, а која смо
фела, то изгледа знају сви...”!

Из неких дневних новина се може стећи утисак да Томислав Николић и Александар Вучић просто луде за Мандићем. Обожавају човека! Никада га нијесу уважавали и увијек су на посебно подсмјешљив начин говорили о њему. Анализирали његове ријечи, облачење и ход. Све је то пратило хорско смијање и спрдња. Сада су, како изјављују, и једни и други, у некој незваничној коалицији. Злуради објашњавају и како је „лукла” Српска листа управо по наређењу Вучићевом из Београда. Наређење је донијела куртизана и саопштила га Мандићу. И он није имао куд. Морао је да крене да разваљује Српску листу онако како је Вучић покушао да преотме Српску радикалну странку у Београду. Мандић сада објашњава да он коалициони споразум није потписао са Секулићем, већ са Томом Николићем.

Потпредседник СНС-а о дешавањима у Српској народној странци

Мандић је гробар Српске народне странке

- На сједници Главног одбора Српске народне странке која је одржана 14. децембра ове године, Андрија Мандић, председник Странке, предложио је трансформацију и уједињење Српске народне странке са другим политичким субјектима. Међутим, трансформација на српском језику значи престанак рада и гашење Српске народне странке, а уједињење са „другим“ српским политичким субјектима је, математичким речником саопштено, „једначина“ са четири непознате! Наиме, не знамо са ким се Српска народна странка уједињује, како се уједињује, када и под којим именом

Пише: Новак Радуловић

На сједници Главног одбора Српске народне странке која је одржана 14. децембра ове године, Андрија Мандић, председник Странке, предложио је трансформацију и уједињење Српске народне странке са другим политичким субјектима. Међутим, трансформација на српском језику значи престанак рада и гашење Српске народне странке, а уједињење са „другим“ српским политичким субјектима је, математичким речником саопштено, „једначина“ са четири непознате! Наиме, не знамо са ким се Српска народна странка уједињује, како се уједињује, када и под којим именом.

Предлог да Српска народна странка престане са радом под овим именом је потез без преседана у историји политичких организација. Нико никада није гасио странку кад је најјача од свог оснивања. Да подсетим, Српска народна странка је формирана 1998. године, 12. маја, на дан Светог Василија Острошког. Био сам један од њених оснивача! На парламентарним изборима, који су одржани исте године Српска народна странка није освојила ниједан мандат, али је наставила са радом упркос диктатури, тортури, прогонима и нападима на њено чланство и руководство!

На изборима 2001. године, у оквиру коалиције „Заједно за Југославију“ Српска народна странка је освојила три посланичка мандата, а наредне године шест. У оквиру коалиције „Српска листа“, 2006. године освојили смо

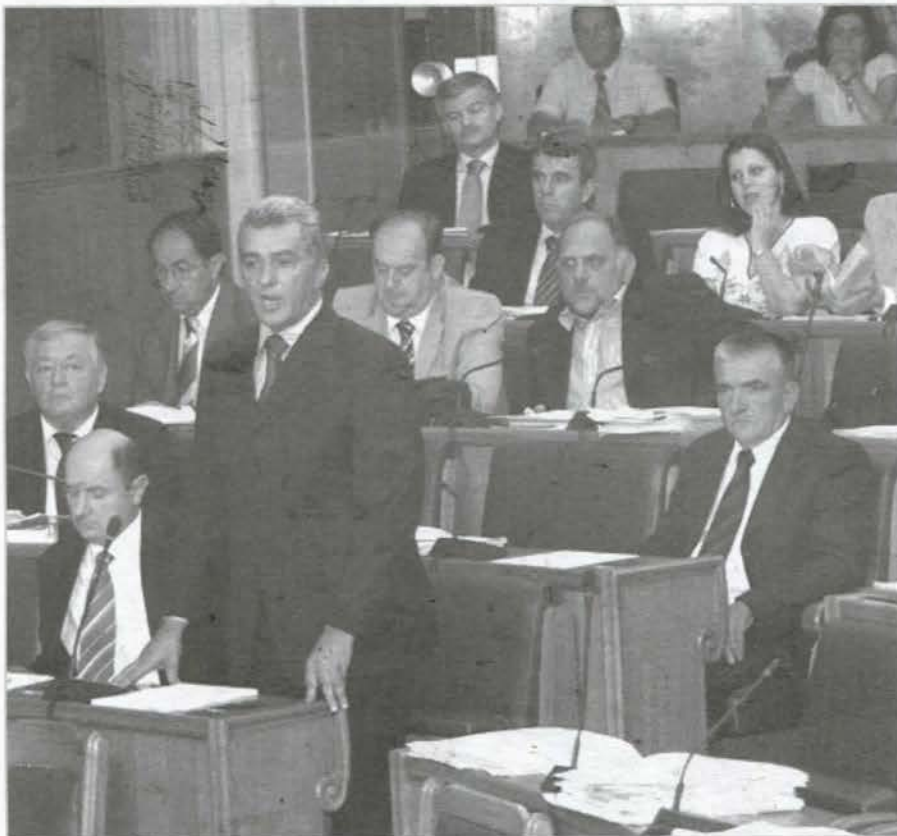

Не пристајем на гашење Српске народне странке јер је то изузетна и немерљива помоћ пројекту асимилације Срба и прогону Српске Православне Цркве и српског језика.

Не пристајем на гашење Српске народне странке због интереса Вашингтона, Рима и Берлина. Док је Срба у Црној Гори постојаће српска странка.

На жалост моји предлози, иако су саопштени у најбољој намери, нијесу добили подршку. Чланови Главног одбора подлегли су пропаганди раснивача и гробара. Ја веома жалим због Српске народне странке, а не због себе и свог полочаја! Жалим, али ми је душа мирна! *Dixi et salvavi animam meam! Рекох и спасах душу своју.*

Понављам, иза трансформације и наводног уједињења крије се гашење Српске народне странке. „Реформатори” и „трансформатори” су заправо њени гробари. Престанак рада Српске народне странке је издаја српских националних интереса, злокобна и злонамјерна превара за све Србе који су нас икада гласали, поготово кад се има у виду да су најаве великог уједињења само празнореке фразе, злокобна демагошка еквилибристика и извјештачени некролог Српској народној странци. Уосталом који су то српски политички субјекти подржали уједињење?

девет, а коалиција укупно 12 мандата. Након избора задржали смо тренд раста, иако је дошло до извјесних размимоилажења унутар коалиције у реализацији предизборног програма Српске листе. Све анкете, рађене последњих мјесеци, дају Српској народној странци око 15 одсто. Зар би ико добронамјеран и разуман гасио странку која има девет посланичких мандата и десетине одборничких, а задржава перманентно популарност и тренд раста. Ја сам предлагао да проширимо, ојачамо и модернизujemo Српску листу као коалицију, а истовремено да савјесно и одговорно радимо на јачању Српске народне странке. Зато сам на сједници Главног одбора предложио следеће:

1. Одбија се предлог да се Српска народна странка трансформише и уједини са „другим” српским политичким субјектима.
2. Главни одбор заказује Ванредну изборну скупштину Српске народне странке.

Понављам, иза трансформације и наводног уједињења крије се гашење Српске народне странке. „Реформатори” и „трансформатори” су заправо њени гробари. Престанак рада Српске народне странке је издаја српских националних интереса, злокобна и злонамјерна превара за све Србе који су нас икада гласали, поготово кад се има у виду да су најаве великог уједињења само празнореке фразе, злокобна демагошка еквилибристика и извјештачени некролог Српској народној странци.

Уосталом који су то српски политички субјекти подржали уједињење? Истакао сам да је неопходно организовати Ванредну изборну скупштину и изабрати ново руководство Српске народне странке које би радило на њеном јачању. Инсистирао сам да у новом руководству не могу бити они чланови садашњег руководства који острашћено раде на њеном гашењу. Истакао сам, посебно, да пристајем да

у Српској народној странци даноноћно, предано, савјесно, часно и одговорно радим као обичан члан и да не будем члан ниједног руководећег органа и да не будем ни на једној посланичкој или одборничкој листи.

Не пристајем на гашење Српске народне странке јер је то изузетна и немјерљива помоћ пројекту асимилације Срба и прогону Српске Православне Цркве и српског језика.

Не пристајем на гашење Српске народне странке због интереса Вашингтона, Рима и Берлина. Док је Срба у Црној Гори постојаће српска странка.

На жалост моји предлози, иако су саопштени у најбољој намери, нијесу добили подршку. Чланови Главног одбора подлегли су пропаганди раснивача и гробара. Ја веома жалим због Српске народне странке, а не због себе и свог полочаја! Жалим, али ми је душа мирна! *Dixi et salvavi animam meam!* **Рекох и савих души своју.**

(Аутор је шеф посланичког клуба Српска листа)

У сусрет трансформацији Српске народне странке

П(л)ишани медо

- **Поднаслов:** Мијењају се боје, симболи, можда и срж програмских одређења да би се задовољили апетити тврдог црногорског језгра ПЗП-а? Судаћи по скоро неподјелијеном мишљењу Срба, које је и СНС у једном тренутку врло снажно подстицао, ПЗП је подржао уставна рјешења која су дубоко супротстављена интересима српског народа. А, по уграђеним механизмима, тај документ је готово немогуће промијенити у редовној процедури. Зато је и био поцијепан. Парадоксално, а ипак некако типично, изгледа да жртва за „ново опозиционо јединство“ треба да се поднесе на српској страни. Оиџи

Пише: Владимир Божовић

Судаћи по тоновима последњих наступа руководства СНС-а, можда ће се одустати од концепта стварања странке која не би имала јасну српску атрибуцију. Првобитна идеја формирања странке која би само по инерцији „општег“ политичког схватања и препознатљивости њених лидера била „српска“, а програмски и дјеловањем била на некој грађанској опозиционој платформи очигледно није наишла на одговарајућу подршку. Прилично самоувјерена, готово арогантна промоција анационалног имена „Наше странке“ је била заснована на рачуници „подразумијевања“.

Чини се да су у СНС-у пошли од претпоставке да ће српско бирачко тијело по навици, подразумијевањем гласати за нову странку чак и уколико она и више није експлицитно српска. Можда чак и ако она уопште није српска, већ нека аморфна политичка творевина која настаје као плод тренутних, краткорочних планова између пар лидера на опозиционој сцени.

Наиме, усјед турбуленција у ПЗП-у и снажном отпору који се у тој странци појавио на рачун планиране чвршће сарадње са „екстремном“ Српском листом, било је неопходно зарад „опозиционог јединства“ умирити те гласове и приложити жртву одговарајуће величине и вриједности.

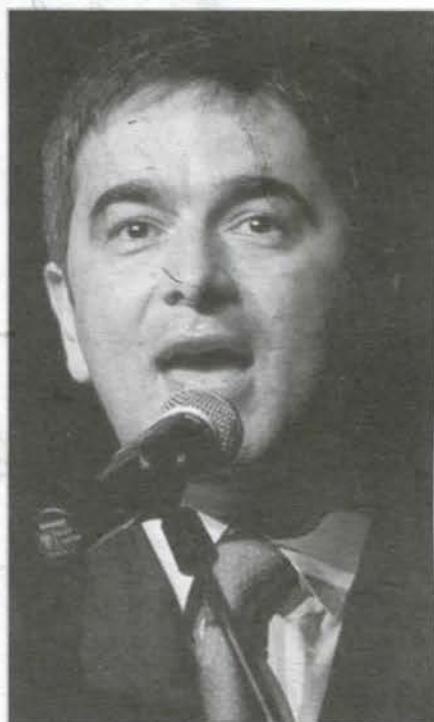
Тако је од СНС-а изненадно „призната“ Црна Гора у свом пуном државном капацитету, а онда и најављено формирање странке која би током свог пријевременог порођаја у дјелићу секунде избрисала српско име (а можда и презиме?) и тако увећала свој „коалициони капацитет“.

„Промене у систему политичког организовања странака које представљају српско бирачко тијело неопход-

не су дијелом и због потребе да се повећа њихов коалициони капацитет према другим опозиционим субјектима и нестраначким личностима“, каже председник СНС-а у последњем интервјуу.

Ова логика, ван специфичног контекста, имала би можда и оправдање. Међутим, порука коју ненаданим политичким лупингом шаљу лидери СНС-а је у оваквој Црној Гори застрашујућа. Дугорочно и на симболичкој равни, она је веома опасна. Појединостављено, садржај поруке је: „Процес политичког одрастања и евентуалног успјеха је условљен одрицањем од српског националног профила и атрибуције“. Ако се иста порука спусти на ниво свакодневне живота и потреба обичног човјека, она гласи: „Не само да је опасно, већ и тотално бесперспективно бити Србин“. У тренутку кад су културоцид и брутално уништење српских обиљежја дио пожељног постреферендумског фолклора, последња најава из странке која је себе представљала као најтврђи стуб одбране српских националних интереса је сигурно донијела нови талас разочарења. Уосталом, такав процес „плишаног“ пресвлачења српске странке у „нешто друго“ је у Црној Гори већ виђен, а лидер тог хормонално-политичког преобраћаја је данас уважен члан бројних дукљанских кругова. Управо зато је и партијска база СНС-а реаговала жустро на брисање српског имена странке, тако да се то највјероватније неће десити. А, можда ипак и хоће, јер порука да ће „Срби одредити име будуће странке“ помало мирише на манипулацију рачунајући на пословичну демократичност свих изборних процеса у Црној Гори, па и (посебно) оних унутар српских странака.

На крају, поставља се питање чему ово ад хок кречење? Мијењају се боје,

символи, можда и срж програмских одређења да би се задовољили апетити тврдог црногорског језгра ПЗП-а? Судаћи по скоро неподјелијеном мишљењу Срба, које је и СНС у једном тренутку врло снажно подстицао, ПЗП је подржао уставна рјешења која су дубоко супротстављена интересима српског народа.

А, по уграђеним механизмима, тај документ је готово немогуће промијенити у редовној процедури. Зато је и био поцијепан. Парадоксално, а ипак некако типично, изгледа да жртва за „ново опозиционо јединство“ треба да се поднесе на српској страни. Опет.

Ваљда зато што црногорско бирачко тијело ПЗП-а има „добра“ алтернативу и лако прелази у ДПС-СДП, а Срби немају избора већ морају за „Нашу странку“. Да ли је заиста тако?

Историчар Предраг Вукић за „Велику Србију” тврди

ШЕШЕЉЕВ приступ рату био је витешки

- Шешељ никад није био лицемер, нишпи дволичњак. То је њуи којим се у њолици ређе иде.
- Од 1991. године па до наших дана, његова њолика, било да су Срби угрођени у Хрвајској, Босни, Црној Гори, на Косову и Мејхохији, била је њринцијелна, њраволинијска, сасвим јасна. Ми-слим да у њом њогледу нема њоличчара у српској националној заједници на Балкану који би се њо ѡринцијелности и доследности могао мјерити са њим.
- Шпио се ѡиче одбране Шешељеве ѡред Хаѡким судом, заиста човјек мора да му се диви. Веома је ѡеико сачуваити чврсту вољу, чврст карактер и ѡрсебности духа у једној ѡаковој инцијенцији у којој сје окружени са свих сѡрана аѡисрпским ѡолуховима. И не знаје, фактички, ѡија вам доноси даѡ, ѡија вам доноси ноћ.
- Шешељ је сачувао ѡрсебности духа и афирмисао жељезни карактер, ѡроћкан ѡицизмизмом и ху-мором. Оѡворено исмијава и изруђе хаѡке инквизиѡоре. То заиста и код многих ѡѡријатиља Шешељеве ѡолићке мисли, чему сам лично био свједок, изазива, хѡјели они ѡо ѡризнаити или не, искрено дивљење, али и сѡрахоѡиѡовање

Разговарао: Бојан Струјаш

К о није упознао професора Пре-драга Вукића не зна шта је про-пустио. Упознати Предрага Вукића је заиста, без имало патетике, привилегија. Кад разговарате са Пре-драгом Вукићем чини вам се да сте пред неком богатом ризницом истори-је. Чини вам се да из њега говоре про-хујали вјекови, да у њему обитгава она стара српска Црна Гора у којој је јуна-штво било бранити себе од других, а чојство бранити друге од себе.

Не знам да ли је правилније рећи да професор Вукић живи на Цетињу, или да Цетиње живи у њему, али оно старо српско Цетиње. Ово садашње Цетиње и није ништа друго до *Демонград* (тако назива Цетиње) у коме Предраг живогари, вриједно радећи у Држав-ном архиву Црне Горе. Него, одавно је тај Архив постао мали за њега, док овакво Цетиње гуши његову слободоум-ну душу у којој нема мјеста усташкој психологији којом дише *Демонград*.

Док причате са професором Вукићем, учини вам се да поред вас хује вје-кови. Он говори јасно и гласно. Његов приповједачки дар не плјени само свога саговорника, већ и пролазнике, али и све људе до којих допре упеча-тљиви глас човјека који је цијели свој живот посветио разобличавању лажи које се нашем народу деценијама сер-вирају као истина.

Када смо упитали професора Вукића да ли би дао интервју за *Велику Србију* – одмах је прихватио. Разговарали смо о Српству, Хагу, Шешељу, Српској радикалној странци...

Каже да би волио да се упозна са нашим предеједником, да поразговара са њим, да му постави пар питања, јер, како каже, само др Шешељ има одго-вор на нека његове дилеме.

Уважени читаоци, имате прилику да прочитате први интервју који је професор Вукић дао *Великој Србији*.

Србофобија је једина идеологија која је ујединила човјечанство

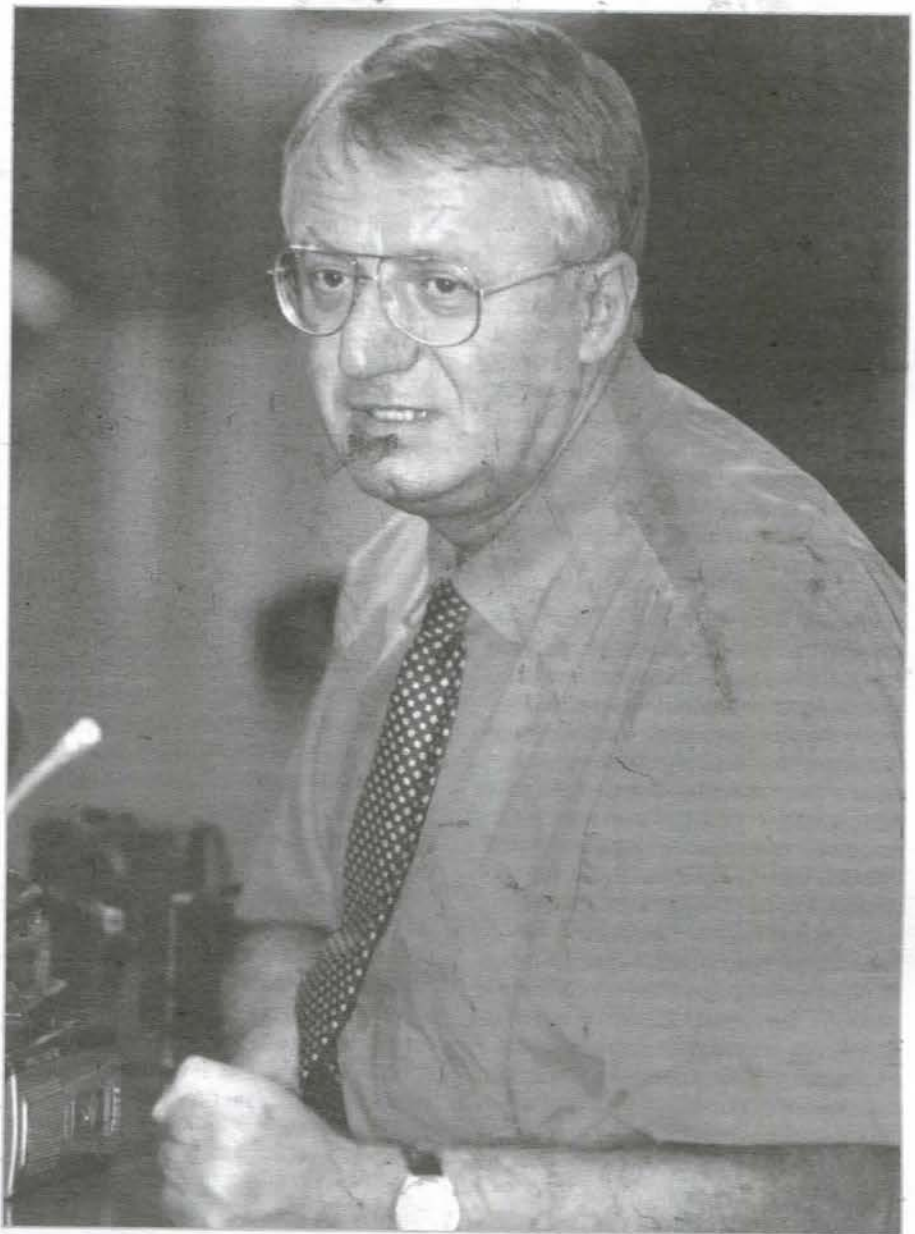
- Професоре Вукићу, како као историчар видите улогу Хашког трибунала и које су последице његовог рада за српски народ?

Предраг Вукић: Може се рећи да Хашки трибунал има, одиста, јединствену улогу. Не само у историји савременог човјечанства, већ у историји човјечанства уопште. Свјетски центри моћи теже укидању националних суверенитета и стварању свјетске владе у сјени која би, фактички, управљала свим политичким, економским и културолошким токовима на планети. Да би се тај циљ остварио, неопходно је елиминисати, брутално сломити, отпор свих фактора и националних заједница које се противе успостављању планетарне хегемоније под вођством међународног капитала са Сједињеним Америчким Државама на челу.

Тежећи националном уједињењу српска национална заједница на Балкану се супротставила таквим тежњама западних центара моћи. По нашем мишљењу сасвим је природна српска национална тежња за стварањем јединствене државе. Уосталом, такву тежњу испољавали су бројни народи у свијету - Њемци и Италијани посебно. Ови народи ујединили су се у другој половини 19. вијека, управо на принципу етничког и националног интегритета. Албанци и данас испољавају такву тежњу и у пројекту стварања Велике Албаније имају потпору управо од западних центара моћи. Међутим, да би се елиминисао отпор српске заједнице, која је оглашена непожељном и непоћудном, неопходно ју је медијски сатанизовати. Представити је ретимачким фактором на Балкану, не само у садашњости, него и у прошлости, и представити је, шта више, као непријатеља западне цивилизације и планетарног друштвеног напретка. А да би се тај циљ остварио, формиран је Хашки трибунал.

Суђења у Хашком трибуналу се ограничују, у највећој мјери, управо српским политичким и војним првацима, са циљем да се они прогласе као покретачи свих ратова у савременој историји Балкана, свих етничких чишћења и свих трагедија које су се десиле и дешавају се, док се муслимански, албански и хрватски шовинисти проглашавају као жртве наводног велико-српског терора. Уствари, истина је потпуно обрнута. Срби су једини народ на Балкану који је искрено желио мултиетничку Југославију. Српска заједница је по нашем дубоком увјерењу имала највећи степен мултиетничке и мултиверске толеранције и такав свој став је великодушно манифестовала у Првој, Другој и Трећој Југославији.

Насупрот томе, Хрвате, Албанце и Муслимане одликује висок степен

Српска радикална странка је дубоко уткана у српском народу
Шешељ је отворено ставио до знања да не признаје авнојевске границе, јер их он сматра привременим и на силу наметнутим, и да је једини критеријум за дјеловање странке српски етнички простор, без обзира ко њиме тренутно управља. Наравно, радикали су се управо због свог отвореног и нескривеног политичког програма и због тога што се др Војислав Шешељ никад није бавио политичким калкулацијама, већ је био сасвим искрен и јасан, врло брзо нашли на удару, како западних центара моћи и њихових медија, тако и њихових послушника у самој Србији и Црној Гори. Управо зато је Српска радикална странка, рекао бих, већ од 1991. године, од свог оснивања на удару медија. Она је изложена удару прозападних медија и бруталној сатанизацији. Радикали се фактички представљају као груби шовинисти, као људи без културе и духа, као свијет склон насиљу и сл. Разумије се, то објективно није тачно. Српска радикална странка је у доба свог највећег процвата имала најмање милион гласача у Србији, што значи да је она дубоко уткана у српском народу.

вјерске нетолеранције и међунационалне мржње и нетрпеливости. Да је тако, показује чињеница што је Србија од свих бивших република СФРЈ готово једина сачувала свој мултиетнички карактер, док су Хрватска, Словенија, а добрим дијелом и половина Босне и Херцеговине, мислимо на муслиманско-хрватску федерацију, као и Косово и Метохија, фактички етнички чисте територије. Подсјетимо се да су и Космет и Босна и Хрватска били мултиетнички простори све до почетка и краја 90-их година.

Човјечанство је објективно још од дубоке старине, још од античких времена, тежидо уједињењу. То уједињење различитих народа и вјера покушало се остварити на више начина. Војним путем, као Александар Македонски, Карло Велики, турски султани, Наполеон Бонапарта и коначно Хитлер. И данас, наравно, Американци, такође, теже да дјелимично војним путем, а дјелимично дипломатском присилом, цијелокупно човјечанство уједине под својом империјалном диригентском палицом. Било је покушаја да се човјечанство уједини на мирољубив начин или путем религија, настојањем: Господа Исуса Христа, Пророка Мухамеда, Гаутаме, Буде и сл. Или да се, пак, уједини путем идеологија. Те су идеологије врло добро познате и оне су човјечанство донијеле велико зло и невољу: фашизам, нацизам, комунизам, као и масонерија камуфлирана у идеологију либералне демократије, коју данас проповиједају амерички империјалисти.

Али све до почетка 90-их година човјечанство подијељено на мноштво регионалних центара моћи никада није успјело да оствари високи степен јединства. Мислим да је србофобија прва идеологија која је ујединила цијелокупно човјечанство. Или милом или силом! Нијесу се све нације добровољно свиле под антисрпски барјак. Неке су то морале да ураде и због присиле моћних. Почетком 90-их година, када су уведене санкције Савезној Републици Југославији, отпочела је општа сатанизација Срба у Крајини и Босни.

Српски народ се нашао у најсуровијем положају од кад постоји. Фактички, сви свјетски центри моћи ујединили су се против виталних српских тежњи. Уједињене Нације имале су 1992. године, у вријеме када су СРЈ уведене санкције, 192 чланице. Од те 192 чланице, ниједна није устала у одбрану легитимних права Срба преко Дрине, нити се иједна од тих чланица zaloжила да и Срби у Босни и Крајини добију право на самоопредељење као што је то право признато Хрватима, Муслиманима, Словенцима, па чак и косовским Албанцима. Срби преко Дрине борили су се, не за стварање неке империјалне Велике Србије, већ за голи биолошки опстанак на тим просторима. Заједнички живот са Хрватима и Муслиманима није био могућ. Уосталом, неопходно је проучити дугу и трагичну историју Босне и Хрватске и српско – хрватских и српско – муслиманских односа да би се до таквог закључка дошло.

Ствара се виртуелна историја

Од 1945. године, па надаље, број Срба у Босни је стално опадао. Од 44 одсто, колико их је било на попису 1948. године, број Срба се на попису извршеном 1991. свео на неких 32 одсто. Сматра се да се око пола милиона Срба иселило из Босне и Херцеговине од 1945. до 1991. године. Дакле, да тада није дошло до српског националног устанка под вођством Радована Караџића и Ратка Младића у Босни и Херцеговини и остатак Срба морао би се из Босне преселити у Србију и раселити у западне земље након оснивања босанске исламске републике. Алија Изетбеговић није желио Босну као мултиетничку грађанску државу што он није ни крио, већ је желио Босну као класичну исламску републику по иранском моделу, у коме би Срби били третирани као безначајна вјерска и национална мањина која би временом била одстрањена са тих простора. Хрвате би, наравно, чекала слична судбина.

А, када је ријеч о Србима у Хрватској, Франђо Туђман никад није скривао намјеру да жели њихов изгон из Хрватске. Из Хрватске су се Срби селили и за вријеме социјалистичког периода. Од 18 одсто, колико је било Срба у Хрватској 1948. године, њихов је број пао на 12 одсто према попису из 1991. Након „Бљеска” и „Олује” 1995. године, може се рећи да је 2/3 Срба протјерано из Хрватске и да их је на попису 2001. године било свега 4,54 одсто. Дакле, поставља се питање: Ко је спровео највеће етничко чишћење? Да ли Срби, или Хрвати и Муслимани? Ови подаци су неумољиви. Хрватским и муслиманским шовинистима Запад не суди. Њима Хашки трибунал не суди нити њихове злочине осуђује.

Ни до данас се Запад, па ни Хашки трибунал никад није одредио према Алији Изетбеговићу и његовој Исламској декларацији. Никад није заузео јасан став према идеологији исламског клеронацизма у Босни. Хашки трибунал се није одредио ни према усташкој идеологији. Није се одредио ни према шовинистичкој политици Франђе Туђмана. Нити ју је анализирао, нити ју је осудио. Дакле, за све су, опет, само српски политички прваци криви. Јасно је, дакле, да је Хашки трибунал политички суд. То и није суд, него нека врста модерне инквизиције, чији је циљ сатанизација Срба до краја. А, шта тек рећи о етничком чишћењу на Косову и Метохији, које је било, заједно са Старим Расом, колијевка српске државности и на којем су Срби чинили апсолутну етничку већину у предтурско вријеме.

Па, чак и у доба отоманске окупације, све до прве сеобе Срба крајем 17. вијека, да би се од 95 одсто Срба, колико нас је на Космету било у доба Немањића, наш број свео на неких 4 или 5 одсто данас. Албански терор на Косову и Метохији није почео јуче. Он није почео ни 1941. године, ни почетком 20. вијека. Он траје још од краја 17. вијека, кад су Албанци подстакнути од турских власти отпочели колонизацију Космета. Све су то историјске чињенице, релевантне и лако провјерљиве. Али, њих Хашки трибунал не узима у обзир, њих преглутује. Фактички, Хашки трибунал жели да створи, поготово од садашњих и будућих покољења, кривотворено увјерење да оно што се десило, уствари се није десило, а оно што се није десило да се, уствари, десило. Дакле, ствара се виртуелна историја. Реална историја која се догодила занемарује се, а коју је, иначе, релативно лако упознати и провјеравати, него се ствара виртуелна историја која се није догодила, али која се кроји у кабинетима западних центара моћи у САД и Западној Европи, док Хашки трибунал само слијепо спроводи наредбе центара моћи који су га формирали.

Хашки трибунал је велика цивилизацијска срамота

У сваком случају, Хашки трибунал је велика цивилизацијска срамота човјечанства. Он није, дакле, формиран да донесе помирења сукобљеним народима. Никако! Нити да утврди чињенично стање, нити да осуди реалне кривце за грађански рат у бившој Југославији. Он је формиран, искључиво, да дугорочно сатанизује српски народ, а да све остале народе и њихове вође који су учествовали у геноциду над српским народом рехабилитује и ослободи сваке кривичне, али и моралне одговорности. Чињеница је да Запад тежи биолошком уништењу српског народа.

Вјероватно би се овакво моје мишљење неком учинило сувише пренапетим, пренаглашеним, али факат је да је Запад организовао етничко чишћење (истребљивање Срба) и у Хрватској, и у многим дјеловима Босне и Херцеговине, и на Космету, као што је Запад организовао и асимилацију Срба у Македонији и дјелимичну асимилацију српске заједнице у Црној Гори. А, како се може оваква политика Запада према српском народу другачије тумачити него као геноцид и као етноцид. Дакле, чињенице су неумољиве. Наравно, поставља се питање без обзира како ће Војислав Шешељ, Радо-

ван Караџић и други српски политички прваци проћи на овом суду, да ли ће издржати пробу времена, да ли ће пресуде Хашког трибунала, макар какве оне биле, опстати вјечно или ће са промјеном у односу снага у међународној заједници и Хашки трибунал бити раскринкан и осуђен као инструмент америчког империјализма и планетарног глобализма. Ја вјерујем да ће се догодити управо оно о чему говорим.

У једном тренутку доћи ће до урушавања садашњег међународног поретка, па ће и пресуде Хашког трибунала и његов целокупни рад, његова целокупна методологија рада, дежвјети историјски и политички слом. Ми ћемо као народ несумњиво платити високу цијену док тај тренутак не дође. Али, више је него јасно да ће институција Хашког трибунала у једном тренутку доживјети морални, али и правни и политички дебакл. Када се ради о Војиславу Шешељу и о Радовану Караџићу, поготово бих апострофирао њих двојицу. Сматрам да је њихова тежња да српском народу обезбједе јединствени државни оквир око кога би се он окупио и сабрао сасвим легитимно, утемељен циљ заснован на моралу и историјској правди. Биолошки опстанак српској заједници у Босни и Хрватској није се могао зајемчити осим одвајањем области са српском етничком већином од Хрватске и Босне и Херцеговине и њиховим припајањем Србији.

Мултиетничко друштво у Хрватској и Босни просто је утопија и неостварљива ствар. Једноставно, Срби су као народ имали два излаза - или се борити или са тих простора једноставно ишчезнути. Радован Караџић и Војислав Шешељ изабрали су прво. То је њихово легитимно право, али исто тако и високо морална одлука коју ја дубоко уважавам. Дакле, њихова дужност је била, с обзиром на положаје на којима су се налазили, а и дужност обичних Срба и Српкиња, да се свим средствима заложу да српски народ формира јединствену националну државу, јер она је једина сигурна залога да српска заједница на Балкану неће бити биолошки уништена, растјерана са ових простора, већ да ћемо трајати, претрајати до неких бољих времена и обезбједити себи опстанак и у оним временима која су тек пред нама. Зато лично, и као српски националиста, али и као интелектуалац и као грађанин, подржавам напоре српских националних првака које сам поменуо.

Подржавам идеју српског националног интегрализма, јер, уосталом,

ако су сви остали народи утемељени на принципу националног интегрализма, сасвим је природно да и ми Срби, који смо најугроженији, слиједимо тај исти пут и смјер. Дакле, без обзира на судбину, на будућност Хашког трибунала, а ја у будућност тог Трибунала не вјерујем, увјерен сам да ће у неком блиском или даљем времену и српски народ остварити идеју националног ослобођења и да ће идеје Војислава Шешеља и Радована Караџића бити на крају операционализоване и спроведене у живот. По коју цијену, видјемо! Досадашња цијена је сувише висока, али идеја српског националног интегрализма је, по мени, једини пут који нам може гарантовати опстанак на овим просторима.

Шешељ се никада није бавио политичким калкулацијама

• **Професоре, како видите Војислава Шешеља као политичара и научника? Како коментаришете чињеницу да је једино у програм Српске радикалне странке уткана идеја српског интегрализма. Колики је значај свега онога што Војислав Шешељ ради као научник и политичар од почетка до дана данашњег? Ако можете, направите нам један пресјек као човјек који се није активно бавио политиком, али који је био ту и који је свједок времена у коме живи и ради Војислав Шешељ.**

Предраг Вукић: Српска радикална странка је једина савремена политичка партија у Срба која се од самог оснивања залагала за оснивање јединствене српске националне државе у њеним етничким оквирима, и то отворено и јавно. Све остале политичке партије у Србији и Црној Гори, Босни и Херцеговини, односно Републици Српској, иако су суштински биле за тај циљ, биле су утемељене, а и данас јесу, у авнојевским оквирима дјеловања. Самим тим, ниједна политичка партија на српском етничком простору, осим Српске радикалне странке, није формирала своје подружнице на целокупном српском етничком простору и ту су, заиста, радикали и др Војислав Шешељ, који је осмислио такав њен програм и начин дјеловања, својеврсни.

Подсјетио бих на радикалску девизу, *гдје су српске земље, ту су српски радикали*. Већ самом том девизом све је речено. Шешељ је отворено ставио до знања да не признаје авнојевске границе, јер их он сматра привременим и на силу наметнутим, и да је једини критеријум за дјеловање странке српски етнички простор, без обзира ко њиме

Подржавам др Војислава Шешеља и програм Српске радикалне странке

Оно што др Војислава Шешеља и програм Српске радикалне странке разликује од програма свих других странака у Србији и Црној Гори и Републици Српској, то је одсуство сваког калкулантства и јасно дефинисан политички програм и национални циљ: српски национални интегралizam, српска национална држава у њеним етничким и историјским оквирима. Управо, то је оно што ће сваког родољуба привући принципима радикализма, а што ће сваког непријатеља српског интегрализма удаљити од радикалске идеологије. Дакле, искреност, јасност, отвореност у мислима, ријечима и циљевима. Управо зато подржавам др Војислава Шешеља и програм Српске радикалне странке.

тренутно управља. Наравно, радикали су се управо због свог отвореног и нескривеног политичког програма и због тога што се др Војислав Шешељ никад није бавио политичким калкулацијама, већ је био сасвим искрен и јасан, врло брзо нашли на удару, како западних центара моћи и њихових медија, тако и њихових послушника у самој Србији и Црној Гори. Управо зато је Српска радикална странка већ од 1991. године, од свог оснивања, на удару медија. Она је изложена удару прозападних медија и бруталној сатанизацији. Радикали се фактички представљају као груби шовинисти, као људи без културе и духа, као свијет склон насиљу и сл. Разумије се, то објективно није тачно. Српска радикална странка је у доба свог највећег поцвата имала најмање милион гласач у Србији, што значи да је она дубоко уткана у народу.

Српски национални интегралizam, српска национална држава у њеним етничким и историјским оквирима. Управо, то је оно што ће сваког родољуба привући принципима радикализма, а што ће сваког непријатеља српског интегрализма удаљити од радикалске идеологије.

Нагласио бих и један тренутак, један критичан тренутак у њеном дјеловању, када је након петоктобарских промјена у Србији 2000. године отворено питање да ли ће радикали који су учествовали у власти опстати као странка. Наравно да су социјалисти након губитка власти крахирани. Изгубили су чланство, изгубили су бирачко тијело, изгубили су ауторитет у народу. Једноставно, Социјалистичка партија Србије била је везана за личност преминулог председника Милошевића, а фактички та странка није имала идеолошку и духовну дубину. Није имала политички програм који се не би везивао само за личност, већ који би прожимао шире масе српског народа. Зато је Социјалистичка партија Срби-

је и доживјела крах од кога се, евидентно, неће опоравити.

Насупрот томе, радикали су сачували и гласачко тијело и партијску инфраструктуру, што значи да Српска радикална странка није била грађена на пијеску, него на много чвршћим темељима, а уствари то искуство Српске радикалне странке кључ је њеног опстанка и услона, и једина идеја која може увијек бити актуелна и која никад неће губити на привлачности и масовности – то је идеја српског националног интегрализма и стварања јединствене српске државе. То је идеја која ће увијек привлачити људе, па и млађе нараштаје, и која ће остати актуелна све док не буде реализована.

Све друге идеолошке идеје су, барем када је српски народ у питању, од данас до сутра и оне не могу имати неко дубље утемељење у времену и простору. На примјер, начела као што су тржишна економија, евроатланске интеграције, демократске промјене, то су обичне фразе. А те фразе не могу привући већи број људи јер оне готово ништа не значе. Оне се могу тумачити на различите начине. Међутим, идеја *сви Срби у једној држави* не потребује тумача. Она је јасна сама по себи.

Радикали, међутим, нијесу успјели (то је већ ствар која заслужује дубљу анализу) да се у Републици Српској и у Црној Гори снажније утемеље. Међутим, рекао бих да су у томе били и те како ометани, како од спољних фактора, тако и од њихових послушника у Подгорици и у Сарајеву. У Републици Српској, сјетимо се, управо је председник огранка Српске радикалне странке за Републику Српску, Никола Поплашен, прије неколико година, био изабран сасвим легитимно и легално на вишепартијским изборима за председника Републике Српске. Не много потом, високи представник Међународне заједнице за Босну и Херцеговину, не знам да ли је то био Петрич или

Вестендорп, мислим да је то био баш Волфганг Петрич, насилно и неправно смијенио је Поплашена са мјеста председника Републике Српске.

Тим кораком се показало да је Босна и Херцеговина као и Република Српска суштински под окупацијом, под протекторатом Европске Уније и НАТО-а и да народна воља, нажалост, нема обавезујућу снагу за спољне центре моћи. У Црној Гори, радикали су већ 1992. године остварили значајан успјех. На вишестраначким изборима одржаним 20. децембра исте године, освојили су осам мандата. Њихови посланици су убојитим аргументима осуђивали и раскринкавали власт Мило Букановића. У ствари, док многи нијесу видјели, или нијесу хтјели да виде да Мило Букановић већ тада настоји да Црну Гору одвоји из састава двочлане федерације, из састава СРЈ и да формира приватну државу, управо су посланици Српске радикалне странке отворено указивали да се такав сценарио спрема.

Ја се, на примјер, и данас сјећам посланика Српске радикалне странке из тог времена Аћима Вишњића, који је обраћајући се посланицима Либералног савеза рекао поред осталог рекао: „Господо, либерали, не заносите се. Ви нећете остварити отцјељење Црне Горе. Тај програм, ако икад буде остварен, оствариће Мило Букановић. А, ви ћете бити само посматрачи!“ Мислим да су те ријечи изречене негдје у току 1993. године. А неколико година касније, оне су се злокобно и обистиниле. Мило Букановић је апартуром ДБ-а, фактички уништио Либерални савез као непожељног свједока. Увео је режим личног самодржавља, отцјелио Црну Гору уз помоћ западних центара моћи и формирао приватну државу. Управо је Мило Букановић схватио да иступање радикалских посланика и те како угрожава његов рејтинг у народу.

Поготово када су у Парламенту показани и неки конкретни архивски документи који су раскринкавали криминалну дјелатност, како његову лично, тако и његових личних сарадника. Управо зато он је извршио својеврсни државни удар. Баш бих тако рекао - државни удар. Насилно је истјерао осам посланика Српске радикалне странке из Скупштине Црне Горе, одузимајући им посланичке мандате и након тога на њихова мјеста. Њих наравно нису изабрали грађани. Изабрала их је Државна безбједност Црне Горе. То је био својеврсни пуч, државни удар, најгрубље кршење Устава Црне

Горе и начела парламентаризма. Управо је тај чин показао да у Црној Гори вишепартијски систем заправо и не постоји. Постоји само имитација вишепартијског система, а ДБ објективно и реално управља политичким и финансијским токовима црногорског друштва.

На тај начин ДБ је разбила и значајно ослабила дјеловање радикала у Црној Гори. Мора се признати да је овакав ток, бар у оно вријеме и у оном тренутку, несумњиво одговарао и владајућим социјалистима у Београду који су радикале, такође, доживљавали као непожељне конкуренте. Наравно, непријатеља је много, савезника веома мало, па се мора имати у виду, очито, неповољан сплет околности. Зато се није могло постићи много више. Међутим, опет наглашавам, оно што др Војислав Шешел и програм Српске радикалне странке разликује од програма свих других странака у Србији и Црној Гори и Републици Српској, то је одсуство сваког калкулантства и јасно дефинисан политички програм и национални циљ: српски национални интегрализам, српска национална држава у њеним етничким и историјским оквирима. Управо, то је оно што ће сваког родољуба привући принципима радикализма, а што ће сваког непријатеља српског интегрализма удаљити од радикалске идеологије. Дакле, искреност, јасност, отвореност у мислима, ријечима и циљевима. Управо зато подржавам др Војислава Шешела и програм Српске радикалне странке.

Јован Капичић – архитекта концентрационог логора на Голем отоку

- У једном разговору, који је био прије два-три мјесеца, рекли сте ми да је Војислав Шешел 90-их година упозорио да се легло црногорских сепаратиста крије управо у Београду. Да ли се сјећаш којом је он приликом то изрекао и као тумачиш ту чињеницу. Испоставило се да је то тачно.

Предраг Вукић: Не могу сада да се сјетим када је Шешел дао ову изјаву. Он ју је дао, вјероватно, крајем 90-их, сигурно крајем 90-их. У сваком случају, након преласка Мила Ђукановића на отворене позиције сепаратизма и антисрпства. Наравно, Шешел је рекао да се центар црногорског сепаратизма налази у Београду, а не у Подгорици. Није образложио своју изјаву, иако је, несумњиво, располагао са бројним чињеницама које су потврђивале наведено. Пазите, постоје неке ствари које, пак, по мом мишљењу,

просто зачуђују и објективно упућују на закључак да је Шешел био у праву. Српска заједница у Црној Гори од антибироградске револуције, од 1989. па до данас, свакако никад није добила континуирану и осмишљену помоћ Владе Србије којом би наш народ у Црној Гори добио и макар основне институције свог културног и националног идентитета. Своју телевизијску емисиону станицу, своју радио-станицу, научне институције, издавачке куће, макар један дневни, један недељни лист и томе слично. Званична Србија, како она у доба Слободана Милошевића, тако и Србија након петоктобарских промјена, и у доба Зорана Ђинђића и у доба Војислава Коштунице, ево и данас, понаша се сасвим индолентно, равнодушно и незаинтересовано према судбини Срба у Црној Гори, као да српска заједница на овим просторима и не постоји. Естаблишмент у Београду све нас сврстава у црногорски национални корпус и на тај начин објективно пружа логистичку потпору Влади у Подгорици да спроводи асимилацију Срба у Црној Гори.

Наравно, у Београду, несумњиво, постоји јак црногорски лоби који је, на неки начин, савезник власти у Подгорици, а има веома јак утицај на политичка струјања у Србији. Помену бих, рецимо, генерал – мајора ЈНА, Јова Капичића, који је био начелник УДБ-е града Београда иза ослобође-

ња и то управо у вријеме када су Београдом вршене масовне егзекуције крајем 1944. и у току 1945. године и један од оних који су били архитекте концентрационог логора на Голем Отоку. Дакле, несумњиво је да се ради о човјеку кога многи називају југословенским Ајхманом. У сваком случају, лик који је прототип масовног убице. Тај човјек се свих ових минутих година и деценија слободно шетао Београдом. Нико га не прозива низашта. И он је несумњиво био један од личних савјетника Мила Ђукановића у пројекту отцјепљења Црне Горе.

У јавним интервјуима, он је испољаво нескривену и отворену мржњу према четницима, али и према информбироцима. Стицао се утисак, просто, да Капичић жали за временима своје младости када је масовно убијао невинне људе и као да, просто, жели да се та трагична времена поново поврате. На такво његово понашање званични Београд је одговарао ћутањем. Ни до данас нијесу отворени одговарајући архиви како би се расвијетлила Капичићева прошлост од краја 1945. године па до укидања концентрационог логора на Голем Отоку. Тако, наравно, дјелатност и ратна и поратна недјела Црногораца који су харали и убијали у Београду, поготово крајем 1944. и у току 1945. године, убијајући масовно невинне људе и узимајући им куће, станове и остала покретна и не-

покретна добра, остала су нерасвијетљена. Србија је дужна да отвори архиве и омогући да се утврди истина о тим масовним душегупкама и егзекуцијама комуниста у поратном периоду, али да се сасвим конкретно прозову и одговорни кривци, убице из тог времена.

Дакле, да се кривица не генерализује у смислу, па добро, учинили су то Црногорци или Личани, или Крајишници, или не знам већ ко. Не! Већ да се управо конкретни људи или боље рећи нељуди прозову за таква недјела. Србија то неће да уради. Она их штити. У мени је присутно једно основано увјерење да постоји чврста спрега између црногорских владајућих кругова, Државне безбједности у Црној Гори, Државне безбједности у Србији и владајућих структура у Београду, чији је циљ да се ти ратни и поратни злочини никад не објелодане и да се истина о њима никад не сазна. Навео бих и примјер Драгана Капичића, сина „прослављеног“ генерала Јова Капичића, који је предсједник Кошаркашког савеза Србије и, пазите, члан Главног одбора Демократске странке. Он исти наставља политику свога оца и подржава отцјељење Црне Горе и антисрпску хистерију у Црној Гори.

На све то званична Србија ћути. Очито је, дакле, да су отцјељење Црне Горе потпомагали и подржавали управо, не кажем сви, али један значајан број кључних политичких личности у Београду. Који су, како у бившој, тако и у садашњој власти сарађивао је и данас сарађивали са хунтом Мила Букановића пружа му тиху логистичку и камуфлирану потпору у остваривању антисрпске политике на овим

просторима. Док је српска заједница препуштена себи, нема за свих ових минулих 20 година ни званичну, ни незваничну потпору владајућих политичких чинилаца у Београду, данас и фактички пуштена је низ мутну Марицу, како то народ каже, а то су чињенице, то је лако провјерити. Ми се са њима који, иначе, живимо у Црној Гори, суочавамо сваки дан и не можемо доћи до других закључака осим оваквих које сам управо изложио.

Мислим да је Војислав Шешел био у праву када је рекао да је политички центар сепаратизма у Београду.

Он о томе сигурно много зна. Али, било би добро, мада се плашим да је закаснио, било би добро ако би икада написао, па макар и једну студију, брошу-

ру у којој би ово своје становиште поткријепио конкретним чињеницама, а ја сам увјерен да Шешел са таквим чињеницама располаже.

Да просто видимо ко је подржавао из Београда, из Србије, дукљанску и антисрпску хистерију у Црној Гори од оснивања Либералног савеза, преко преласка ДПС-а на антисрпске позиције, па, ево, до ових наших дана.

Шешел никад није пропагирао етноцидне мјере

• **Каква је била улога Војислава Шешела за вријеме рата на простору бивше Југославије? Такође те молим за један кратак коментар његове одбране у Хагу. Онолико колико си ти упознат.**

Предраг Вукић: Војислав Шешел је од самог почетка рата у Хрватској отворено стао на страну српске заједнице у Хрватској и организовао слање радикалских добровољаца у Крајину, што Шешел, уосталом, никад није ни крио. Спремајући се да иде у Хашки трибунал, Шешел је на опрштајном скупу са првацима и члановима Српске радикалне странке у Београду јавно изјавио да су радикали у Босну и Крајину упутили најмање 10.000 добровољаца, а могуће и више. Могуће да је тај податак много већи, ја сада не могу да се сјетим, у сваком случају, он је отворено подржавао, очито и људством помогао ослободилачку и државотворну борбу Срба у Босни и Крајини за уједињење са Србијом.

Таква политика је била нескривена и јавна. Са друге стране, заиста, не сјећам се да је Шешел било када и било којим поводом, у било којој изјави у

Оптужени оптужује

А, најсмјешније ми је било тумачење хашких судија да он, наводно, плаши свједоке његовим унакрсним испитивањем. Поставља се питање, како може човјек који је у затвору, који је ненаоружан, коме је ограничено кретање, да плаши свједоке. Чиме да их плаши? Да ли аргументима, повишеним гласом? Дакле, једино на тај начин. Другачије их он не може на било који начин уплашити. Очито, да их Шешел на велемајсторски начин доведе у безизлазан положај, чему сам се лично много пута увјерио, пратећи понекад суђење преко телевизијских пријемника. И у таквој ситуацији, многи свједоци хтјели, не хтјели, просто, буду разобличени као лажни свједоци. Дакле, као лица која дотичном догађају вјероватно нијесу ни присуствовала. Мора се признати да од свих ових политичких првака који су се појавили пред Хашким судом др Војислав Шешел оставља најбриљантнији утисак. Заиста, таквим импресивним спојем, с једне стране хумора, ироније и оптимизма, и с друге стране свестраног образовања, располаже једино др Војислав Шешел. Реално, ниједан други оптуженик не може да се по јачини и убојитости одбране и наступа упореди са њим. Дакле, Војислав Шешел се од оптуженог, фактички претворио у онога који оптужује.

јавном иступању пропагирао идеју масовних покоља, убистава нејачи, небо-рвачког становништва. Он, заиста, никада није проповиједао етноцидне мјере, као што су то радили Хрвати и Муслимани. Не само у поступцима на терену, него конкретно у својим изјавама. Просто, Шешелјев приступ рату са Хрватима и Муслиманима био је витешки. Пушка ми – пушка ти, па ко шта понесе.

Наравно, у вријеме када је Србима било изузетно тешко, када је на Косову и Метохији дошло до албанског устанка 1998. године, Шешелј је ушао у Владу Србије као њен потпредседник, иако је у оно вријеме то био и непопуларан и ризичан корак. Пут који је већ у то вријеме фактички водио у Хашки, боље да кажемо ад. Међутим, једно је сасвим сигурно; он је свих тих година настаупао као српски националиста, за разлику од Вука Драшковића, који је у почетку иступао са отворених националистичких позиција, да би на крају прешао на антисрпске позиције сврставајући се на страну Муслимана у Босни и Хрвати у Хрватској, а против сопственог народа. Шешелј, дакле, није био лицејер, нити дволичњак.

То је пут којим се ређе иде. Али, у сваком случају, од 1991. године па до наших дана, његова политика, било да су Срби угрожени у Хрватској, Босни, Црној Гори, на Косову и Метохији, била је принципјелна, праволинијска, сасвим јасна. Мислим да у том погледу нема политичара у српској националној заједници на Балкану који би се управо по принципјелности и досљедности могао мјерити са њим. Што се тиче одбране Шешелјеве пред Хашким судом, заиста човјек мора да му се диви. Веома је тешко сачувати чврсту вољу, чврст карактер, присебност духа у једној таквој институцији у којој сте окружени антисрпским полудуховима са свих страна. И не знате, фактички, шта вам доноси дан, шта вам доноси ноћ. Он је, заиста, сачувао присебност духа и афирмисао је жељезни карактер, проткан оптимизмом и хумором. Отворено исмијава и изругује хашке инквизиторе. То заиста и код многих непријатеља Шешелјеве политичке мисли, чему сам лично био свједок, изазива, хтјели они то признати или не, искрено дивљење, али и страхопоштовање.

Шешелј је институција која хода

Мора се признати да је, с обзиром и на број књига које је објавио, и на масу чињеница са којима објективно располаже у својој изузетно сложеној и во-

луминозној меморији, Шешелј институција која хода. Може се сликовито рећи, човјек који по неколико института обједињује у својој глави. Он објективно зато и представља једну изузетну непријатност, непријатног свједока за хашке истражитеље који се, просто, питају шта да раде са њим. Зато се тај судски поступак толико и развлачи и развлачиће се вјероватно још дуго времена. Посебно бих поменуо настојање хашких судија да Шешелју забране да се лично брани, да му на силу наметну адвоката, јер, просто, на његове аргументе немају одговора.

На његова бритка питања они не могу да узврате адекватним контрааргументима, јер их Шешелј увијек бриљантно матира. А, најсмешније ми је било тумачење хашких судија да он, наводно, плаши свједоке његовим унакрсним испитивањем. Поставља се питање, како може човјек који је у затвору, који је ненаоружан, коме је ограничено кретање, да плаши свједоке. Чиме да их плаши? Да ли аргументима, повишеним гласом? Дакле, једино на тај начин. Другачије их он не може на било који начин уплашити. Очито, да их Шешелј на велемајсторски начин доведе у безизлазан положај, чему сам се лично многе пута увјерио, пратећи понекад суђење преко телевизијских пријемника.

И у таквој ситуацији, многи свједоци хтјели, не хтјели, просто, буду разобличени као лажни свједоци. Дакле, као лица која дотичном догађају вјероватно нијесу ни присуствовала. Мора

се признати да од свих оних политичких првака који су се појавили пред Хашким судом др Војислав Шешелј оставља најбриљантнији утисак. Заиста, импресивним спојем, с једне стране хумора, ироније и оптимизма, и с друге стране свестраног образовања, располаже једино др Војислав Шешелј. Реално, ниједан други оптуженик не може да се по јачини и убојитости одбране и наступа упореди са њим.

Дакле, Војислав Шешелј се од оптуженог, фактички претворио у онога који оптужује. И, управо то је суштински разлог што хашки тужитељи желе да му одузму право на браниоца и што, просто, немају одговора шта да раде са њим, већ настоје да судски процес др Шешелју развлече у недоглед. Остаће, међутим, архивски материјали, списи, документација, неће све бити уништено. Много тога ће остати сачувано за садашње и будуће нараштаје, из чега ће се јасно видјети колико је Хашки суд монструозан, колико је мноштво необоривих истина о српској националној трагедији (нашем страдању) прећутано и намјерно склоњено, а колико је подметнуто, кривотворено, фалсификовано и приписано, што, објективно, нијесмо учинили. Мислим да ће одбрана Војислава Шешелја бити изучавана од многих правних стручњака у неким будућим временима као примјер како се неправда, али и неправдо може раскринкати, демаскирати и показати сурово наличје савремених цивилизација.

Црна Гора подлегла притисцима албанске мафије

„Банана” признала „Шипак”

• Осамнаест карикатура Османлије Ђукановића једногласно одлучише да ми Срби не постојимо ни у Црној Гори, ни на Косову и да никада нијесмо ни постојали. Очигледно да им програм отимања наших храмова и језика није донио очекиване резултате те су се окомили и на саму негацију бића. Будући да је у Црној Гори све памћено до Косова и после Косова, господине Ђукановићу, можда сте дио Косова поља намјерили да уступите својој сестри и својим сестрићима потурицама да имамо граде нове куће од меда и горе од шећера, као што је њихов ђед Мурат покушао и на том пољу изгубио главу.

Господине Османлијо, ми смо данас овдје због тога што нијесмо пристали да своје гробове и гробове наших предака клешемо латиницом онако како сте Ви урадили на Вашој породичној гробници у Никшићу. Како сад да се постави према Вама 200000 изјашњених Срба и још толико оних који говоре српским језиком за које мислите да су Ваши, а нијесу

Пише: Велимир Зејак

Деветог октобра 2008. године, предсједник Владе украдене српске државе Мило Османлија Ђукановић, објавио нам је вјерски рат. Формално, није се десило ништа неочекивано. Банана држава признала је државу Шипак, али суштински овај чин је ништа друго него ниподоштвавање и презир британско-црногорске масонерије према православној цркви којој припадамо.

Осамнаест карикатура Османлије Ђукановића једногласно одлучише да ми Срби не постојимо ни у Црној Гори,

ни на Косову и да никада нијесмо ни постојали. Очигледно да им програм отимања наших храмова и језика није донио очекиване резултате те су се окомили и на саму негацију бића. Будући да је у Црној Гори све памћено до Косова и после Косова, господине Ђукановићу, можда сте дио Косова поља намјерили да уступите својој сестри и својим сестрићима потурицама да тамо граде нове куле од меда и горе од шећера, као што је њихов ђед Мурат покушао и на том пољу изгубио главу.

Господине Османлијо, ми смо данас овдје због тога што нијесмо пристали да своје гробове и гробове наших предака клешемо латиницом онако како сте Ви урадили на Вашој породичној гробници у Никшићу. Како сад да се постави према Вама 200000 изјашњених Срба и још толико оних који говоре српским језиком за које мислите да су Ваши, а нијесу.

Сада када сте напали на њихово национално, вјерско и грађанско достојанство, боље рећи поништили га овим потезом, неће се спријечити Ваш одлазак у Хаг упркос британским обећањима која су Вам дата, већ са овог мјеста покрећемо широку иницијативу за прикупљање доказа и потписа одлучни да Вас до краја живота макнемо са

политичке и људске сцене као ратног злочника, хушкача и профитера. Будући да се осећате недодирљиво, дирнуће Вас изјаве Ваше дојучерашње браће и тајкуна који су због спасавања своје имовине у Србији понудили отварање Вашег криминалног досијеа у Црној Гори. За ова дешавања нијесте криви само Ви, будући да сте као личност нико и ништа, већ и убачени, назови, Срби којима смо допустили да за шаку еура шпијају наше политичаре и владике, и барјаче црногорским кокошкима по српским храмовима све под паролом ширине хришћанства.

Заузврат смо од њих добили доста пута опозиционе неслоге, изношење повјерљивих акција у јавност и међусобне раздоре. Историјски је потврђено да су на 500-тој години од Косовског боја све куће у Црној Гори истицале црне барјаче као жал за Косовом. Сада, нешто више од вијека после тога, Османлија Ђукановић је опет у црно завио Црну Гору.

До збацивања антиправославне идеологије Тачи-Ђукановић нека се сваки православац буди са мишљу о Косову народним пророчанством: „Свануће један дан велик као Видов дан но веће и свјетлији од њега.” Живјело српско Косово, живјела Велика Србија.

До збацивања антиправославне идеологије Тачи-Ђукановић нека се сваки православац буди са мишљу о Косову народним пророчанством: „Свануће један дан велик као Видов дан но веће и свјетлији од њега.” Живјело српско Косово, живјела Велика Србија.

Поводом изјаве Предрага Поповића „Републици“ 17. новембра 2008. године

ПЕЦО ПОТРЧКО РЕЖИМА

• Представљајући се као заштитник нечијих интереса, овај господин увијек испливава на површину као политички нуспродукт владајућег режима, желећи да брани опозицију, али са позиције власти у којој толико дуго није био, а чије је навике изгледа задржао. Комплетна изјава о квоти 5000 радикалских гласова, али у Никшићу, јесте тренутно политичка реалност и мисаона именица Поповићевог руководства без пружених руку. Увијек када у Црној Гори постоје горући економски и социјални проблеми у игру се удључује непостојећа странка скрећући пажњу са истих, на своје дневно политичке смицалице и бесмислице

Пише: Велимир Зејак

Лидер тренутно непостојеће странке (НС) у Црној Гори, друг Предраг Поповић, самим својим појављивањем у антисрпском листу „Република“, у коме наставља политику уредништва нападајући све што се односи на српско име, довољно је показао црногорској јавности историјску реалност да дављеник позива свакога у помоћ, па макар то био и онај ко га је створио и потопио.

Представљајући се као заштитник нечијих интереса, овај господин увијек испливава на површину као политички нуспродукт владајућег режима, желећи да брани опозицију, али са позиције власти у којој толико дуго није био, а чије је навике изгледа задржао. Комплетна изјава о квоти 5000 радикалских гласова, али у Никшићу, јесте тренутно политичка реалност и мисаона именица Поповићевог руководства без пружених руку. Увијек када у Црној Гори постоје горући економски и социјални проблеми у игру се удључује непостојећа странка скрећући пажњу са истих, на своје дневно политичке смицалице и бесмислице.

Било да је питање Косова, Црне Горе, статуса Српске православне цркве и других егзистенцијалних питања, њима је увијек основни проблем Српска радикална Странка, било у Србији, било негдје другдје. Све с тога што је Српска радикална странка највећи непријатељ српског сепаратизма и што су остаци поштеног чланства Народне странке увијек на идеолошкој линији радикала.

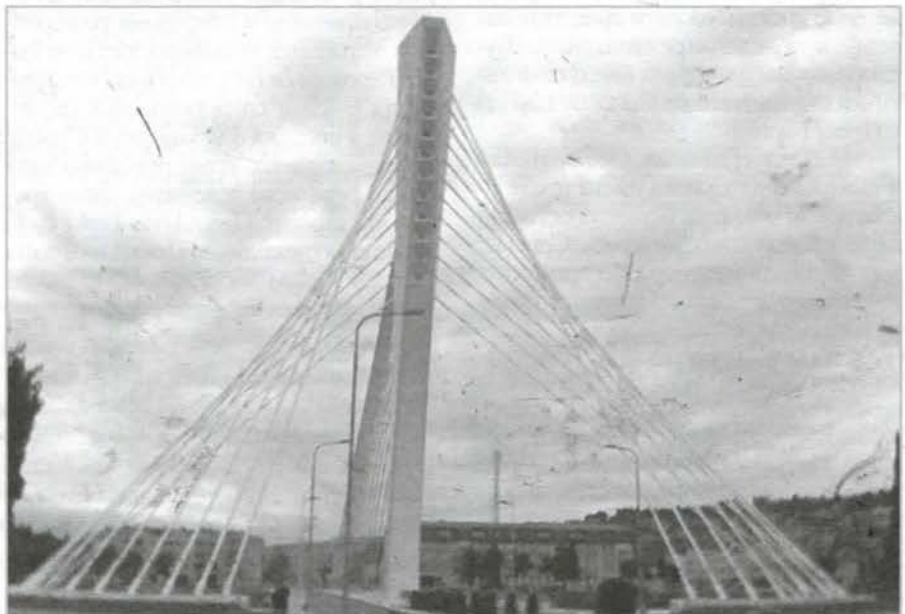
Нећемо подсећати које је све издајнике и непријатеље Српства изнедрио

систем доживотне владе П. Поповића, али њихова имена сигурно никада неће бити на листи као што је Српска листа, актуелни носилац политичког јединства Срба у Црној Гори.

Користимо прилику да упозоримо грађанство да ће владајући режим, ван својих народних сателита типа Народне странке, покушати да у наредном периоду разбије јединство Српске листе, било одмах, било на неким наступајућим изборима, али се надамо да ће политичка мудрост и показана слога бити изнад тога.

Господине П. Поповићу, радикали вас до сада никада нијесу први поменули или критиковали знајући да је ваша кота - кота нуле, по којој ћете ви лично, не и ваше поштено чланство, плутати све док се не разградите у мору лажи и личног интереса.

Излагање на савјетовању
„Шта је национални интерес Српског народа у Црној Гори данас“

Шведски сто и издаја српских националних интереса

- *Ми, српски радикали, смо смајрали и смајрамо да Српска листа представља добар оквир за борбу за остваривање националних интереса Српског народа и свих међународно признаних индивидуалних и колективних права Срба. У тој српској коалицији су сви имали право и могућности да се изразе и прије тога, окупе око српске националне идеје. Управо је црногорски режим, увиђајући чињеницу да Срби имају свој вид политичког организовања и националног отрежњења, кренуо у ново разбијање Српства кроз разбијање Српске листе лансирањем blasphemичне приче о наводном „уједињењу свих српских странака“ у једну анационалну и несрпску странку без српског имена, назива и програма*

Пише: Душко Секулић

Нећу саопштити ништа ново констатацијом да се савјетовање у организацији Српског народног вијећа Црне Горе на тему „Шта је национални интерес Српског народа у Црној Гори данас“ одржава у тешко време за Српски народ.

Нема потребе да овдје понављамо све оно што је актуелни црногорски режим током свих претходних година и деценија учинио на обесправљивању Српског народа у Црној Гори. Довољно је да кажемо да се тај процес креће у распону од фалсификовања историјске прошлости Црне Горе до потирања и негирања свих индивидуалних и колективних права Срба.

Наше савјетовање се одржава у времену које, на жалост, карактерише не само системско анти-српско понашање и дјеловање режима Мила Ђукановића него и дијела бивших политичких представника Српског народа у Црној Гори.

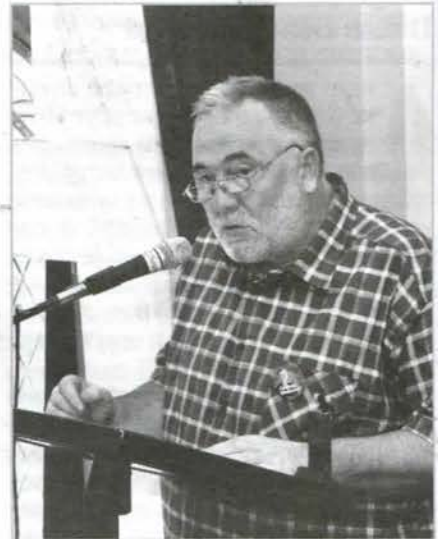
Ми, српски радикали, смо сматрали и сматрамо да Српска листа представља добар оквир за борбу за остваривање националних интереса Српског народа и свих међународно признаних индивидуалних и колективних права Срба.

У тој српској коалицији су сви имали право и могућност да се изразе и прије тога, окупе око српске националне идеје. Управо је црногорски режим, увиђајући чињеницу да Срби имају свој вид политичког организовања и националног отрежњења, кренуо у ново разбијање Српства кроз разбијање Српске листе лансирањем blasphemичне приче о наводном „уједиње-

њу свих српских странака“ у једну анационалну и несрпску странку без српског имена, назива и програма.

Након што је у Србији, у режији страних обавјештајних служби, америчке администрације и послушничког режима Бориса Тадића, извршен покушај разбијања српског националног ткива кроз разбијање Српске радикалне странке од стране Томислава Николића и Александра Вучића, идентичан пројекат је започет и у Црној Гори покушајем разбијања Српске листе. Ни мало не чуди што је пројекат разбијања Српства у његовом легитимном политичком изразу у Црној Гори јавно подржан од Александра Вучића и оних са којима је разбијао Српство у Србије.

Политичко и национално посунување данашњих разбијача Српске листе је отишло толико далеко да су јавно признали и покрадени референдум о државној независности Црне Горе. Не смије се губити из вида чињеница да је један од црногорских бизнисмена и високих функционера Српске народне странке прије неколико дана преко режимске телевизије јавно признао независну Црну Гору иако су је прије само неколико мјесеци називали „државоликом творевином“ и лажно

се заклинали у Скупштини „да никада неће признати ту и такву државолику творевину“. Морамо се подсетити и изјаве бившег лидера Српске листе Андрије Мандића да ћемо „ми Срби Црну Гору поштovati онолико колико поштује и она нас“, те „да ћемо се према Црној Гори односити као према шведском столу, тј. узимаћемо само оно што ми будемо сматрали да нам је корисно и да нам је то потребно“. Након признања покраденог референду-

Након што је у Србији, у режији страних обавјештајних служби, америчке администрације и послушничког режима Бориса Тадића, извршен покушај разбијања српског националног ткива кроз разбијање Српске радикалне странке од стране Томислава Николића и Александра Вучића, идентичан пројекат је започет и у Црној Гори покушајем разбијања Српске листе. Ни мало не чуди што је пројекат разбијања Српства у његовом легитимном политичком изразу у Црној Гори јавно подржан од Александра Вучића и оних са којима је разбијао Српство у Србије.

ма од стране челника Српске народне странке, а следствено томе, веома брзо може да услиједи и њихово јавно признање тзв. црногорског језика, Дукљанске академије, лажне шиптарске државе Косово и свих осталих анти-српских институција у Црној Гори и региону.

Срби нису добили право конститутивног народа у Црној Гори. Тај статус Срби неће остварити ни у дужем временском периоду управо због опчињености појединих опозиционих лидера црногорским државним национализмом и погрешним доживљајем да су Срби и Црногорци данас један исти народ са два различита имена што је пре-

У септембарском броју „Велике Србије“ (издање за Црну Гору), објављен је текст под насловом „(Д)омањлијско-сепаратистичка принцеза“, у рубрици листа „Црногорци у Србији - црногорске усташе“, у којем је на најгрубљи начин прекршена новинарска етика.

Свестан сам да смо овим текстом повредили достојанство и интегритет личности госпође Весне Радусиновић. Овом приликом, јавно се извињавам госпођи Радусиновић због свих увреда личне природе које су у овом тексту изречене на њен рачун.

Аутор овог текста који је нанео штету госпођи Радусиновић је новинар Јасна Олујић из Београда, која је за овај текст користила псеудоним Драган Павловић, али очигледно је да сам ја искључиви кривац за штету која је нанета госпођи Радусиновић и због тога ми је веома жао.

Душко Секулић, уредник издања за Црну Гору

седан у људској историји и цивилизацији. За црногорски режим, а сада и за оне који разбијају Српску листу, Срби представљају мету за одстрел.

Интересантно је да се у плану актуелног политиканског разбијања Српства у Црној Гори налази и наводно „помирење Срба и Црногораца“. Ми нисмо против помирења.

Управо је предизборни слоган Српске листе и Странке српских радикала био „Сва права свима“. Међутим, помирење између Срба и Црногораца се не врши тако што ће националним Црногорцима остати све ово што има-

Срби нису добили право конститутивног народа у Црној Гори. Тај статус Срби неће остварити ни у дужем временском периоду управо због опчињености појединих опозиционих лидера црногорским државним национализмом и погрешним доживљајем да су Срби и Црногорци данас један исти народ са два различита имена што је преседан у људској историји и цивилизацији. За црногорски режим, а сада и за оне који разбијају Српску листу, Срби представљају мету за одстрел.

ју сада, укључујући и право да асимилују Србе и претварају их у националне Црногорце, а Србима ће укинати све, па и српски национални назив њихових странака што би, по свему судећи, трајало до коначног нестанка националних Срба из Црне Горе, или, у бољем случају, свођењем њиховог броја на ниво статистичке грешке.

Отуда ми, српски радикали, све ово видимо као продужетак анти-српске политике Новака Килибарде у извођењу његових ученика који су запамћени као разбијачи неколико странака у којима су до сада били и који се једино могу похвалити вјероломством, а не вјерности Српству и националним интересима.

Срби из Црне Горе данас почињу да дефинишу своје краткорочне, средњорочне и дугорочне националне циљеве и интересе.

Први краткорочни национални интерес Срба у Црној Гори јесте очување легитимног и легалног српског политичког израза кроз очување Српске листе.

Национални интерес Срба у Црној Гори јесте да што прије и што масовније схвате да, на жалост, национални Срби и национални дукљански Црногорци нису један те исти народ. Њима није заједничко име и нема тога који може да објасни како једна нација истовремено може да буде двије нације. Са дукљанским Црногорцима нама у националном и политичком смислу ништа није исто. За то и такво раздвајање нисмо криви ми Срби. Ми нисмо мијењали своје име и свој идентитет. На том светом послу истине о раздвајању Срба и Дукљана треба да се нађу сви Срби из Црне Горе, а посебно срп-

ски интелектуалци.

Такође, још увијек има времена да се и национални Црногорци, који говоре српским језиком и који су искрено били и остали за јединство са Србијом што прије отријезне и схвате да њихово данашње „црногорство“ није исто што и некадашње и да њихов идентитет, у овој анти-српској хистерији, користе Дукљани из режима и невладиног сектора како би стварали лажну слику о „доминантној црногорској нацији“. Зато, сматрамо да један од важних националних интереса Срба јесте да се што прије започне са мобилизацијом свих српских снага за предстојећи попис становништва, који би, по свим правилима, требало да се организује 2013. године.

Срби морају да чувају свој идентитет у сваком часу и на сваком мјесту. У томе видимо велику улогу и значај недавно формираног Српског националног савјета чији чланови у овом времену преузимају велику националну одговорност на своја плећа.

Сви овде наведени национални интереси и циљеви Српског народа Црне Горе не могу бити сепаратно посматрани у односу на нашу браћу Србе у Србији, Републици Српској Крајини и свим Српским Земљама и Крајинама. Они морају да воде остварењу дугорочног и јединог исправног националног интереса и циља Српског народа, који се огледа у неговању унитаристичке српске националне идеологије и политике и који нас Србе из Црне Горе води ка коначном уједињењу Српског народа у његовим природним националним границама чији би саставни дио представљали и простори на којима се налази и Црна Гора.

Национални интерес Срба у Црној Гори јесте да што прије и што масовније схвате да, на жалост, национални Срби и национални дукљански Црногорци нису један те исти народ. Њима није заједничко име и нема тога који може да објасни како једна нација истовремено може да буде двије нације. Са дукљанским Црногорцима нама у националном и политичком смислу ништа није исто. За то и такво раздвајање нисмо криви ми Срби. Ми нисмо мијењали своје име и свој идентитет. На том светом послу истине о раздвајању Срба и Дукљана треба да се нађу сви Срби из Црне Горе, а посебно српски интелектуалци.

Морамо престати да будемо наивни

- *Српство ипринуио има два концепција српства, има комунистичке Србе и Србе комунисте, иишо србују ио свим новинама, за неку црквицу од хонорара. Мало ће ко од ииих срцоња, бораца за српство даиши живои, али ако га умолише и ио ирошекције, даће можда број телефона, да би се најавили. За српство се не најављује, српство се одболијева, оно је хљеб и со и најдивнија ријеч која се смије, код нас иреишеклих Срба. Таквим заслужницима српства, који су се иреилаишли да иио буду, увијек је мјестио у ирвим редовима, но кад се гине њих нема. Можете их иреиознаиши иишо воле да буду близу владика, да би још једном иорасли до неслућених висина иред очима радозналог и углавном лакозаборавног Србина*

Пише: Слободан Чуровић

Српство је на великим искушењима која нијесу од јуче. Али ни српство није од јуче. Сваки Србин треба да се запита шта је учинио српству, а не шта је српство урадило њему. Јер српство се страховито комерцијализује, готово без стида, све зарад ситних сујетних побједа новосубјективних сујета. Често су то културни посленици, највише пјесници и квазиинтелектуалци.

Они српство доживљавају као музну јединицу, гдје ће у неограниченим количинама стихова говорити Србима из Црне Горе шта треба радити, тобоже нас куражити. Заборављајући, или намјерно прећуткујући да је лако бити Србин ван ове горе потонућа свих духовних и моралних. Кад нам издекламују шта су спремили (обично су то беседе, запаљиви, коминеровски реферати, готово рецепти шта нам је чинити, тада ти теразијски извагани Срби обично запитају оне у непосредној близини је ли им зготовље хонорар (да им се нађе за брашњаник). Узму за своје плаћено србовање и карту у оба правца и најаве се ако се ужелимо да ће опет доћи.

Тог ситног калкулантског дробског србовања треба се чувати, зарад свих нас обичних Срба који смо крварили све ове године србосатирања, који смо жртвовали своје послове, презирући гузијанску свијест, само да је добро стомаку па ће из стомака доћи у душу.

Тог лидерства морамо се клонити, тог водања националних величина као

да су младе. Да ли се ико запитао колику и какву су помоћ пружили ти теразијски Срби својој браћи и сестрама у Христу који су остали без посла, којима руше куће, обурдавају светосавље, колико се њих одрекло оног „српског“ хонорара, зарад њихове гладне дјеце, зарад братства којег су им пуна уста. Колико се њих окренуло браниоцима цркве и језика сматрајући да су само они богом дани за српство и да их нема да би их требало измислити.

И ми управо због тих зађевица, које се топично српски своде на то ко је већи а ко мањи Србин, ко је Србендовић, а ко Србинић, још увијек тумарамо у круту самозаваравања, без жеље да се саборно сјединимо, да заборавимо да опростимо да кажемо да смо Срби и да резервног србисања нема. Србисања, које је многима, па и оним теразијским Србима, уносна професија, што би музичари рекли „тезга“, освјечено пиљарење. Таквих србозваника ја се ужасавам, а српство треба од њих да се чува.

Треба покренути српске ревије, недељнике, неку врсту културно просвјетитељског алманаха као што је била Вукова „Даница“ и тражити од сваког богатог Србина да финансира такав пројекат. Али и ту би била мука ког све одредити да буде члан редакција, јер бојим се да би се и ту тешко прегонили колико ће и колико из којег племена бити заступљено.

Озбиљно конципираном ревијом би се најбоље промовисали наши национални интереси, а приоритет свих приоритета је да останемо у српској памети, да опстанемо пред овим саве-

жима који би све српско побили грабове прекопали, цркве скрнавили.

Гарант нашег трајања и смирени учитељ у свему овом батргању, овим невјештим борбама, јесте Митрополија, бедем и усправник да смо Срби. А ако сваки од нас ушчувава дио тог храма у својој души, пред налетима содоме и гоморе, ако не поклекнемо пред крвавим понудама златољубаца, можемо и морамо сачувати себе од странпутица и ових дрских поледица.

Ако будемо ћутали, нема нам спаса, али морамо бити тактични, да истрпимо.

Да сваки од нас посвети се порасту наталитета, да не сметне са ума да чилимо као народ, да нас је пред Први свјетски рат било као Британаца (највећих србофоба), да смо тадашњим подвалама само на Сремском фронту губили један српски град младости, да се множимо. А све по оној народној „чије овце тога и планина“.

Морамо престати да будемо наивни, брзоплети, превише осјетљиви. Треба да освојимо своје мјесто поштовања које нам припада и по земаљским и божанским таџама, у новосвјетском поретку, да свиђамо своје ствари и да се бавимо собом, непрестаном духовном катарзом.

Тих ексклузивних Срба сам се клоњо, сматрајући да је српство у подвижништву, у непрестаном служењу свом роду, без претензија славољубивости и гордости, већ напросто у служењу српству као најдивнијем храму, заклону за све бјелосвјетске буке и деградације. Који киришу на наше врлине и вриједности. Јер како објаснити чињеницу да су ти креатори националног програма тако убједљиво опстајали у свим режимима, чак и у оним обезбоженим.

Српство тренутно има два концепта српства, има комунистичке Србе и Србе комунисте, што србују по свим новинама, за неку црквицу од хонорара. Мало ће ко од тих срцоња, бораца за српство дати живот, али ако га умолите и по протекције, даће можда број телефона, да би се најавили. За српство се не најављује, српство се одбољева, оно је хљеб и со и најдивнија ријеч која се смије, код нас претеклих Срба. Таквим заслужницима српства, који су се преплатили да то буду, увијек је мјесто у првим редовима, но кад се гине њих нема. Можете их препознати што воле да буду близу владика, да би још једном порасли да неслућених висина пред очима радозналост и углавном лакозаборавног Србина. Кад подгрију и подмажу трбухе, почну да сипају стихове, да здраве и готово сваки умишља да ће се, а оно најмање, посветити.

Да, нама недостаје један одуховљен, озбиљан, културни образац, духовна идентификациона карта. Потребна нам је српска телевизија и српски радио. Незамисливо је да богати Србин не издвоји новац за одбрану свог имена. У времену дигиталног постојања, телевизија је постала моћни медиј, који може да одигра кључну

Гарант нашег трајања и смирени учитељ у свему овом батргању, овим невјештим борбама, јесте Митрополија, бедем и усправник да смо Срби. А ако сваки од нас ушчува дио тог храма у својој души, пред летима содоме и гоморе, ако не поклекнемо пред крвавим понудама златољубаца, можемо и морамо сачувати себе од странпутица и ових дрских поледница.

Ако будемо ћутали, нема нам спаса, али морамо бити тактични, да истрпимо.

Да сваки од нас посвети се порасту наталитета, да не сметне са ума да чилимо као народ, да нас је пред Први свјетски рат било као Британаца (највећих србофоба), да смо тадашњим подвалама само на Сремском фронту губили један српски град младости, да се множимо. А све по оној народној „чије овце тога и планина“.

улогу у заступању српских интереса.

Али мука је ко ће руководити том телевизијом, јер српске препирке још трају. Мука је којем партијском програму треба да се прилагоди та телевизија и које вође и вођице да фаворизује, као да слијепо не увиђамо да једини наш програм треба да буде српство као тако, ослобођено трговине и свадника. Српство као циљ дучићевски, српство као љепота, као спас. Ако после ових моји ријечи и срце мог брата Србина буде моје, ако не буде сујета и сујетица, знаћу да је овај мој рад, тек мали, премали, али роду мом дар.

Треба поменути и једну типично српску бољку србијељења а то је љубомора, страшна, растрзајућа завидност без мјере, коју наш народ посједу-

је у огромним количинама. Јер ми се ситно, њифтински радујемо неуспјеху нашег брата и из неких бусија гледамо да му што више напакостимо.

Та љубомора нас је и довела доведе. Тек кад јако ударимо главом о зид ми се запитамо (обично касно) зашто. И занимљиво је да су тада сви паметни иако слиједи пораз за поразом. Ми никада нијесмо научили те грке историјске лекције које смо скупо плаћали. То сам неколико пута раније говорио, истина када бих добио прилику на кашичицу, јер су многи кутлачама роварили по српству, да само истрајемошћу, стрпљењем и лукавошћу можемо се изборити за наш равноправнији положај.

Није случајно онај Кочићев мрачни, озлојеђени (од својих што се подра-

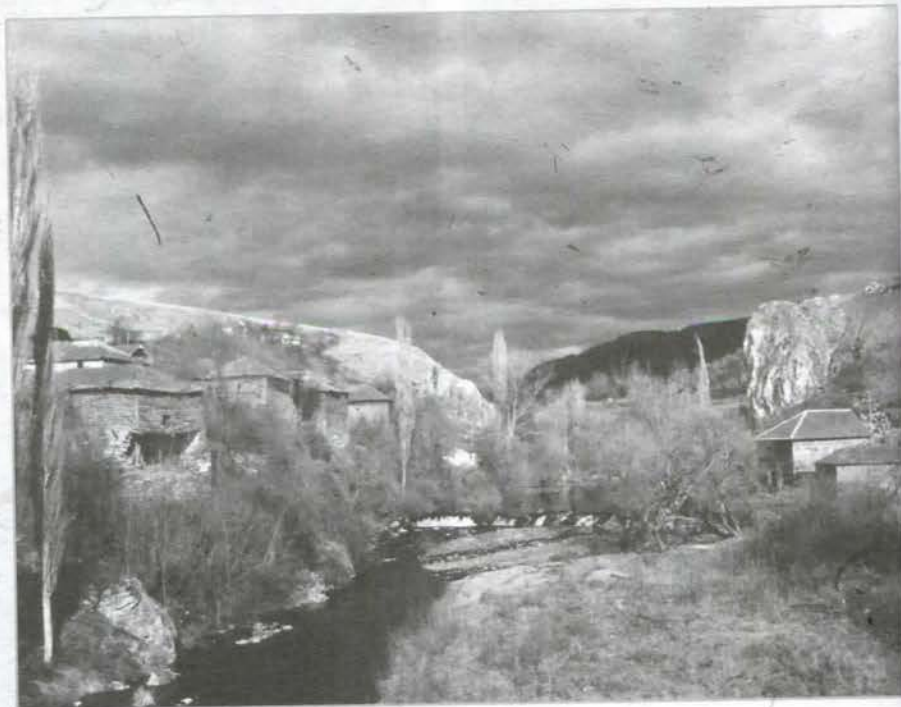
Није случајно онај Кочићев мрачни, озлојеђени (од својих што се подразумева Срба) мрачајски прото говорио „Не вјеруј ришћанину, остали смо глуви”. И на онај крик пркоса и бола „Идеш ли роде, но смо клецали и слабашно посртали”. Разглављени, јер немамо национални програм за сјутра, за педесет, сто година, па тумарамо у мртвом мору европске жабокречине, несвјесни, снобовски, а све више губимо, готово мазохистички свој идентитет, да замјењујемо своје светосавско бивство, зарад варљивих обећања. Ми морамо код омладине, а не код првобораца, другобораца и других кафанских „кркановићких бораца”, васкрснути један свехришћанско српски богомољачки покрет који би се напајао енергијом духовности, наших мудрих отаца, Н. Велимировића, Јустина Поповића и других.

змијева Срба) мрачајски прото говорио „Не вјеруј ришћанину, остали смо глуви”. И на онај крик пркоса и бола „Идеш ли роде, но смо клецали и слабашно посртали”. Разглављени, јер немамо национални програм за сјутра, за педесет, сто година, па тумарамо у мртвом мору европске жабокречине, несвјесни, снобовски, а све више губимо, готово мазохистички свој идентитет, да замјењујемо своје светосавско бивство, зарад варљивих обећања. Ми морамо код омладине, а не код првобораца, другобораца и других кафанских „кркановићких бораца”, васкрснути један свехришћанско српски богомољачки покрет који би се напајао енергијом духовности, наших мудрих отаца, Н. Велимировића, Јустина Поповића и других.

Јер, ово трупачко полтронско слуганско ускакање у мутну декадентну воду европског иморализма, пријети да будемо прогутани, полоко ће нас перфидно а крвожедно европска антихришћанска Европа, као гладна кучка сурутку прождријети.

Ријетко је ко понижавао себе као ми сами све ове године. Тај политичко

културални суицид огледа се кроз низ примјера горхесовског бешчашћа. Самопоштовања. У Хашком трибуналу, гдје нас лове као зечева чујемо хрватски „пријевод”. За неког ситница, али ништа није случајно, ама баш ништа под капом небеском. Колико се српских интелектуалаца огласило поводом хапшења др Војислава Шешеља? Јако мало, иако су им уста препуна српства. Зашто у ове радосне дане поста није истакнуто у нашим продавницама који су производи пошни, зашто то не учини ни једна српска фирма која послује у Црној Гори. Зашто? Па зато што се руководе философијом пуног стомака, по тржишним принципима, не божанским. Тужно.

Зашто се већ једном не саберемо умјесто што се одузимамо, од памети највише.

Зашто сваки добростојећи Србин не испише своје фирме ћирилицом?

Зашто не бојкотијемо стране производе? Зашто смо све мање куражни да кажемо да смо Срби?

Културно просвјетна организација „Апис” (или аманет писма и српства, на чијем сам челу, спремила је за штампу књигу која нам је недостајала, а то је „Српски православни ћачки календар”, чији сам ја аутор, потврђујући дјелом да се само радом, прегнућем и истрајношћу, а не букањем, може вратити дуг српству, коме смо сви дужни.

У то име све вас поздрављам, знајући опет српски да кад „срце запишти, мисао је крива”.

Аутор текста је председник НВО „Апис”.

Отворено писмо Раја Војиновића и Предрага Вукића члановима ГО СНС-а

Шарене лаже Андрије Мандића

- *Лидер Српске народне странке је с предсједником Политичког савјета Будимиром Алексићем и нама двојицом, као члановима Политичког савјета Српске народне странке и члановима Управног одбора Српског народног вијећа Црне Горе, својевремено лично договорио да Српска народна странка остане на позицији борбе за конститутиван савјет за српски народ, а да Српско народно вијеће крене у формирање Српског националног савјета како би се борба за српска права могла водити на два фронта. Тада смо се сложили да то не треба да буде разлог за свађе унутар Српске листе*

Поштована господо,

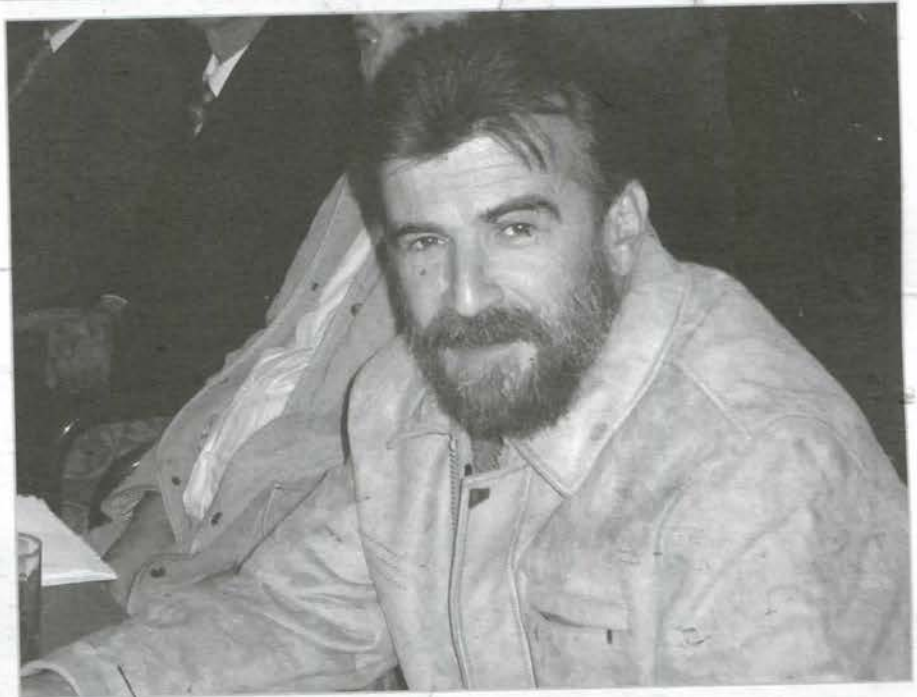
Као чланови Политичког савјета, страначког органа чије је функционисање очигледно смишљено блокирано како се не би изјашњавао о најављеној трансформацији Српске народне странке, сматрамо својом моралном обавезом да вам скренемо пажњу на следеће:

Најављена трансформација Српске народне странке у „модерну европску“ странку под фирмом „великог уједињења српских странака“, по нашем мишљењу може лако да се претвори у нову превару преосталог недоасимилованог српског народа у Црној Гори.

Та трансформација се, наиме, покреће у тренутку када је Српска народна странка у напону снаге, чиме се очигледно намјерно - од готовине прави вересија. То се нарочито види из чињенице да се под „великим уједињењем“ подразумијева интеграција са *Незнасе-шачно-с-ким*, највјероватније са једном бронзосталгичном партијом која самостално не може ни стећи парламентарни статус.

Истовремено, све то изазива раздор унутар Српске листе и саме Српске народне странке. Је ли то - то „велико уједињење“ које изискује потребу да се мијења име једне успешне политичке организације? Неко изгледа намјерно заборавља на латинску мудрост која гласи: име је своство (номен ест омен).

Јасно је, дакле, да је „велико уједињење“ само још једна беживотна политичка фраза која се громогласно потезе са циљем манипулације чланством ради остварења неких других, брижљиво прикривених интереса.

Индикативна је недавна изјава лидера и раснивача Српске народне странке да ће промјеном имена ваљда недовољно „европска“ и недовољно „модерна“ странка „ојачати коалициони потенцијал“. То је, наиме, сасвим у складу с очекивањима и тежњама странака у власти и опозицији које или не признају постојање српског народа у Црној Гори, или га излажу старим идеолошким наркозама, или га, тврђом да су Срби и Црногорци један недјеливи народ, гурају у режимски асимилаторски загрљај, или, пак, над њим врше потпуну дискриминацију и бруталну асимилацију.

Сви ти фактори ових дана са нескривеним симпатијама поздрављају процес „великог уједињења“ и то свакоме ко мисли својом, а не туђом главом, говори много. Ако се изјава о „ојачању коалиционог потенцијала“ преведе на српски језик, неминовно се долази до закључка да нам се тиме уствари поручује да Срби и не морају обавезно да буду Срби. И као шарена лажа нуди нам се старо, у протеклих осамнаест година безброј пута понављано обећање о „освајању власти“ у наредне „двие-три, до четири године“.

Питамо вас: вјерујете ли ви у све то и питате ли се коме ли је све то у инте-

ресу – обесправљеним Србима или онима који покушавају да отупе оштрицу одбране српског националног идентитета?

Лидер Српске народне странке је с председником Политичког савјета Будимиром Алексићем и нама двојцом, као члановима Политичког савјета Српске народне странке и члановима Управног одбора Српског народног вијећа Црне Горе, својевремено лично договорио да Српска народна странка остане на позицији борбе за конститутиван статус за српски народ, а да Српско народно вијеће крене у формирање Српског националног савјета како би се борба за српска права могла водити на два фронта.

Тада смо се сложили да то не треба да буде разлог за свађе унутар Српске листе. Напротив: тада смо сви констатовали да те „двје политике“ треба да се допуњавају, тј. да функционишу као преносни зупчаници који покрећу мотор српске националне машинерије у Црној Гори.

Колико нам је познато, такав став је касније заузет и на сједници председништва Српске народне странке. Најзад, то је Будимир Алексић изнио и као званичан страначки став на Савјетовању „Како до заштите идентитета српског народа у Црној Гори“. А онда је, ничим изазван с наше стране, лидер Српске народне странке на партијској трибини у Бијелом Пољу изјавио да пројекат претварања Срба у националну мањину осмишљава и води сам Светозар Маровић. То је нас двојицу и Мирослава Влаховића, као чланове Политичког савјета, натјерало да се јавно бранимо од такве врсте политичке некоректности и злонамјерног етикетања.

Срби се у овом тренутку не могу изборити за статус конститутивног народа, јер је за то неопходна промјена Устава, а за промјену Устава – двотрећинска парламентарна већина. С ким расниваачи Српске народне странке мисле да створе ту већину?

Са онима који одбијају сваку помисао о постојању Срба у Црној Гори? Ако су чињенице тако јасне и неумољиве, чему онда толики напади на Српски национални савјет? Ако суштина српског проблема у Црној Гори није у статусу него у обесправљености, онда је јасно: кад противник испред вас постави зид, не треба ударати челом у тај зид. Нормалан човек ће га или прекочити или заобићи.

Подсећамо вас да је лидер Српске народне странке у предизборној кам-

пањи из 2006. године управо тако размишљао, јер је безброј пута говорио да у Црној Гори нема већинског народа и да смо сви мањина. „Нама није важно који ће модел бити формално примјењен, да ли ће нас власт третирати као мањину, или ће нам сва права припасти као конститутивном народу“, његове су ријечи изговорене толико пута широм Црне Горе.

Међутим, он сада, нападајући Српски национални савјет, напада себе тадашњег и, припомогнут нарученом логистиком својих послушника од Загорича и Маслина до Берана, то чини снажније чак и од самог Авдула Курпејовића. Он сада прича о „помирењу Срба и Црногораца“, иако је свјестан да је то помирење у оваквој држави могуће једино, или давањем права српском народу на начин како је то заговарао те 2006. године, или асимилацијом преосталих Срба.

Наш став је следећи: уколико Српска народна странка прерасте у странку без српске националне одреднице у свом имену и уколико промијени свој изворни страначки програм који се базира на борби за конкретна права српског народа, прича о „великом уједињењу“ биће само још једна трговина нашим националним интересом. То ће, онда, бити наставак овдашње најпознатије друштвене манифестације зване „Путевима Новака Килибарде“.

Ми у томе не желимо и нећемо да учествујемо. Питамо вас: Желите ли и хоћете ли ви?

Цетиње, 12. децембра 2008. године
Предраг Вукић и Рајо Војиновић

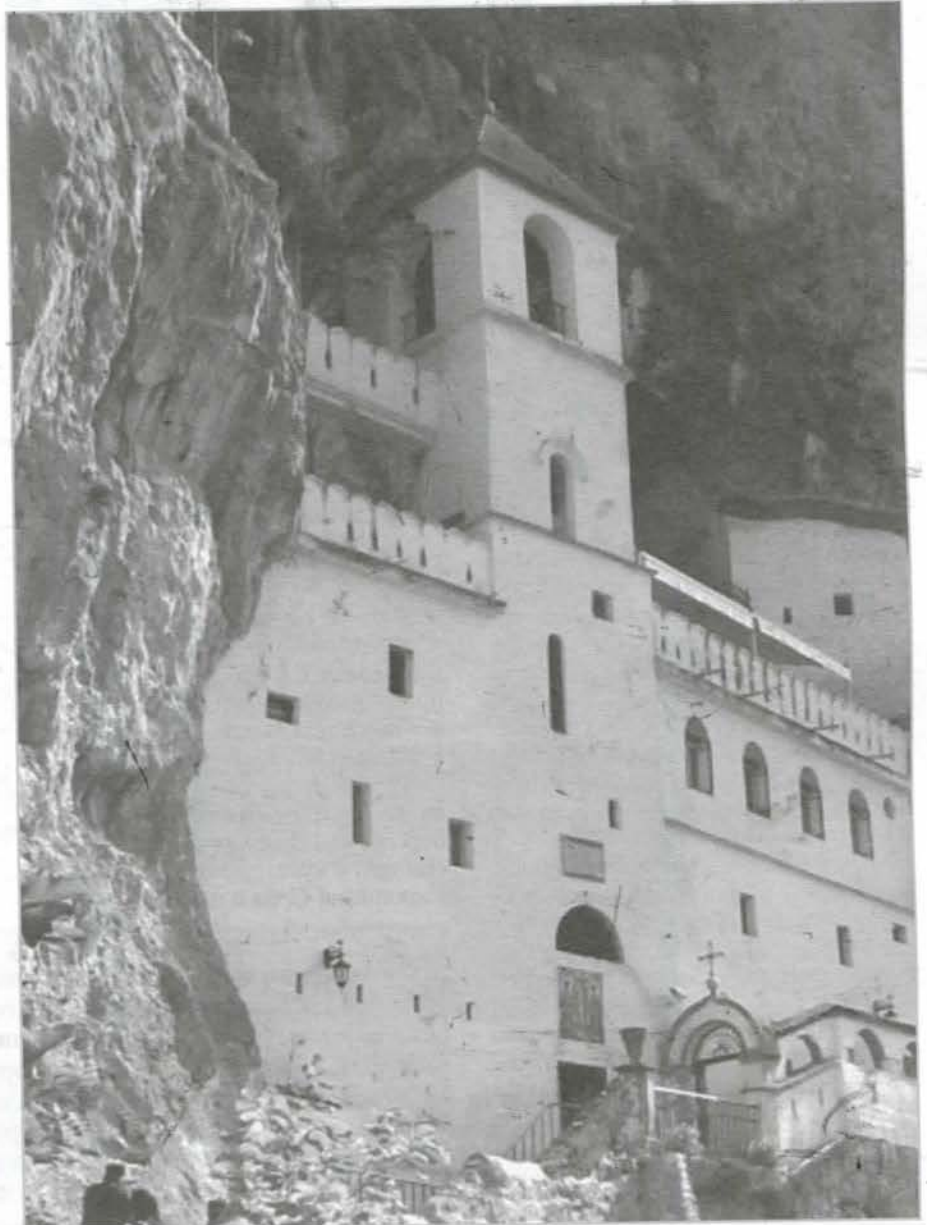
О српској светињи Косову и Метохији

- *Да је садашња Црна Гора земља чуда, управо потврђује примјер признања за државу територију чији је један дио био у саставу државе која се, иакође, звала Црна Гора. То кажем, из разлога, што је ова Црна Гора, која је прављена на антисрпству и патолошкој србомржњи, у тоталном дисконтинуитету са државом која је ослободила Метохију прије неких сто година. Ова садашња Црна Гора, односно њено успројство, не може другачије ни бити, ако ћемо бити реални, и ако смо сведоци како је и направљена захваљујући „лејачима” од Плава до Луксембурга и Детроита*

Пише: Драган Павловић

Сваки српски патриота не може да се не подсети прошлих тешких, али и славних времена наше историје, ганут последњим дешавањима у вези са светом српском земљом Косовом и Метохијом, прије свега срамним признањем црногорске Владе за независну државу ту наказну НАТО творевину. Али, није нас мање узбудила и до бола разочарала блага реакција марионетске Владе у Београду, тачније Бориса Тадића, коме је вријеме донијело да се представља председником највеће српске државе, поријеклом Пивљанина, којег су се они сами одрекли. У скорашњем интервјуу дукљанској телевизији ниједном не помену положај Срба у садашњој Црној Гори, јер нема примјера ни у једној држави свијета да у 21. вијеку једна неидентификована групација, која себе назива Дукљанима, хоће на силу, уз помоћ овакве власти, да асимилује и претвори у ту исту категорију српски народ. Убијеђен сам да ће се убрзо на свим озбиљним универзитетима у свијету проучавати овај феномен, са социолошког, психолошког, демографског и психијатријског аспекта.

Да је садашња Црна Гора земља чуда, управо потврђује примјер признања за државу територију чији је један дио био у саставу државе која се такође звала Црна Гора. То кажем, из разлога, што је ова Црна Гора, која је прављена на антисрпству и патолошкој србомржњи, у тоталном дисконтинуитету са државом која је ослободила Метохију прије неких сто година. Ова садашња Црна Гора, односно њено

Сваки српски патриота не може да се не подсети прошлих тешких, али и славних времена наше историје, ганут последњим дешавањима у вези са светом српском земљом Косовом и Метохијом, прије свега срамним признањем црногорске владе за не независну државу ту наказну НАТО творевину. Али, није нас мање узбудила и до бола разочарала блага реакција марионетске Владе у Београду, тачније Бориса Тадића, коме је вријеме донијело да се представља предсједником највеће српске државе, поријеклом Пивљанина, којег су се они сами одрекли. У скорашњем интервјуу дукљанској телевизији ниједном не помину положај Срба у садашњој Црној Гори, јер нема примјера ни у једној држави свијета да у 21. вијеку једна неидентификована групација, која себе назива Дукљанима, хоће на силу, уз помоћ овакве власти, да асимилује и претвори у ту исту категорију српски народ. Убијеђен сам да ће се убрзо на свим озбиљним универзитетима у свијету проучавати овај феномен, са социолошког, психолошког, демографског и психијатријског аспекта.

устројство, не може другачије ни бити, ако ћемо бити реални, и ако смо свједоци како је и направљена захваљујући „летачима“ од Плава до Луксембурга и Детроита.

Међутим, врло је важно да историја забиљежи ову садашњу трагикомедију као што је забиљежила пријашње тужне, али и славне дане наше прошлости, прије свега у вези са Косовом и Метохијом.

У себичној хришћанској Европи, наине, ако и данас, и тада је Косовски бој 1389. године тумачен у сврху њихових интереса; бојећи се турске најезде према њима, објављено је да су Срби поразили азијатске освајаче. Тако је у славу српског оружја звонила древна париска црква Нотр Дам двадесет четири часа, али није, нажалост, било тако. Стихови Стевана Лазаревића на мраморном стубу на Косову кажу: „И све ово речено сврши се лета 6897, / индиката 12, месеца јуна 15. дан, / у то-

рак, а час би 6, или 7, / не знам Бог зна...”.

Што се сигурно зна, турској сили подлегли су најприје они који су били у врховима јер су „ради личних користи правили компромисе са свијешћу”, како каже велики српски историчар Владимир Ђоровић.

Историји је познато доста случајева да некултурни поразе културније народе, као Римљани Грке, али ће их ови други културно освојити. Између Европљана Срба и азијатских номада

није било компромиса и такве сатисфакције. Некадашње српско господство и љепота оличени су у „Косовки дјевојци”, за којом и данас „веће” пјесник Рајко Петров Ного: „Боре мој зелени у срми и злату, / Стални полазнице Моје Несуђено/ Шест стотина лета још ћу те чекати...”

Заиста, ако пјесник, и цијело Српство је чекало и као аманет преношен с кољена на кољено више од пет вјекова завјетну мисао и жељу, да ослободи своју светињу, јер су живјеле у свијести и надахнућу Срба, а од заборавља су је чувале и пјесме косовског циклуса. Из тих разлога Срби „славе” своје поразе, како знају иронично да кажу антисрби. Међутим, један Енглец Лојд Џорџ је ипак уочио да само Срби умију да опјевају свој пораз, јер „пјесме радости лако је пјевати, али пјесме туге и страдања најтеже су, но и најљепше...” Косовски мит у таквим пјесмама највише се очувао у Црној Гори и Херцеговини: „Ни Марсово, ни Маратонско пољеније толико прометејско као Обилића пољана...” Данас, у овом времену највећих искушења, поздрав српски и наведеном циљу мора бити јединствен и обавезујући, по примјеру јеврејском: „Догодине нас Косову!”

Поред тога, наду у то дају српске светиње, цркве и манастири, којима се и данас моћнији од Срба диве, и колико год се ти моћни и себични трудили да отму српску земљу, ове српске богомоље су свједоци нашег трајања и упорности. Како је рекао Свети отац Јустин Поповић, оне су „вековни чувари српског народа, свете осматрачнице српске савести, живе светиње народне вере, необориве тапије српске земље...”

Како је тадашња јавност у Црној Гори дочекала ослобођење Косова и Метохије за вријеме балканских ратова, последице толико вјекова, сматрам да је врло занимљиво јавном мњењу данас, нормално, поред тога, што је то и драгоцен документација из наше прошлости.

Два тадашња провладина или државна листа „Детињски вјесник” и „Глас Црногораца” преносили су из-

У себичној хришћанској Европи, наине, ако и данас, и тада је Косовски бој 1389. године тумачен у сврху њихових интереса; бојећи се турске најезде према њима, објављено је да су Срби поразили азијатске освајаче. Тако је у славу српског оружја звонила древна париска црква Нотр Дам двадесет четири часа, али није, нажалост, било тако. Стихови Стевана Лазаревића на мраморном стубу на Косову кажу: „И све ово речено сврши се лета 6897, / индиката 12, месеца јуна 15. дан, / у то-
рак, а час би 6, или 7, / не знам Бог зна...”.

вјештаје са ратишта и одјек побједа српског оружја.

Пред објаву рата, „Цетињски вјесник“, 22. септембра 1912. (по старом календару) пише у уводнику без наслова: „Ни пјесници српски из седамдесетијех година прошлога вијека не би могли у својој машти замислити доба и догађаје које прижељкују данашња српска и балканска покољења.

Петовјековни сан постао је јава.

Идеали првих људи словенског хришћанства од Солуна до Биограда, од Цетиња до Варне примичу се остварењу.

Руше се темељи под теретима неправде и страдања. Заблуде, разочарења и кобна подвојеност уступају мјесто здравим мислима, тврдим надама и међусобној љубави.

Једна мисао, једна жеља, једна иста одлучна воља, да се изгине за неослобођену браћу, везала је у чврсту заједницу балканске хришћанске краљевине, које изненадише свијет својом присебношћу, својом увиђајношћу и још више брзином акције.

Растурише се куле у ваздух. што су их и стари освајач са Истока и нови освајач са Запада градили на балканском раздору, на балканској неподобности, да балканске државе саме, својом сложеном снагом, себе бране и стварају основе своје самосталности...

Нека кроз вјекове траје ово ново свјетско доба, којем су пјевали сви наши пјесници, за којим су чезнули сви наши велики људи, доба, које је вазда било свети сан крунисаног пјесника свесрпске химне: „Онамо, онамо“!

Сад је лакше Његовом срцу, које куца за цјелокупно српство, за сав словенски и хришћански Балкан, пошто је са њега скинут тешки бол, још прије тридесет година исказан у стиховима:

*Нашега срца, нашега пољета
У свијетј нема! Аох Балканици!
Аох народи! Аох јунаци!
Што ви је? Данас лежимо ипак
Свагда вас може згазити лако.
А кад би се иш јунаци
Слобом брајском извезали,
Бише испок или зајад
На сабљама дочекали.”*

Овај чланак написан је послје склапања војног савеза балканских држава против Турске, Србије, Црне Горе, Грчке и Бугарске, и кад је већ било очигледно да ће заратити са Отоманским царством које је било тада „колос на стакленим ногама“, али се још одржавао у животу захваљујући себичности и уским интересима европских сила, прије савеза Енглеске.

Даље се у чланку закључује: „Бол

пјесника претворио се овијех дана у радост, у полет, у занос и сложио прегнуће балканског Словенства, пред којим ако путовођа освјетљава путеве новој срећи као град тврда заједница двијех српских краљевина...”

„Цетињски вјесник“ у броју 77, 26. септембра 1912. године, објављује проглас краља Николе и вијест о објави рата. Поред прогласа, на првој страни под насловом „Велики дан“, између осталог се каже: „Крваво се сунце данас рађа с Истока у знамењу плама и мача... Црна Гора је прва пошла у свети бој. Вјерна својим традицијама, које је чувала кроз пет вјекова мука, она оружаном руком продужава узвишено

дјело ослобођења потлачених. Краљ Црне Горе, објавио је данас својем народу, да је Турској објавио рат... Погледи све Црне Горе, свега Српства, и Словенства од данас су управљени на Подгорицу и Скадар... Доћи ће ново доба, о којем су гуслари уз гусле пјевали и за којим је тежио сав Балкан, измучен од петовјековног варварства.

Пред Подгорицом је од јуче развијен барјак Вучедолског побједника, пјесника свесрпске химне: „Онамо, онамо!“ Његово леприпање у нашој храброј војсци огласило је освитак великог дана, којем се сва Црна Гора радује, којем све Српство заносно кличе...”

Једна мисао, једна жеља, једна иста одлучна воља, да се изгине за неослобођену браћу, везала је у чврсту заједницу балканске хришћанске краљевине, које изненадише свијет својом присебношћу, својом увиђајношћу и још више брзином акције.

У истом броју објављена је пјесма Ђуре Јакшића „Јевропи“:

*Теби да њевам – њеби њиранко!
А дух мори ојиров и гњев;
Уврета њвојих жаоци јейки
Појњаљују ми њлемениј сњ јев.
„Ла изгњнијњ!“
Подсмјеха њвога горди је збор.
„И гњнућемо, гњнућњ славно,
Ил’ мачем њресјех Гордијев чвор!
Изгњнућемо – али слободни,
Јер Србин неће да буде роб!
Тамо далеко на свейом гњробљу
Појњражњћемо живои ил’ гњроб!“*

Пјесма је објављена ијекавицом, можда и случајно због говорног ијекавског подручја, мада може бити да је И сам Ђура Јакшић написао ијекавицом, мислећи при том на Црну Гору и Херцеговину, односно српске области у којима је заступљено ово наречје.

И „Глас Црногораца“ пратио је датално све догађаје у вези објаве рата Турској. У броју 42, од 26. септембра 1912. године, такође је објављен на првој страни проглас краља Николе народу о објави рата: „Црногорци! Тужни вапај који допире из Старе Србије од тамошње наше потлачене браће, не може се даље подносити.

Онамо немилосно кољу не само људе, него жене и нејаку ћецу српску. Гладно, јадно и плијењено српско се робље потуца по горама и око згаришта својњјех домова кликнући вас, да га заштитите и избавите.

Дужност и љубав рода налажу вам да похитате браћи у помоћ. Знам да би сте ви то и до сад уочили са урођеном вам одважношћу, да Ме нијесте слушали и ишчекивали исход Мојњјех мирољубивих напора за заштиту мучени-

ка испреко границе... Уз нас је правда, а коцка је бачена, па шта Бог да и срећа јуначка! ... Нека се с благословом Божјим и Светога Петра Цетињскога и свијех наших светаца остваре снови из ране моје младости, када сам пјесмом наговјештавао овај знаменити дан и загријавао српске груди вјером да оружани морамо поћ’: Онамо, онамо, за брда она! ...”

На сличан начин одушевљен објавом рата Турској за ослобођење Старе Србије и Косова и Метохије, пјесник из Мостара Алекса Шантић пјева о Призрену; у његовој пјесничкој бујној машти приказују му се слике како витезови побједоносно улазе у српске

старе градове и престонице. Због поетске љепоте и високог патриотизма пјесму преносим у цјелини из „Цетињског вјесника“, број 83, 10. октобра 1912. године.

Призрене сњари...

*Призрене сњари, кайњје расњвори!
По њраговима сагове разњрни,
Скерлейњом њешиким доксњје оњрни,
Твоје се царсњво враћа!...Гле у зори,
Великој зори. Боњ над њобом бдије!
Ура! Уз њоклик срњскога усњаши,
Жезло њи носе два орла крњшаши,
Мила два брања злањне круне двњје!
Заљуљај звона, нека Васкрс јаве!
С Ловћена њвртоњ и Авале њлаве,
Срњњра, уз њрубњ, њод сњјењом, у зори,
Вњњези, силни гњрови у боју,
Јездиће гордо уз калдрму њвоју!
Призрене сњари, кайњје расњвори!...*

У једном извјештају са ратишта од 5. октобра, „Цетињски вјесник“ каже: „У Беранама оставили су Турци 12 пољских брзометних топова са много муниције... У вароши нашло се хране за два мјесеца. Народ одушевљено поздравља наше трупе. У Ђурђевим Ступовима одслужено је благодарeње за побједу и молепствије за здравље Краљева. Краљ је телеграфски честитао Јанку Вукотићу и саопштио му да га одликује Обилића медаљом.

Књаз Мирко подијелио је јуче овдје (у Подгорици – примј. В. И.) Малисорица 15 црногорских капица. Одушевљено су га поздравили...

Сви су готови да пођу са нашом војском противу заједничког непријатеља... Многи странци одлазе у логор код Загорича да гледају турске заробљенике.”

Стваралаштво дукљанског „просветитеља”

Николаидисова неофекална књижевност

- *Вјероватно сте чули да у Црној Гори итудбенички ради млади и дјелимично модерни црногорски писац Андреј Николаидис. Одломци из његове књиге „Мимезис и други скандали” су објављивани не само у Хрватској и БиХ, гдје има своје малобројне али искрене обожаватеље, већ и у подгоричкој Пobjеди, као и на сајту Либерално-демократске партије у Кули. Управо са тога сајта сам и одабрао неке крајике приче из дотичне књиге, које врло пластично откривају и одсликавају лик, дух и књижевно дјело Андреја Николаидиса. Тим прије, што књижевне цртице овог надареног уљцињског илузионисте и бициклисте ријетко можете срести тамо гдје се представља „лијепа књижевност”, а зашто – видјете. Имате пред собом, поштовани читаоци, неколико текстова из те књиге, који вриједје да се објаве, уз релативно краће пропратне коментаре.*

Пише: Војин Грубач

Вјероватно сте чули да у Црној Гори итудбенички ради млади и дјелимично модерни црногорски писац Андреј Николаидис. Одломци из његове књиге „Мимезис и други скандали” су објављивани не само у Хрватској и БиХ, гдје има своје малобројне али искрене обожаватеље, већ и у подгоричкој Пobjеди, као и на сајту Либерално-демократске партије у Кули.

Управо са тога сајта сам и одабрао неке кратке приче из дотичне књиге, које врло пластично откривају и одсликавају лик, дух и књижевно дјело Андреја Николаидиса. Тим прије, што књижевне цртице овог надареног уљцињског илузионисте и бициклисте ријетко можете срести тамо гдје се представља „лијепа књижевност”, а зашто – видјете. Имате пред собом, поштовани читаоци, неколико текстова из те књиге, који вриједје да се објаве, уз релативно краће пропратне коментаре.

Смрад до неба

Андреј Николаидис, „елитно перо” Црногорског друштва независних књижевника, је у стилу искреног алтруисте, пацифисте и човјека који уважава осјећања вјерујућих људи написао у свом „Мимесису” следећу месијанску мисао:

„Православље у Црној Гори смрди као кужна лешина, све до неба. Паства

је, као и свуда, злочиначка – али прави зликовци су попови. Они ионако колосалну црногорску мржњу додатно увећавају. Сваке године за Божић, Црна Гора је на рубу грађанског рата, јер попови хушкају свјетину на клање. Божић се у Црној Гори сматра најбољим датумом за масовна убиства. Ако неко у Црној Гори има потребу да изврши омањи геноцид, то ће свакако учинити на Божић. И тај обичај установио је свештеник, онај који је волио да пише поезију. Владика Петар Други Петровић је у „Горском вијенцу” опјевао покољ који су Црногорци извршили над муслиманима. На Бадње вече, наравно.”

„Јук” – рекла би Перса, на ово сирово млаћење. Ипак, ако вам ове мисли Николаидиса сличе памфлету неке фашистичке организације, у криву сте. На пепелу меког фашизма Црногорског књижевног листа, блиставо израста авангардни, неофекални правац црногорске књижевности. У овом случају се, дакле, ради о једном простом књижевном надгорњавању оновременог Николаидиса са савременим Његошем. Гдје на ријечи нетрпељивости кнеза Јанка: „Како смрде ове потурице!”, модерни Николаидис толерантно и трепетно, са љубављу одговара: „Православље смрди све до неба!” На-

равно, при том додајући – да је православље „смердљива, кужна, лешина“, гдје ријеч „лешина“ даје трајну и непромјенљиву категорију православном хришћанству, по тумачењу самог аутора. На тај начин је својим главним читаоцима, онима исламске и католичке вјероисповјести, који евентуално уживају у оваквим мислима (погодите зашто?), модерни црногорски писац показао смјер у којем треба да иде увијек галопирајућа балканска међувјерска идила. Наравно, о његовом познавању Његоша, и ситуације у којима су се радње које описује „свјештеник који је волио да пише поезију“ дешавале, не треба трошити ријечи. Он Његоша познаје колико и господин Џорд Буш са широм и ужом породицом, и приде Саром Пејлин.

Прерушена свиња

Ова Николаидисова прича о Бадњој вечери има и свој продужетак у Улцињу, гдје су његови утисци били овакви:

„У Улцињу, пак, на Бадње вече људи долазе пред цркву да би пуцали у ваздух и плашили комшије Албанце. Бисјерни мужјаци с репетираним аутоматским пушкама улазе у цркву и чим прије поново излазе, да би у дворишту испалили још један рафал. Пуца се да би се Албанцима послао сигнал да су Црногорци наоружани и у сваком тренутку спремни за рат. Потом се бацају бомбе, које често убију попове свиње и козе које пасу иза цркве. Поп стоички издржава пуцњаву, иако му је живот и иметак у опасности. Боце с ракијом круже од руке до руке и убрзо је двориште цркве испуњено наоружаним људима који псују, тетуррају и повраћа-

ју по зиду храма. Од тешког пијанства тијело им трне и они губе контролу над покретима. Руке у којима држе пушке сред рафала падају и меци лете по свјетини. Још нико није погинуо, али...”

Неки злобници тврде да је Николаидис, приликом прославе дотичног празника, којег описује, био прерушен у свињу и са тог аспекта покушао да запамти и повеже што више детаља. Још је већа инсинуација да је та прерушена свиња псовала, тетуррала и повраћала по зидовима храма, да би по инерцији свог карактера друге оптужила за то. Злобници нису у праву, јер око храма уопште није било свиња, тетуррања и повраћања. Просто је модерни црногорски писац мало претјерао у својој љубави према православним сутрађанима, случајно појевши гљиву лудару приликом писања „Мимесиса“. Послије тога се, у својој искреној и прасећи-анималној имагинацији писац залио по спирали сопственог репа.

Контраеволуција

У истом тексту Николаидис продужава:

„Док траје пуцњава за Бадње вече, пристојни грађани се закључавају у куће. Дјеца се брани да излазе на улицу. Меци падају по крововима, неки кроз прозор улећу у собе. Људске жртве за Божић не сматрају се непожељним. Жртве пуцњава толеришу се и у многу тривијалнијим приликама, па како не би за вјерске празнике. У Црној Гори постоји изрека да нема боље свадбе без пет мртвих. Живот овдје вриједи мало. Погинули приликом шенлечења сматрају се колатералном жртвом слава. Живот је заправо колатерал-

на штета смрти. Као што је и пола становништва Црне Горе колатерална штета еволуције.”

Интересантно! Не могу се отети чудном утиску да се прерушена свиња из прошлог поглавља овај пут маскирала у Дарвина. Да ли се ради о прерушавању, маскирању, или то вјековни непријатељи Црне Горе опет оговарају новог улцињског Дарвина, видјећемо?! Једно је сигурно, он темељно мрзи оне о којима пише. На основама те патологије покушава развити нови књижевни правац, тражећи изопачене читаоце таквог профила.

Мржња и стандарди

Подсјетимо се, како је једна карикатура пророка Мухамеда, објављена у неком данском часопису, доживјела свјетску антиславу. Гдје су протести муслимана неколико пута обишли земаљску кућу, попут пријетећег цунамија. Подсјетимо се, шта се десило са романом „Драгуљ Медине“ америчке књижевнице Шери Џонс, која је из своје перспективе тематизирала брак посланика Мухамеда с Ајшиом. Један од највећих свјетских издавача, америчка кућа Рандом Хаус, која је потписала уговор са ауторком, панично је одустала од објављивања овог романа. Београдска издавачка кућа Беобук га је ипак објавила, и још брже повукла из продаје.

Летвица, до које може да иде „слободна ауторска мисао“, у случају дирања канона исламског свијета је спуштена на минималну висину. Па, скоро да нема право на постојање. Временом ће то постати дио опште цивилизацијске праксе, независно да ли се неко слаже с тим или не. Док било каква, чак и безазлена, неуврједљива, карикатура пророка Мухамеда, као и роман „Драгуљ Медине“ немају право на објављивање у БиХ, јер то сркрнави осјећаје исламских вјерника. Николаидисови романи се не само објављују без замјерки исте те јавности, већ и конкуришу за награду „Меша Селимовић“! Иако оно што себи дозвољава Николаидис иде изван цивилизацијских норми и здравог разума, то се у Црној Гори, БиХ и Хрватској представља као нека и нечија књижевност. У овом случају – црногорска. Тим прије, Николаидис је „истакнути“ члан Црногорског друштва независних књижевника, и нико из тог друштва, такође, нема примједби на његово писање, напротив! Зато ова прича о интересантном неморалу простора и вулгарних актера мора имати свој продужетак.

Деведесет година од заршетка Првог светског рата

Србијо, вечна да си

- Овим текстом желимо да подсетимо, да се и данас са поносом сећамо велике епопеје српске војске у Првом светском рату. Нека ови написани редови буду у част велике - митске победе, уз невиђено херојство и огромне жртве које је Србија и српски народ поднео у рату и поратним годинама разорене нам отаџбине

Овим текстом желимо да подсетимо, да се и данас са поносом сећамо велике епопеје српске војске у Првом светском рату. Нека ови написани редови буду у част велике - митске победе, уз невиђено херојство и огромне жртве које је Србија и српски народ поднео у рату и поратним годинама разорене нам отаџбине.

Један мали народ са Балкана у том великом Светском рату показао је како се брани своја земља, колико се воли слобода, уз дивљење целог света. Битке на Церу, Колубари, као и пробој Солунског фронта, налазе се у уџбеницима свих војних школа као примери ратне вештине, јунаштва и храбрости једне војске, али и читавог народа. Сваком Србину треба да је част што припада народу са тако светлом историјом, којом се ни много већи народи света не могу подичити. За ту златним словима исписану историју Српски народ је дао исувише много жртава и патњи, да би то икада смео да заборави. Стога нашим генерацијама остаје да у част тих великих бранилаца слободе и достојанства кажемо једно велико хвала.

Хвала за све што сте учинили да ми и данас постојимо, поносни што смо Срби.

„Шездесет две хиљаде Срба одлучило је исход рата. Срамота!“ Ове речи надојене бесом, немачки цар Вилхелм Други навео је у телеграму румунском краљу Фердинанду, пошто је Бугарска потписала капитулацију 29. септембра 1918. године, две недеље после почетка пробоја Солунског фронта и силовитог налета српске војске, чије су борбене акције биле координиране са

савезничким француским, италијанским, енглеским и грчким снагама.

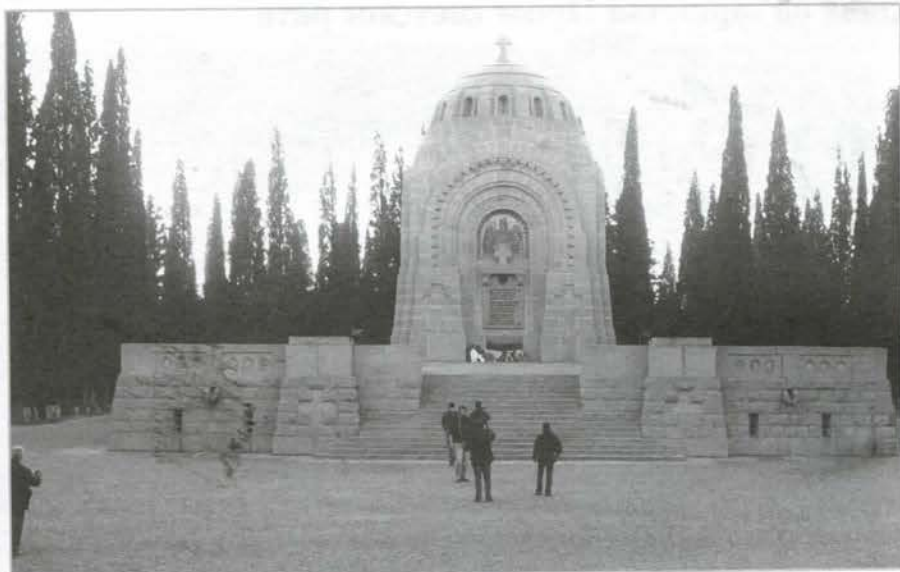
Већ 11. новембра капитулирала је Немачка, у Ротонду је потписано примирје. Први светски рат био је окончан. Овај датум се у низу држава Европе, у северној Америци и у Аустралији

већ деценијама обележава врло свечано, што је био случај и у Србији до 1941. године, али је потом уследила вишедеценијска пауза, да би потрајала до 2000. године. Од тада је 11. новембру опет придат већи значај, али су после изостале свечаности какве су, на при-

Највеће жртве у Првом светском рату:

Србија:	1.247.435	(28 одсто)
Француска:	1.400.000	(10,5 одсто)
Немачка:	2.000.000	(9,8 одсто)
Русија	2.000.000	(1,2 одсто)
(до Октобарске револуције 1917. године)		
Аустроугарска:	1.542.000	(9,5 одсто)
Енглеска:	744.000	(5,1 одсто)
Белгија:	50.000	(1 одсто)
САД:	68.000	(0,2 одсто)

мер, помпезне параде у Паризу или у Лондону.

По свему судећи, ове године, девет деценија по окончању Првог светског рата, 11. новембар ће у Србији бити обележен врло свечано и радно, снажније него претходних година.

У Министарству рада и социјалне политике најављују богат програм, уз централну државну церемонију, којој ће присуствовати званичници Републике Србије, чланови дипломатског и војно-дипломатског кора, угледне личности из образовања, културе и науке. Ова свечаност ће бити одржана у Народном позоришту 10. новембра у 20 часова, док ће сутрадан, на-саму 90-годишњицу окончања Првог светског рата, бити одржан други део централне државне церемоније, крај спомен-костурнице бранилаца Београда у Првом светском рату, на Новом гробљу.

У Министарству просвете смо обавештени да је оно прихватило предлог Министарства рада и социјалне политике да 11. новембра у свим основним и средњим школама један час буде посвећен сећању на потписано примирје и крај Првог светског рата пре девет деценија. Нарочиту пажњу ће несумњиво привући међународни научни скуп „Први светски рат и Балкан 90 година касније“, за који је учешће најавило око 40 водећих светских и домаћих стручњака и познавалаца Првог светског рата.

Већ сада је јасно да би то требало да буде највећи научни скуп из домена хуманистичких наука који ће ове године бити одржан у Србији. Биће то добра прилика да домаћи историчари и истраживачи, уз остало, пред своје колеге из иностранства изнесу и аргументоване тврдње о занемаривању улоге

Србије и жртава српског народа, палим у савезничкој победи 1918. године.

Поводом разговора са унуком маршала Франшеа Д'Епареа, пуковником Кристијаном де Гатином, објављеним 5. новембра у „Политици“, на нашем сајту је освануло реаговање једног читаоца који упућује на интересантан чланак објављен тог дана у француској штампи. У том прилогу су наведени подаци о жртвама Великог рата, па се наводи да од 1914. до 1918. године било више од осам милиона погинулих и умрлих и око 600.000 несталих. Од тога су губици Немачке били 1.9 милиона, Русије 1.7 милиона, Аустроугарске 1.54 милиона, Француске 1.4 милиона, Енглеске 869.000, Италије 750.000, САД 116.000 и Белгије 41.000 погинулих и умрлих.

На том списку се није нашло места за Србију, као да није ни учествовала у Првом светском рату и као да у односу на број становника у том рату управо она није имала највеће жртве. Није једноставно одговорити на питање зашто се те жртве игноришу, али нас и то обавезује да подсетимо како је српска победа била завијена у црно.

У опустошеној земљи, како је то својевремено установио историописац Васа Казимиrowић, „ни платна није било довољно да би се на свакој кући, из које је неко погинуо или био убијен, могао истаћи црни барјак, по прастаром обичају“. Силно људство је Србија изгубила у Првом светском рату, а о укупним жртвама је у историографији релативно често и дуго расправљано.

Већ је на Конференцији мира у Паризу Србија саопштила податак да је у рату изгубила 1.247.435 људи, што је били 28 одсто од целокупног броја становника 1914. године. У стенограф-

ским белешкама са седница Народне скупштине од 31. маја и 1. јуна 1921. године, нарочито у излагању посланика Животе Милојковића, наводи се да је од 852.000 војника, колико је Србија позвала под ратну заставу, погинуло на ратиштима или умрло од рана и епидемија 402.435 војних обвезника (готово 50 одсто мобилисаних). Тако велике војне губитке, у односу на број становника, није имала ни једна друга држава учесница рата.

Када је реч о цивилном становништву, губици су износили 845.000, укључујући жене, децу и старије особе. Само је епидемија тифуса 1914-1915. године однела око 360.000 живота. Када је реч о укупним жртвама, у поменутој скупштинској расправи, изнет је већи број жртава (1.356.000) од оног саопштеног на Мировној конференцији. Када се овим подацима додају и тешки инвалиди, неспособни за самостални живот у мирнодопским условима, губици Србије били су чак 1.511.415 људи. Око 500.000 недорасле деце остало је без храниоца, а често и без оца и без мајке.

Професор др Александар Недок и генерал-мајор у пензији Милисав Секулић, на недавном научном скупу о „Српском војном санитету“, одржаном у амфитеатру Војномедицинске академије, изнели су резултате сопствених истраживања о укупним жртвама Србије у Првом светском рату.

Укупни војнички губици били су 402.435 (као што наводи Казимиrowић), а гледано по ратним годинама, 1914. је погинуло и умрло 69.022 официра и војника, до септембра 1915. било их је 56.842, од септембра 1915. до марта 1916. погинуло је и умрло 144.842 официра и војника српске војске, од априла до децембра 1916. године тај број је износио 7.208, године 1917. погинуло је и умрло 2.270 војника и официра, а 1918. њих 7.000. У болницама у окупираној Србији од 1915. до 1918. године умрло је 34.781 болесних и рањених, а у истом периоду у заробљеничким логорима умрло је и убијено 81.214 заточеника.

Недок и Секулић се ослањају на већ наведену процену о 1.247.435 убијених и умрлих војника и цивила, изнету на Конференцији мира у Паризу (28 одсто укупног становништва Србије). Резултати истраживања др Александра Недока и генерала Милисав Секулића говоре, поред осталог, да су посмртни остаци 85.856 српских војника погинулих или умрлих у Првом светском рату расути чак у 18 држава, у 1.815 гробница.

**Игор Панарин, декан Факултета за међународне односе дипломатске академије
Министарства иностраних послова Русије**

САД ће се распасти

- *Већ у јесен 2009. економска криза би могла да изазове грађански рат у Сједињеним Америчким Државама, а поштом и распад ње државе на неколико делова. Тако је гласила прогноза коју је пре десет година изнео доктор политичких наука, декан Факултета за међународне односе Дипломатске академије Министарства иностраних послова Русије Игор Панарин. У то време су његова предвиђања деловала фантасично, али се сада многа међу њима стварно збивају. Сада читаоцима представљамо нову верзију прогнозе професора Панарина, која је већ на први поглед сигурна, можда чак има и пошеницијал да изазове скандал. Професор Панарин објашњава због чега су Сједињене Државе смислиле монетарну реформу, за коју ради Обама и зашто би Русији било боље да успостави истински пријатељске везе са Кином.*

Пренето: Недјељник „Нив“

- **Игоре Николајевичу, како сте уопште дошли на идеју о распаду САД, и то још 1998. када је та земља доживљавала прави просперитет и била неопозиви светски лидер?**

– У Септембру 1988. у Аустрији је одржана међународна конференција „Информациони рат“. Тамо сам представио своје анализе. Од 400 учесника у сали је било 150 из Америке, и када сам изнео прогнозу да ће се Америка распасти на делове, у сали се зачуо не само жамор, већ прави крик. Међутим, све што сам рекао било је утемељено. Још тада је било јасно да је главна сила која може да разори САД заправо финансијско-економска. Долар нема никакво покриће. Спољни дуг Америке стреловито расте, а њега почетком 80-их година прошлог века уопште није било. Кад сам први пут 1998. изнео своју прогнозу о распаду САД тај дуг је већ премашао два трилиона долара. Данас износи више од 11 трилиона. То је пирамида која ће се неминовно срушити.

- **Мислите да ће се срушити целокупна америчка привреда?**

– Већ се руши. Финансијска криза је довела до тога да су од пет највећих и најстаријих банака на Волстриту њих три већ престале да постоје, а две су на ивици опстанка. Њихови губици су највећи у историји. Сада је на делу замена

система финансијске регулације на глобалном плану: Америка више неће бити светски регулатор.

- **Ко ће је заменити?**

– Постоје две земље које претендују на ту улогу: Кина са огромним резервама и Русија као земља која би могла да преузме улогу регулатора на евро-азијском простору. Управо је завршен самит двадесеторице (Г-20) у Вашингтону и догодило се нешто веома индикативно. Учесници су предложили нову архитектуру међународних однос у којој ће кључну улогу имати ММФ. Међутим, Фонду су потребна

финансијска средства. Зато су се учесници самита обратили Кини и Јапану замоливши их да обезбеде новац. Златне и девизне резерве Кине износе више од два трилиона долара, и сада ће неминовно утицати на политику ММФ. Није нимало случајно, међутим, да се председник Ху Ђин-Тао на самиту састао са двојицом лидера – председником Русије и премијером Велике Британије. Наиме, званични јесењи сусрет Г-20 треба да се одржи у Британији. А, сусрет са председником Русије – као земље која предлаже основна начела реконструкције светског финансијског система – такође се сасвим преци-

зно уклапа у кинеску визију процеса реформи.

• **Све је јасно кад је реч о светским лидерима. Али да се вратимо на САД. Шта је то што указује на могућност распада те земље?**

– Постоји читав комплекс узрока. Прво, у САД ће расти и продубљивати се финансијски проблеми. Милиони грађана остали су без уштеђевине. Цене и стопа незапослености нагло расту. На ивици краха су компаније као Џенерал моторс и Форд, што значи да ће читави градови остати без посла. Гувернери већ захтевају новац од федералног центра. Повећава се незадовољство које су досад обуздавали само избори и нада да ће Обама донети чудо. Међутим, већ на пролеће ће бити потпуно јасно да чуда нема. Други чинилац је рањива и крхка политичка структура САД. На територији Америке не постоји јединствено законодавство. Нема чак ни јединствених саобраћаних прописа. Прилично је крт тај скелет који везује Сједињене Државе. Чак и у америчким оружаним снагама у Ираку има много оних који немају америчко држављанство већ ратују зато што им је то држављанство обећано. Тако је војска која је својевремено представљала чувени амерички лонац за таљење већ одавно престала да обавља функцију кохезивног фактора америчке државе. Коначно, ту је и расцеп међу елитом, који се врла јасно испољава у условима кризе.

• **Кажете да ће се земља распасти. Како? Јасно да је на југу Мексико... Ко још?**

– Можемо говорити о очекиваном распаду на шест делова. Први део је

пацифичка обала САД. Овде као пример можемо да наведемо Сан Франциско. У њему 53 посто становништва чине Кинези. Гувернер државе Вашингтон је етнички Кинез, главни град те државе Сијетл називају капијом кинеске емиграције у САД. Пацифичка обала ће постепено пасти под утицај Кине, то је потпуно очигледно. Други део је онај на југу Америке – то су свакако Мексиканци. Тамо је шпански већ понегде постао државни језик. Онда је ту и Тексас који се отворено бори за независност. Атлантска обала САД сасвим је други етнос и менталитет и њу можемо поделити на два дела. Наравно, ту су и централни реони захваћени депресијом. Подсећам да је пет централних савезних држава у којима живе Индијанци већ прогласило независност. Наравно, то је схваћено као шала, као занимљива политичка представа. Али, чињенице су чињенице. На северу је јак утицај Канаде. Аљаску можемо ми да затражимо назад. Ионако је, заправо, дата у закуп...

• **А шта ће се за то време дешавати са доларом?**

– Године 2006. склопљен је тајни споразум Канаде, Мексика и САД о припреми за увођење неке врсте нове новчане јединице која треба да се зове амеро. То може да значи припрему за замену долара. При том би новчанице од 100 долара, које су преплавиле свет, могле једноставно да буду „замрзнуте”. Рецимо, под изговором да их фалсификују терористи и да их зато треба посебно проверавати.

• **Реците нам нешто детаљније о том распаду елите. Мислите да је то рас-**

пад на демократе и републиканце?

– Уопште се не ради о тој врсти поделе. У руководству САД постоје две групације. Прву бисмо могли назвати „глобалистима” или „троцкистима”. Њихову идеју је својевремено формулисао Лав Троцки: не треба нам Русија, већ светска револуција. Троцкисти су на совјетску Русију гледали као на базу, полазиште за успостављање контроле над целим светом. Другу групу држе суверенисти, који теже процвату сопствене земље. Представници тих двају кланова постоје и у Демократској и у Републиканској странци. Речит пример имали сте код гласања за антикризни план Хенка Полсона који је предложила републиканска администрација. У почетку су тај план у Конгресу рушили управо републиканци.

• **Ко је на челу тих кланова?**

– Код глобалиста кључне фигуре су државни секретар Кондолиза Рајс и потпредседник Дик Чејни. Међу суверенистима кључна места заузимају министар одбране Роберт Гејтс, директор ЦИА Мајкл Хејден и директор Националне обавештајне службе адмирал Мајк Макошел. Глобалисти су углавном представници финансијске елите, док суверенисти потичу из редова оружаних снага, обавештајних служби и војноиндустријског комплекса. У последње време дошло је до отворене конфронтације тих двају кланова. У децембру прошле године суверенисти су предочили извештај у коме је потпуно негирана тврдња да Иран поседује нуклеарни програм. То је било у директној супротности са тезама Дика Чејнија и Кондолизе Рајс. Други веома важан догађај збои се приликом конгресне расправе о петодневном кавкаској рату (сукоб Русија–Грузија). Глобалисти оличени у Кондолизи Рајс тврдили су да је рат почела Русија и да она за то мора да буде кажњена. У ствари, Грузија је пројекат Кондолизе Рајс. Представници обавештајне заједнице су изнели дијаметрално супротни став – тврдили су да је почела Грузија. Реч је, дакле, о отвореном сукобу веома истакнутих политичких личности.

• **Уз кога је Обама?**

– Суверенисти које предводи Гејтс били су главни актери који су омогућили Обамину победу. Зато ће од њега захтевати промену генералног курса. У том смислу, веома је индикативна чињеница да се на републиканца Гејтса гледа као на најважнијег кандидата – свеједно да ли ће остати министар одбране САД или ће можда постати државни секретар.

Шок због хапшења Радована Караџића још не престаје

Српска трагедија

• Сећам се добро последњег сусрета са Караџићем, у Београду, у лето 1992, када сам га интервјуисао за један високотиражни лист у Москви, где сам тада радио као новинар. Никада нисам чуо ипак благе, топле, широке, хумане и умне речи и мисли као тада од њега. Да ли се ипак човек могао тако брзо, преко ноћи, преобратити у злочинца? Или је само ватром одговарао на туђе злочине, штитећи свој народ, али до људске границе!

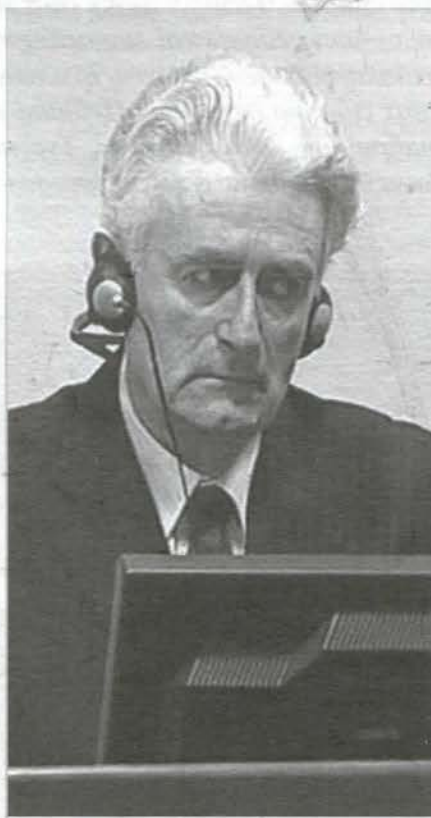
Пише: Михајло Миљанић

И после хапшења Радована Караџића, све је још нејасно или прејасно. Ипак, извесно је да је ова вест изазвала општи шок. За Србе и свеколико Српство била је то и мешавина бола и гађења због још једне самоиздаје и страха за Караџићеву коначну судбину. Јер, „хашка правда“ је предобро позната и доказана на примеру Милошевића, Харадинаја, Тачија и Орића, а сада се доказује и на, зачудо, још живом Шешељу, надајмо се, последњем хашком српском леониду. Јер, проживљавати убилачки Хаг није нимало лако. Но, колико Хаг угрожава Шешеља, толико и он, истовремено, угрожава Хаг - својим достојанственим држањем, контрааргументима и укупном реториком којом је обезбедио не само место у некој новијој историји, него и у савременој херојској - сам против злогласног Запада.

Шешељ је у Караџићу добио достојног партнера и саборца у рушењу Хага, које је започео Милошевић, коме су, у немоћи да му се одупру, пресудили по кратком поступку.

Општи шок због Караџићевог хапшења праћен је и чуђењем што је он тако наивно насео могућим уверавањима у своју безбедност, не увиђајући да се за све време са њиме само тргује. Купопродајна цена уговорена је одмах по промени власти у Србији, али је тада за све већ било касно. Да није тога он би већ давно напустио земљу коју сада предводе његови „дични“ Црногорци, а свему кумује један Турчин, задужен за сарадњу са Хагом.

Реакције у Црној Гори на Караџићево хапшење су, разумљиво, различите. Од задовољства овакве значајне Црне Горе, која се давно прикључила антисрпским западним интересима, у којима се појединци у њој налазе, до скрханости у Караџићевој

родној Петњици, крај Шавника. Наравно, да муслиманско-шиптарски, у околини Подгорице и на крајњем југу,

и хрватски србомрнци у Боки сада ликују. Српство је још једном, ко зна који пут од Косова наовамо, тешко поражено. Сада је остало без једног од својих последњих савремених витезова, доследног бранитеља босанских Срба.

Ни неки медији у Црној Гори нису остали дужни општој помама. „Вијести“, рецимо унапред пресуђују Караџићу, називајући га „ратним злочинцем“ и „убицом Сарајева“, не марећи за правни и судски принцип да је свако невин све док му се не докаже кривица, а још мање за норме Кодекса новинара, о чијем се спровођењу, наводно, стара неко Новинарско саморегулаторно тело, које је обична фарса.

Сећам се добро последњег сусрета са Караџићем, у Београду, у лето 1992, када сам га интервјуисао за један високотиражни лист у Москви, где сам тада радио као новинар. Никада нисам чуо тако благе, топле, широке, хумане и умне речи и мисли као тада од њега. Да ли се такав човек могао тако брзо, преко ноћи, преобратити у злочинца? Или је само ватром одговарао на туђе злочине, штитећи свој народ, али до људске границе!

Углавном, српска трагедија се понавља и наставља, потврђујући вековну тужну истину: „Српска секира Србина сече“!

И после хапшења Радована Караџића, све је још нејасно или прејасно. Ипак, извесно је да је ова вест изазвала општи шок. За Србе и свеколико Српство била је то и мешавина бола и гађења због још једне самоиздаје и страха за Караџићеву коначну судбину. Јер, „хашка правда“ је предобро позната и доказана на примеру Милошевића, Харадинаја, Тачија и Орића, а сада се доказује и на, зачудо, још живом Шешељу, надајмо се, последњем хашком српском леониду. Јер, проживљавати убилачки Хаг није нимало лако. Но, колико Хаг угрожава Шешеља, толико и он, истовремено, угрожава Хаг - својим достојанственим држањем, контрааргументима и укупном реториком којом је обезбедио не само место у некој новијој историји, него и у савременој херојској - сам против злогласног Запада.

Одраз климатских прилика завичаја у дјелима владике Рада

Провредри ми више Црне Горе

- *Нема сумње да су одлике ђудљиве цетињске климе у приличној мјери утицале и на сензибилан дух владике Рада и његово психолошко стање. Често у току свог маловременог животова владика би се нашао, ипакорећи, заточен иза зидина цетињског манастира или његове Биљарде, док би Цетињским пољем бјесниле олујне стихије праћене кишом, грмљавином и заглашујућим хујањем вјетра. Сива камена брда која са свих страна окружују Цетиње као и чињеница да је Црна Гора у Његошево доба била опкољена најпријатељским силама, Турском и Аустријом, сабијена својим гудурама, голетима и недоходима и без излаза на море, још је више утврђивао у владици осјећај тјескобе, немири и немира*

Пише: Проф. Предраг Вукић

Цетињско поднебље од праисконског одликује сурова клима пуна крајности. Вреда и спарна лjeta смјењују олујне јесени и дуготрајне зиме са студеним налетима вјетра и наметима снијега. Олујне кише по којима је Цетиње иначе познато, знају потрајати данима, а понекад и седмицама. Пљускови праћени сабласном грмљавином и налетима вјетра смјењују се током цијелог дана.

Кретање на отвореном простору је максимално отежано. Док цетињске олује трају стиче се утисак као да су све стихије природе, и видљиве и невидљиве, ујединиле против човјека. Не заборавимо да је у некадашњој Југославији од Бевђелије до Триглава Цетиње био и остао град са највећим кишним талогом у току године. Природно је да овакви екстремни климатски услови неповољно утичу на колективну психологију малобројне цетињске популације.

Човјек који је непрестано изложен овим климатским приликама неминуовно постаје анксиозан и напет или пак депресиван и склон апатији. Или се у истој личности ова дивергентна патолошка стања узајамно смењују угрожавајући и реметећи душевни мир и спокој човјека. Да климатски услови и у другим поднебљима значајно условљавају колективно психолошко стање становништва одавно је познато. Једна изрека каже: Поднебље зна да преоре душу човјекову. Док је

стара француска пословица још одређенија: Кад наољу пада киша, у мени је јесен. И, доиста је тако. Сви то знамо из сопственог искуства.

Нема сумње да су одлике ђудљиве цетињске климе у приличној мјери утицале и на сензибилан дух владике Рада и његово психолошко стање. Често у току свог маловременог животова владика би се нашао, такорећи, заточен иза зидина цетињског манастира или његове Биљарде, док би Цетињским пољем бјесниле олујне стихије праћене кишом, грмљавином и заглашујућим хујањем вјетра. Сива камена брда која са свих страна окружују Цетиње као и чињеница да је Црна Гора у Његошево доба била опкољена на-

пријатељским силама, Турском и Аустријом, сабијена својим гудурама, голетима и недоходима и без излаза на море, још је више утврђивао у владици осјећај тјескобе, напетости и немира.

Неповољне климатске прилике и исто тако неповољан политички положај Црне Горе два су неумољива фактора која су значајно оптерећивала Његошево стање дуга. Управо зато, Његош ће у једном писму дословно рећи: Тијесно ми отсвјуду! (тј. Тијесно ми је свуда!) Осјећај душевне тјескобе никад га неће напустити.

Упорно ће га пратити и душевно исцрпљивати све до његове животне кончине. Док је као дјечак чувао овце на падинама Ловћена, млади Раде То-

мов је врло добро упознао сурову и непредвидљиву природу климе сопственог поднебља. Олујни тамносиви облаци који би прекрили врхове Ловћена гоњени стихијом вјетра за трен би се спустили над убога села и засеке Катунске нахије засипајући их таласима кише или града уз заслепљујући бљесак муња и сабласну тугњаву грома која би често знала потрајати све до касно у ноћ. Временске непогоде у подловћенском крају владика Раде је живописно описао у „Горском вијенцу“ кроз лик сердара Радоње, који поред осталог каже:

*На Ловћен сам вада љећовао,
излазио на ову вршину;
стио јутиах сам гледао облаке
ђе из мора дођу на зомиле
и прекриле сву ову њланину;
ојисни се њамо али њамо
с сијевањем и с великом јемом
и с ломљавом сираинијех громовах.*

*Стио јутиах сам овдена сједио
и зрија се мирно сирама сунца;
а њод собом муње и гронове
гледа, слуша њено цијејају;
гледа јемом зрада сиравичнога
ђе с њода мном јалове облаци.*

Владика Раде је био фасциниран планинским масивом Ловћена. За њега лично, Ловћен је био симбол слободарског духа Црне Горе, оличење истрајности, непролазног трајања. Завичајној планини он је посветио пјесму „Ловћену“ која броји само петнаест стихова. Али, народни мудрац и Његошев савременик, Сула Радов, с правом каже: Дуга прича цијену губи. И, одиста је тако. Барем у овом случају. Са мало ријечи владика Раде је на садржан начин исказао своја најдубља осјећања према Ловћену, пуна дивљења, љубави и страхопоштовања. У тој истој пјесми владика поред осталог каже:

*Удар зрома хиљадни вјекова
у њедра си своја сасијао
ка ђевојка даровне јабуке.*

И, заиста, миленијумима су се олујне стихије сламале о ловћенско стијење. Али, Ловћен је остао непомичан, несаломљив, увијек исти. И самим тим, нијем: величанствен са својим врховима „небу под облаке“ изазивао дивљење минулих покољења.

Цетиње и Ловћен су у ширем смислу једна цјелина, како у историјском и духовном, тако и у климатско-географском погледу. Појава густих облака и наноса магле на Ловћену неминовно би најављивало невријеме на Цетињу. Ловћен је био и остао најпоузданији фактор који би са непогрешивом сигурношћу указивао какве кли-

матске прилике очекују цетињску котлину. Тако је било у минулим временима. Тако ће бити и у будућим.

Пред олујним стихијама наш патријархални предак осјећао се немоћан. Али, и данас није много другачије. Без обзира на савремене научне теорије о њеном поријеклу и начину настајања, и савремени човјек кад послушају брујање грмљавине, посебно уколико интезивно траје и понавља се у таласима, осјећа пригушени страх и nelaгоду. Управо, ударом грома на најживљи и најувјерљивији начин манифестује се тајанствене и недокучиве силе мајке природе. С тога, владика Раде с правом каже: „Небо нема без грома цијену“. Осјетио је владика безброј пута њихову неспутану моћ и неукротиву силу послушајући њихово сабласно брујање и заглушујућу канонаду, како као пастир у подловћенским доловима, тако и као пустињак у пољу цетињском. И схватио је колико је моћ човјечија немоћна и маловремена, а колика је сила Свемогућег Творца свевремена и вјечна.

Дуготрајно невријеме у човјеку неминовно развија депресивне и меланхоличне осјећаје. У мањој или већој мјери, разумије се. У таквом стању човјек само жели да олујна стихија што прије прохуји са набеског свода како би у себи повратио изгубљену равнотежу духа. Управо зато владика Раде у „Горском вијенцу“ кроз лик свог великог претка владике Данила и моли Свемогућег Творца:

*Проведри ми више Црне Горе
уклон' од ње муње и гронове
и смућени облак грядоносни!*

Знамења олујне стихије која владика Раде помиње (муње, гронови и градоносни облак) у овом случају асоцирају, не само на неповољне климатске прилике у подловћенском крају, већ и на судбоносна историјска искушења са којима се Црна Гора суочавала, како у вријеме владике Данила, тако и у Његошево доба. Услед турских аспирација и унутрашње неслоге, опстанак Црне Горе покољењима дословно је висио о концу. Молитвени вапај владике Данила Господу био је и Његошев вапај. И обрнуто. Искушењима и бес-

крајним невољама као да се није назирао крај. У таквом суровом беспућу цетињске олује праћене дуготрајним кишама и интезивном грмљавином само су продубљавале анксиозност и депресивност стваралачког Његошевог духа. Након вишемјесечних олујних стихија које би на цетињском поднебљу знале потрајати од ране јесени па до почетка или средине маја наредне године, наступило би прољеће. Са доласком прољећа владика Раде би осјетио душевни смирај и олакшавање. Прољеће би пробудило посустале наде и очекивања и уливало вјеру у побједу добра над силама таме, у тријумф свјетлости над стихијама зла. Није случајно владика Раде записао у „Горском вијенцу“:

*Иза јууче ведрије је небо,
иза јууче бисиприја је душа,
иза њлача веселије њојои.*

Владика није могао остати равнодушан према чарима и позитивним енергијама прољећа. Управо прољеће са својим разнобојним колоритом доносило му је макар и привремену радост и краткотрајну утјеху која му је била толико неопходна. Зато ће владика у свом најузвишенијем спјеву с правом исказати благодарност даровима које нам прољеће носи:

*Душа би ми њада мирна била
како мирно јујиро у прољеће,
кад вјетрови и морски облаци
дријемају у морској њавници.*

Најљештем годишњем добу посветио је пјесму „Прољеће“ која броји 28 стихова. Са осталим годишњим добима то није био случај. Својим одликама она нијесу могла потстаћи Његошева пјесничка надахнућа. Дивним појавним карактеристикама, прољеће симболизује васкрсење природе чије се успаване и уснуле енергије буде. Управо зато, у истој пјесми владика Раде поред осталог каже:

*Све је њобом воскреснуло,
све живојом задахнуло,
младо јујиро свем' свануло, ње-
жним соком све насутио.
Скриј њприродо кабаншцу која
грди лице њвоје*

Цетиње и Ловћен су у ширем смислу једна цјелина, како у историјском и духовном, тако и у климатско-географском погледу. Појава густих облака и наноса магле на Ловћену неминовно би најављивало невријеме на Цетињу. Ловћен је био и остао најпоузданији фактор који би са непогрешивом сигурношћу указивао какве климатске прилике очекују цетињску котлину. Тако је било у минулим временима. Тако ће бити и у будућим.

Описујући рану младост и Рада Томова у свом инспиративном остварењу „Његошу књига дубоке оданости”, Исидора Секулић ће поред осталог записати да су на обликовање његове личности утицали и разни чиниоци, као што су „симфонија крша у камену, и звуци плаховитих киша и сухих громава...” Своје на поетски начин исказано становиште Исидора није темељно образлагала. У суштини, њен исказ је основан. Да је тако показују и поједини сегменти из Његошевих стваралачких ризница које смо управо навели. Према записима савременика, оног дана када се владика Раде у 38-ој години живота упокојио, Цетињским пољем бјеснило је страховито невријеме. Као да је и оно својом сабласном хуком и тутњавом симболично најављивало одлазак једне изузетне и непоновљиве духовне величине у царство вјечности.

*ћерај жалосиј за зраницу
ће недвижне праке сивоје.*

Владика Раде публиковао је 1834. у цетињској штампарији спјев „Пустинјак цетињски”. Уводну пјесму која претходи спјеву владика је посветио „српском роду своме”. У истој пјесми каже:

*Србин српском роду своме
ово дјелце посвећује.
Његово је сийно цвјеће
ио ливади правој Српска
и узрасло и обрало
и у вјенац роду дајо.*

Пјевајући о „ливади правој Српства” владика Раде, увјерени смо, не именује неки имагинарни појам, већ сасвим конкретан географски простор. Хипотетички, у питању би могла бити Владичина башта, ливада цетињског манастира. У првој половини маја сваке године Владичину башту украси мноштво прољећних цвјетова разноликих боја. Управо у том периоду манастирска ливада добија изглед живописног природног ћилима, који

код пјесничких душа буди осјећај дивљења и надаћућа. Али, овај диван украс природе одржи се свега двадесетак дана. Већ са доласком јунских врелина прољећно цвијеће увене и Владичина башта поново добија свој једноличан тамнозелени лик. Сасвим је могуће да је владика Раде инспирисан идејом српског националног интегралитета, али и надахнут живописним изгледом Владичине баште у најљепшем периоду године написао посвету „Србин српском роду своме”. Ипак, услед недостатка архивских и литерарних извора који би исту хипотезу потврдили, ово питање и даље остаје отворено за проучаваоце и истраживаче Његошевог литерарног стваралаштва.

Дуготрајне олујне стихије праћене големим бујицама кише које су се у јесењем и зимском периоду сливале на подловњенски крај, доносиле су атмосферу апатије и напетости. Али, са доласком прољећних, посебно љетних дана, киша је била и те како неопходна и пожељна. Године испуњене сушом и

неродицом често су се понављале. У потрази за кором хљеба знатан број Црногораца се иселјавао са својих завичајних огњишта. Бујне љетње кише знале су увећати приносе плодова и доњијети богатију љетину. У том случају, хронична оскудица и латентно становништво лакше би се подносило, док би број оних који су спас од глади тражили у иселјавању био осјетно мањи. Управо зато, владика Раде једном приликом је са пуно основа рекао: „Цијели Париз вриједи колико једна љетња киша у Црној Гори”. А, стара црногорска изрека каже да је киша „сиротињска мајка”. Разумије се, иста изрека важи само за топлији период године када је одиста неопходна.

Нема сумње да су климатске прилике у зависности од њихове природе и начина манифестације у значајној мјери утицале на психолошко стање еминентних књижевних стваралаца. Конфигурација терена и климатски услови пресудно утичу на обликовање менталног стања, како појединаца тако и популације која обитава на одређеном географском простору. У том погледу, ни Његош није могао бити изузетак. Будућим истраживаоцима остаје у задатак да установе у коликој су мјери временске прилике цетињског поднебља објективно утицале на стање Његошевог духа. Ипак, анализом одређених стихова из Његошевог стваралачког опуса неминовно ће доћи до становишта да су олујне стихије у њему будиле депресивно стање духа док је долазак прољећа у овом нашем литерарном горостасу ширио и јачао осјећање оптимизма и радости.

Описујући рану младост и Рада Томова у свом инспиративном остварењу „Његошу књига дубоке оданости”, Исидора Секулић ће поред осталог записати да су на обликовање његове личности утицали и разни чиниоци, као што су „симфонија крша у камену, и звуци плаховитих киша и сухих громава...” Своје на поетски начин исказано становиште Исидора није темељно образлагала. У суштини, њен исказ је основан. Да је тако показују и поједини сегменти из Његошевих стваралачких ризница које смо управо навели. Према записима савременика, оног дана када се владика Раде у 38-ој години живота упокојио, Цетињским пољем бјеснило је страховито невријеме. Као да је и оно својом сабласном хуком и тутњавом симболично најављивало одлазак једне изузетне и непоновљиве духовне величине у царство вјечности.

Грузија постала гробље америчког империјализма

Сумрак Запада

- Све непријатеље Руси и руских пријатеља задњих двадесетак година у Европи углавном су Американци и НАТО наоружавали, инструирали и пружали им логистичку подршку. Словенце, Хрватске, Муслимане и Швицаре ставиле су под своју заштитну поменуће сигурности, уз све наведене елементе подршке које су потребни за рањивање против Срба, да би што prije разбили Југославију, а затим и СЦГ, Грузију и Украјину, а може се слободно рећи и Чеченију. Почетком осамдесетих година прошлог вијека ишло је радило у Авганистану уз помоћ Ал Каиде убијајући руске војнике. Било је случајева када је у једној терористичкој антитерористичкој акцији било и до хиљаду војника Црвене армије. С аспекта „мило за драго“ преширока је леза руских противудара на америчке интересе ако би они били вршени у „Јенки стили“. Но, кренимо редом

Пише: Будимир П. Вуковић

А огађаји почетком августа у Грузији (почели на дан почетка Олимпијских игара у Кини) скренули су пажњу читаве свјетске јавности на себе. Произвођач рата и двоstrukих аршина, империја зла, преко свог кавкаског сателита, извршио је напад на Јужну Осетију и Абхазију. Све свјетске агенције под називом - хитно - јавили су ову вијест. Брзином муње званичници САД и ЕУ осули су палбу на Русију, користећи осули познати вокабулар. Понављајући папагајски да Русија користи прекомјерну силу и да треба да се повуче са територије Грузије, да јој гарантује територијални интегритет и низ сличних квалификација, били су ставови званичника Америке - Џорџа Буша и Кондолизе Рајс.

Са своје стране, председник „шакс жада“, Сакашвили, печобразно лажући очи у очи читав свијет, казао је како је Русија напала Грузију, да је то прави рат и да НАТО треба да помогне Грузији. Ипак, то је само био санак пусти, јер његови пријатељи нијесу смјели (мислимо да никада неће ни смјети) ући у рат са Русијом. Лажов, изазивач рата, Сакашвили, пуштен је да се крчка у властитом сосу од стране својих пријатеља са Запада, изгубио је петодневни рат, уз инфичне губитке у војсци и техници, а ирраструктура Грузије на подручју дејстава својих армије потпуно је уништена. Сакашвили је во вјек и вјеков изгубио Јужну Осетију и Абхазију. Обје ове државе, прва са 100000 становника и површином од 4.000 квадратних километара, а друга са 200000 и површином од 8000 ква-

дратних километара, изузетно су лажалне Русији, и распадом Совјетског Савеза 1991. године прогласиле су независност. Тада је, такође, вођен крвави грађански рат између њих и Грузије, па је послје извјесног времена успостављено крхко примирје, које су надгледали мировњаци из Русије, Осетије и Грузије. По наређењу „пса на ланцу Америке“ – Сакашвилија – у најновијем грузијском нападу убили су мировници, али само Руси и Осетини. Одговор Русија је био брз и одлучан. Грузија је поражена, а послје петнаестак дана Јужна Осетија и Абхазија признате су од стране Русије, што је била једина права, логична и храбра одлука на геноцид који је извршен од стране Грузије. Запад је покушао ма-

кар реторички да оправда пораз, па су се појавиле изјаве појединих лидера да би се Русији могле увести санкције, да је на помолу почетак новог хладног рата и томе слично. Прва варијанта је отпала, из простог разлога што је Русија потребнија Западу него обратно. Прелаз технике и људства на путу за Авганистан, безфта и гас, само су неки од фактора нафти којих би НАТО структуре имале скоро ненадокнадиве губитке. Да и не говоримо о заједничкој борби против тероризма, чланству у Г8 и слично.

Све непријатеље Руси и руских пријатеља задњих двадесетак година у Европи углавном су Американци и НАТО наоружавали, инструирали и пружали им логистичку подршку.

Ако се само за кратко вратимо на посљедње догађаје у Грузији, коју називају гробљем америчког империјализма, поред свег руског тријумфа, ипак се не можемо отети помало наивној, спорој и благој реакцији на нека условљавања. По нама, план финског и француског министра иностраних послова требало је одбацити у пакету, једноставно, истима рећи да је то руско-грузијски спор, који ће Руси, чији су војници убијани без повода, ријешити сами. Зна се да туђа рука свраб не чеше и да план о повлачењу Руса из Грузије не служи баш на престиж истима. Не разликују се Саркозијеве намјере пуно од некада Наполеонових када су у питању Руси, само што је Саркози у односу на Наполеона помањкање дара божијег. Даље је руска дипломатија могла да реплицира западњацима да ће они остати у Грузији све док њихови бродови буду у Црном мору.

Словенце, Хрвате, Муслимане и Шиптаре ставиле су под своју заштиту поменути структуре, уз све наведене елементе подршке које су потребни за ратовање против Срба, да би што прије разбили Југославију, а затим и СЦГ, Грузију и Украјину, а може се слободно рећи и Чеченију.

Почетком осамдесетих година прошлог вијека исто то су радили у Авганистану уз помоћ Ал Каиде убијајући руске војнике. Било је случајева када је у једној терористичкој антирусској акцији гинуло и до хиљаду војника Првене армије. С аспекта „мило за драго“ преширока је лезеза руских противудара на америчке интересе ако би они били вршени у „Јенки стилу“. Но, кренимо редом.

Курде, којих у Турској има око двадесет милиона и који десетине година воде крваву борбу и траже независност, довољно би било наоружати па

да Мала Азија планине као шибица. Тиме би најважнији амерички савезник у том дијелу свијета био осакаћен. Познато је да је турска армија друга у НАТО-у по броју војника, и самим тим лако је претпоставити какав би хаос настао наоружавањем Курда. Наоружавањем Баска, Каталонаца и Корзиканаца биле би разбијене Шпанија и Француска. О грдном јаду забавио би се и подмукли Албион ако би се снабдјели оружјем Ирци. Британско острво би постало острво страве и ужаса.

Догађаји почетком августа у Грузији (почели на дан почетка Олимпијских игара у Кини) скренули су пажњу читаве свијетске јавности на себе. Произвођач рата и двоструких аршина, империја зла, преко свог кавкаског сателита, извршио је напад на Јужну Осетију и Абхазију. Све свијетске агенције под знаском - хитно - јавиле су ову вијест. Брзином муње званичници САД и ЕУ осули су паљбу на Русију, користећи свима познати вокабулар.

Нешто слично могло би се десити Италији ако би се на отијепљење подстакла аустријска мањина у покрајини Алто Адиђе. Тамо су прашгале бомбе од стране терористичке групе Један Тирол, која тежи присаједињењу дијела те провинције аустријском Тиролу. И у самој колијевци зла, Сједињеним Америчким Државама, познате су тенденције сепаратизма у Тексасу, Њу Мексику, Мичигену и Калифорнији. Ово су само неки од тињајућих пожара у Западној Европи и САД-у који би својим организованим расприравањем од стране Русије претворили Запад у прах и pepeo. Сигурни смо, јер то пракса показује, да је обратно, Американци и њихови сателити не би часа часили. Зато позивамо и молимо Русију да то учини, како би једном заувјек сахранила империју зла, а свијету подарила мир и благодостање.

Ако се само за кратко вратимо на посљедње догађаје у Грузији, коју називају гробљем америчког империјализма, поред свег руског тријумфа, ипак се не можемо отети помало наивној, спорој и благој реакцији на нека условљавања. По нама, план финског и француског министра иностраних послова требало је одбацити у пакету, једноставно, истима рећи да је то руско-грузијски спор, који ће Руси, чији су војници убијани без повода, ријешити сами.

Зна се да туђа рука свраб не чеше и да план о повлачењу Руса из Грузије не служи баш на престиж истима. Не разликују се Саркозијеве намјере пуно од некада Наполеонових када су у питању Руси, само што је Саркози у односу на Наполеона помањкање дара божијег. Даље је руска дипломатија могла да реплицира западњацима да ће они остати у Грузији све док њихови бродови буду у Црном мору. У дипломатском паритету могли су експлоатисати НАТО интервенцију у Србији, Босни, Ираку, Авганистану и слично. Могли су мушки рећи да ће увођење санкција Русији сматрати објавом рата, што је, на концу конца, Сјеверна Кореја дословно тако рекла прије седам-осам година, кад је Америка запријетила санкцијама. Имамо утисак да је руска

страна сувише благо, скоро снисходљиво, прешла преко пријетњи санкцијама.

У свој грузијској драми није нимало био синхронизован однос Руса са својим пријатељима у свијету. Њихова дипломатија морала је од завршетка петодневног рата, до признавања Јужне Осетије и Абхазије, што је трајало петнаестак дана, преко својих веза и пријатељстава добити подршку од Ирана, Сирије, Сјеверне Кореје, Бјелорусије, Кубе, Венецуеле и других који би у пакету признале поменуте републике које су прогласиле независност. Русија тако не би штрчала као једина земља која их је признала, а примјер би јој био Косово, које је већи број земаља одједанпут признао.

Утисак је да је то могла лакше издејствовати него жедном попити чашу воде. Само тако би био прави, снажни и тријумфални повратак „матушке“ на свјетску политичку сцену. Она може да „наговори“ Сјеверну Кореју да прекине свој замрзнути нуклеарни програм, који је договорен под чудним околностима. Даље, њој је током посјете Москви рано љетос венецуелански председник Уго Чавес нудио да отвори војне базе у Венецуели. Од тога није далеко ни Ева Моралес, боливијски председник, ако се свему томе дода и Куба, на чије су аеродроме не-

давно слијетали руски војни авиони (опет уз некакво објашњење Америци – зашто?), онда би се могао добити диван руски мозаик у Латинској Америци. Сигурни смо да све три наведене земље, уз једну мудру дипломатију, могу на својој територији имати руске базе.

Њихове територије у стратешком смислу надмашиле би све радаре и штитове у НАТО земљама у свијету. Са територије Кубе, Венецуеле и Боливије, чија је укупна површина 2 125

000 квадратних километара, и Јужна и Сјеверна Америка осматрају се као на длану. Територија је за око 256 000 квадратних километара већа од територије свих земаља које су некада припадале Варшавском пакту, а то су: Украјина, Пољска, Румунија, Њемачка Демократска Република, Бугарска, Чехословачка, Мађарска, Молдавија, Естонија, Летонија и Литванија. Број становника Боливије, Венецуеле и Кубе је такође веома значајан и износи 45 милиона. Убијеђени смо да ово руски државни врх и комплетан естаблишмент који води спољну политику мора имати у виду и да се све ово може и мора остварити, такорећи, у ходу. Ако се свему овоме дода и Шангајска група у којој су поред осталих Кина, Русија, Туркменистан, Азербејџан и да је као посматрач примљен Иран, онда је свакоме јасно да је то сила која би могла и требало да формира антиамеричку коалицију. „Велики сатана“, како САД и НАТО, с правом називају ирански идеолози, неће се зауставити у свом перфидном и крвавом походу на свијет док му се не сломе рогови. Што прије се то деси, то боље за читави свијет.

Са територије Кубе, Венецуеле и Боливије, чија је укупна површина 2 125 000 квадратних километара, и Јужна и Сјеверна Америка осматрају се као на длану. Територија је за око 256 000 квадратних километара већа од територије свих земаља које су некада припадале Варшавском пакту, а то су: Украјина, Пољска, Румунија, Њемачка Демократска Република, Бугарска, Чехословачка, Мађарска, Молдавија, Естонија, Летонија и Литванија. Број становника Боливије, Венецуеле и Кубе је такође веома значајан и износи 45 милиона. Убијеђени смо да ово руски државни врх и комплетан естаблишмент који води спољну политику мора имати у виду и да се све ово може и мора остварити, такорећи, у ходу. Ако се свему овоме дода и Шангајска група у којој су поред осталих Кина, Русија, Туркменистан, Азербејџан и да је као посматрач примљен Иран, онда је свакоме јасно да је то сила која би могла и требало да формира антиамеричку коалицију. „Велики сатана“, како САД и НАТО, с правом називају ирански идеолози, неће се зауставити у свом перфидном и крвавом походу на свијет док му се не сломе рогови. Што прије се то деси, то боље за читави свијет.

Мирослав Лазански о односима Москве и Вашингтона

Међународно право више не постоји

- *Какве ће последице односи између Москве и Вашингтона имати на геополитичку слику света, какав одговор на буђење Русије има САД и у којој мери ће актуелна дешавања у вези са Јужном Осетијом и Абхазијом утицати на положај Србије, покушали смо са сагледамо уз помоћ нашег војнополитичког аналитичара Мирослава Лазанског*

Пише: Михајло Миљанић

Руска Федерација је акцијом на Кавказу, односно војном интервенцијом у Јужној Осетији, показала да светом више не господари само једна сила – Сједињене Америчке Државе. Дешавања на постсовјетском простору очигледно су најавила нову биполарну поделу света и јасно указала да распоред снага у свету није више исти као после пада Берлинског зида. Многи аналитичари, из разних делова света, у актуелним дешавањима у Грузији виде и почетак новог хладног рата, по много чему сличном оном када је, у другој половини двадесетог века, Варшавски пакт на челу са Совјетским Савезом представљао равнотежу НАТО-у и САД.

Какве ће последице односи између Москве и Вашингтона имати на геополитичку слику света, какав одговор на буђење Русије има САД и у којој мери ће актуелна дешавања у вези са Јужном Осетијом и Абхазијом утицати на положај Србије, покушали смо да сагледамо уз помоћ нашег војнополитичког аналитичара Мирослава Лазанског.

- **Да ли Србија може да извуче неку корист због нове расподеле моћи у свету?**

Историја је доказала да, када постоји равнотежа у свету, као сада између САД-а и Русије, мале земље увек до-

бро пролазе. Догађаји у Грузији за Србију су са геостратешке и политичке стране јако добри. Најпре, притисци на нашу земљу неће више бити тако јаки. Подсетићу вас да су последњи притисци на Србију резултирали отимањем Космета. Нећу да будем оптимиста, али судбина Абхазије и Јужне Осетије свакако ће морати да се решава у пакету са Косметом.

- **То у неку руку отежава позицију Србије јер она тренутно не сме да призна Јужну Осетију, али не би требало ни да се замери Русима. Ипак, говорили сте о малим народима. Како је, у том контексту, Русији уопште значајно како ће реаговати Србија?**

Русији, наравно, није важна реакција Београда јер је потпуно свесна да Србија нити може, нити треба да жури

Уцене Европске уније

Хашпењем Радована Караџића решен је само проблем Радована Караџића и ништа више и ништа друго. Наша држава може да добије разне врсте финансијске помоћи и да се домогне инвестиционих фондова, али нећемо ући у ЕУ све док Србија не призна независност Космета. Стварањем независног Косова, Европа решава три проблема: показује да је била у праву што је признала независност, отклања тренутну напетост у региону и онемогућава Србију да у будућности тражи ту територију назад. Али, треба рећи и то да се уласком наше земље у ЕУ не решавају сви домаћи проблеми. Пре свега не решава се проблем продуктивности нашег народа.

са признавањем Јужне Осетије и Абхазије. Уосталом, Русији уопште није битно да ли ће велики број земаља признати ове две земље јер је она, војно интервенишући на поменутим територијама, била свесна, да већина држава неће признати те две грузијске покрајине.

У некој блиској будућности, Русија очигледно рачуна на референдум те две покрајине. Заправо, није ни важно колико ће држава признати Јужну Осетију и Абхазију, битно је да је њих признала једна велесила као што је Русија. То важи и за Космет. Није било уопште значајно да ли ће јужну српску покрајину признати десет, двадесет или сто држава – било је довољно да независност Косова призна једна земаља - САД.

• **Да ли то значи да званични Београд не води добру спољну политику?**

Што се тиче Абхазије и Јужне Осетије, поступили смо добро. Изјава председника државе Бориса Тадића да ће Србија проблем у вези са Грузијом пре свега гледати кроз своје националне интересе и у односу на статус Космета, била је сасвим одговарајућа. Нисам превише уверен да спољна политика Србије треба да се своди на то да наши представници трче по свету и да моле државе да не признају независно Косово. Као што сам рекао, за Ко-

смет је важна само реакција великих сила.

• **Актуелној власти често се приговара да није у међународним контактима искористила чињеницу да Србија у случају Космета није применила силу, као што је учинила Грузија у своје две отцепљене покрајине. Наиме, није се то довољно истицало, а било је важно како би се показало да између проблема Осетије и проблема Косова не може да се направи паралела.**

Не слажем се са вама да нисмо то истицали. Па, ми смо стално говорили да нећемо реаговати силом. И нисмо ни употребили силу.

• **Са друге стране, многи повлаче паралелу између судбине Републике Српске Крајине, Јужне Осетије и Абхазије? Да ли је ово поређење, по вашем мишљењу, на месту?**

Хајде да будемо реални. Све се то своди на једну једноставну једначину: у свету влада закон јачег. Колико сте јаки толико ћете и успети да заштитите сопствене интересе. Правни аспект одређених проблема мање је битан. Међународно право у свету не постоји! Паралеле и поређења са разним ситуацијама нису битне, важно је само ко у овом тренутку има највећу снагу. Руси су објаснили да Јужна Осетија и Абхазија никада, практично, нису ни били делови Грузије.

Постојећи Устав у СССР-у давао је право Абхазији и Јужној Осетији да у случају престанка постојања Совјетског Савеза на референдуму изразе вољу да ли желе или не желе да остану у саставу Грузије. Увијек се може наћи педесет правника на Западу који ће рећи да је Грузија у праву и педесет правника на Истоку који ће рећи да је право на страни Русије.

Кина ће бити водећа војна сила

Кина је свакако највећа сила по бројчаном стању и она има фантастичан скок раста оружане моћи. Купује руску војну технологију, руске подморнице и разараче, електронику, јапанску технологију. Мислим да ће за 20 година Кинези бити прва војна сила света. И данас они имају страховито јако развијену технолошку шпијунажу. Кинези без проблема улазе у компјутерски систем Пентагона и блокирају шта хоће. Русија и Кина улажу у развој војне технологије и равноправне су у мно-

• **Да ли је Русија данас довољно снажна да примени закон јачег?**

Наравно да јесте. Русија је држава која је са економске тачке гледишта сама себи довољна. Она има сасвим довољно ресурса и сировина и црпе велику корист из цене нафте. Русија је тренутно највећи светски извозник енергената. Цела Европа зависи од Русије у погледу нафте и гаса. Поред тога, Русија је своју војску обновила, и то није више она руска армија из 1999. године.

• **Рекли сте да читава Европа зависи од Русије када је гас у питању. Међутим, на састанку у Бриселу, када се одлучивало о томе да ли Русији треба увести санкције, Велика Британија и земље које увозе гас из Норвешке, оштро су нападале Русију.**

ЕУ је војнички патуљак, и она без Америкаца не може ништа да уради. Уколико се европске земље одлуче да уведу санкције Русији, угрозиће своје интересе. Није ту само гас у питању. ЕУ има велики капитал који је уложен у руску привреду. Немогуће је изоловати једну Русију или, рецимо Кину. Пре ће се догодити нешто друго. Долази, наиме, до приближавања Немачке и Русије, што сведочи о томе да ће Руси ускоро поделити партнере у ЕУ, тим пре што су евроатланске пукотине у Европи већ одавно врло видљиве.

• **Да ли Русија намерава да грузијски сценарио примени и на друга жаришта на постсовјетском простору, рецимо у случају Украјине?**

Украјинска прича је сасвим другачија. Украјина је једна велика земља и

има врло снажну војску. Тачно је да има око 18 милиона Руса који живе у тој земљи и да је проблем Крима и Севастопоља врло занимљив. Наиме, интересантно је са правног и политичког аспекта како је Хрушчов једним указом тај део Русије поклонио Украјини. Истина је и то да је са историјског аспекта Украјина била прапостојбина данашње Русије. Међутим, модел који је Русија применила за решавање кризе у Јужној Осетији и Абхазији у Украјини је просто немогућ. Не искључује се могућност да грађани руског порекла у Украјини имају одређену тежину када се буде расправљало о односу те државе и НАТО-а, јер Русија и није би-

ла превише против тога да Украјина уђе у ЕУ, али неће дозволити снаге НАТО-а у комшилуку.

• **Ипак, Американци по свему судећи намеравају да узврате ударац Русији. Наиме, холандска обавештајна служба напустила је Иран јер је, по њиховим подацима, на помолу напад САД-а на Иран. Ви сте у прошлонедељном броју НИН-а написали текст у којем малтене тврдите да су Вашингтон и Техеран договорили мали рат!?**

Мислим да јесу. Холанђани износе тезу да ће то бити напад беспилотним летилицама које не могу да носе тешке ракете и бомбе. Спомиње се да ће напасти делове ракета и лансиране уређаје који ће бити на површини земље. На основу тог извештаја, Американци неће гађати нуклеарне инсталације. Уколико је тај ракетни напад планиран да би Иран онемогућио да лансира нуклеарну бомбу, онда је он ограниченог интензитета те неће довести до протеста Руса, јер неће бити дирнуте нуклеарке које они граде. Протестовати неће ни еколошка удружења, јер напад неће изазвати радијацију, људских жртава неће бити, а нико ни од западних пилота неће погинути јер ће бити употребљене беспилотне летилице. Дакле, сви су опрали образ, нешто су урадили, а САД добијају нове поене јер су, као, показале да имају адекватан одговор на руски напад на Грузију.

Поене ће, то је такође веома важно, добити и председнички кандидат републиканаца Мекејн. Израел ће, такође, бити задовољан јер ако САД уништи иранске лансиране уређаје,

Иранци неће имати чиме да додаје ракете до Израела.

- **То је свакако занимљив сценарио, међутим, нејасно је шта Иран добија уколико пристане на тај „договорени рат“?**

Иран је свестан да на тај начин може и даље да настави нуклеарна истраживања, а моћи ће и даље да извози нафту. Уколико Иранци заостигре односе са Америком и ако не буде овог „договореног“ рата, онда прети опасност да САД потопе иранске танкере са нафтом. У том случају Ирану би требало пет-шест година да би се опоравио. А, чиме ће онда Техеран да храни 70 милиона Иранаца? Уколико увоз нафте опадне у причу око овог енергента активније ће ући Русија и Венецуела и потиснути Иран са тржишта. Осим тога, Иран ће-после бомбардовања добити и значајну помоћ многих других земаља. Некада није лоше имати позицију жртве у светским релацијама.

- **У контексту новог распореда снага у свету, и пре сукоба између Русије и Грузије, веома занимљива су дешавања на афричком континенту где, у последње време, све више утицаја имају Кина, чак и Венецуела.**

Кина је ушла у Судан са великим новцем, као и у Конго, где гради путеве и отвара руднике. Конго има и злато, и дијаманте, и уранијум. Да је враг однео шалу сведочи и чињеница да су Американци направили своју команду за Африку и да су активирали Четвр-

ту флоту која ће крстарити између Средње и Јужне Америке.

- **Американци су у последњих неколико година изградили нове базе на Балкану. Може ли се зауставити прављење штита НАТО-а на овим просторима?**

На подручју Балкана, када узмемо у обзир Румунију, Бугарску, БиХ, Космет и Македонију, НАТО има осам база. Бугари и Румуни су и ушли у ЕУ само зато што су пристали да дају базе Американцима. Дакле, то је у овом

тренутку немогуће спречити.

- **А, да ли је онда могуће сачувати Космет у саставу Србије?**

Косово и Метохија могу се сачувати само ако се задовоље три услова: да се направи јака војска која може да се носи са свим евентуалним противницима на Космету; да Србија као друштво буде спремна да поднесе цену војне интервенције на Космету и да је политички спремна да сарађује са албанским представницима; и, најважније, да међународни сплет околности омогући повољан расплет догађаја. Што се тиче војске, она би тренутно могла да изађе на крај и са косовским Албанцима, али и са снагама КФОР-а. То је рекао и начелник Генералштаба Војске Србије генерал Здравко Понош. Али Србија није успела да уради са Косметом оно што је Русији пошло за руком у случају Чеченије. Наша држава је, наиме, требала да нађе Албанце на Космету који би били спремни да политички дејствују у оквиру српског политичког система. Руси су нашли Чечене у Москви који имају развијен бизнис у Русији и рекли им да могу да наставе са својим бизнисом само уколико нађу Чечене који ће да се боре за руске интересе.

- **Србија их је некада налазила. Хоћете ли да подсетите наше читаоце на активности бивше Државне безбедности на Косову и Метохији?**

Да, то је тачно. То је некада успешно радила УДБ-а, а касније и ДБ. Александар Ранковић је, као шеф наше службе, имао свог капетана Лешин-

ја на Космету и друге бројне лојалне Албанци који су први пријавили екстремне појаве својих сународника. У протеклим ратовима Албанци су нас издавали као и остале нације, али у многим ситуацијама показали су се као јако добри војници ЈНА. За време агресије НАТО-а имали смо Албанца пилота на Мигу 29, који је ратовао на нашој страни. Грешка политичара била је у томе што нису нашли копчу са Албанцима на Космету. Са Албанцима се најбоље сарађује када се прави бизнис. Код њих, реч је реч. Истина је да су Албанци одувек тежили независном Косову, али морам да признам да сам ја за време Титове Југославије смео да путем по целом Космету и да мирно спавам где год хоћу.

• Поменули смо да је Војска Србије способна да се супротстави косовским Албанцима и КФОР-у. Међутим, када је наоружање у питању, где се тренутно налази Србија?

Што се тиче наоружања у Србији, промене на боље су уочљиве. Можемо рећи да после дуго година држава издваја одређена средства за куповину нових борбених система. Издвојено је 50 милиона евра за куповину новог радио-комуникационог система од Израела и Француза. Издвојена су средства за куповину нових ракета ваздух-ваздух за Мигове, а сада треба да се за војску купи нових сто ципова, од којих седамдесет Ленд-ровера „дифендера“, а тридесет Лада „нива“ најновијег типа. Купљене су нове пушке М21, а за специјалце ће се набавити ново аутоматско наоружање „хеклер кох“.

• На основу ваших речи произилази да Војска Србије свакодневно бива све јачом.

Наравно, двадесет авиона Г4 биће трансформисано у супермодерне, а изаћи ће нови авион ЛАСТА. Набављено је десет беспилотних летилица из Израела за контролу територије на југу Србије и у Копненој зони безбедности. Авијација Војске ће бити модернизована, а у јануару нам са ремонтања стиже неки „Миг 29“. Идуће године, највероватније ће бити расписан тендер за набавку нових вишенамених борбених авиона. Све то говори да се у Војсци Србије и Министарству одбране ипак дешавају позитивни помаци.

• Ипак, чини се да држава недовољно брине о војним лицима. Многи од њих су чак и бескућници.

То није тачно. Плате су војним лицима у просеку повећане за 40 одсто, а кадет четврте године Војне академије има обезбеђену храну, одећу и стан, и има целарац од 150 евра. До краја године војним лицима биће подељено 300 станова. Војска је, такође, постала свесна да су уназад три-четири године направљене велике грешке, па су из разних института пензионисани стручњаци који су у најбољем стваралачком добу. Такође, бројно стање у Војсци знатно ће се повећати. Постоје индиције да ће се продужити и служење војске, пошто је очигледно да је потпуна професионализација војске до 2012. године немогућа. Пооптриће се и критеријуми за цивилно служење војног рока. План је и да ВМА постане најмо-

дернија болница у овом делу Европе. Али, најважније је то што војни буџет Србије износи око 900 милиона евра, што је више него за протекле три године заједно. Када бих се ја питао, натерао бих политичаре да Војсци обезбеде буџет од пет милијарди, па да броји 200 хиљада људи. Тада би се сви на Космету добро замислили.

• Тешко да би то променило ситуацију у погледу Космета, имајући у виду сарадњу наше Војске са НАТО-ом.

Приближавање наше војске НАТО-у заустављено је. Војска је своје односе са НАТО-ом заледила и остала је само билатерална сарадња са Националном гардом Охаја. Њихови представници биће гости ВС, али ће поред њих у посету доћи и представник Генералштаба кинеске војске, први пут после 24 године.

• Желите ли да кажете да Србија припрема заокрет у односима са НАТО-ом!?

Нећу да кажем да се припрема заокрет, али у Министарству одбране, колико сам ја сазнао, схватају да су претходне гарнитуре тог министарства сувише биле наклоњене једној страни. Садашњи војни менаџмент жели да сарадњу уравнотежи и да успостави односе са војском Русије. То је признао и министар одбране Драган Шутановац.

Др Војислав Шешељ о кумству, политици, моралу, мафији,...

Ријечи које се памте

Приредио: Ранко Жугић

О кумству...

Дешавају се сукоби међу кумовима и пријатељима у свим сферама живота, па и у политици. Сетите се сукоба између Карађорђа и Милоша Обреновића. Ту је чак дошло до кумоубиства. Кум је убијен, а многи историчари кажу да је на тај начин Србија спасена! Сваки човек би требало да води рачуна о свом личном и моралном интегритету. Свако би требало да процењује шта је морално, а шта није, и наравно да сноси последице својих поступака. А народ изриче највећу моралну осуду ономе ко је и заслужи! Полазим од принципа да ми је кум драг, али ми је Отаџбина дража. Па, ако кум изда Отаџбину, онда ћу ја то јавно и да саопштим. Не могу жртвовати Отаџбину да бих сакрио кума.

О Србима и Русима...

Русија не може вечито остати на коленима. Она ће врло брзо опет постати велика и моћна сила. Вратиће се и на европску и на светску позорницу. Ми Срби, данас страдамо зато што смо традиционални руски савезници на Балкану. То знају Американци, то знају западне силе, зато подржавају све српске непријатеље – и Словенце и Хрвате и муслимане и Албанце и све остале.

О политици и моралу...

Зрелост политичких лидера није нека константна категорија и она се мери снагом политичких странака. Тамо где су политички лидери зрели, странке су снажне, а тамо где су незрели, странке пропадају. Политички лидери се различито сналазе у различитим историјским ситуацијама. Значи, имамо случај пропадања неких странака, или нагло враћање других које су се показале зрелијим и одговорнијим

према неким историјским изазовима.

О пољитичкој мудросији...

Ја ћу сутра бити у позицији да примим и муфтију и католичког надбискупа, албанског и турског амбасадора. То једноставно, мора да се поднесе. Ако неко мисли да ми можемо мимо осталог света, па он ми је рекао то и то и нећу да му пружим руку, ти манири не доликују озбиљним људима. Нећемо да останемо на нивоу племенске свести. И са највећим непријатељима треба некада разговарати

О оданосији сџиранци...

Странка ће и убудуће долазити у тешке ситуације. Оном ко је одан странци, мериће се како ће се понашати у тешким ситуацијама, колико ће онда имати поверења, а не у оним ситуацијама када све иде добро, као по лоју, подмазано.

О њравим вођама...

Ако је неко спреман да поведе народ у погибију, треба сам да стане на чело, па да он први погине ако дође до погибије.

Ко ме је све хајсио...

Микулић, Поздерац, Стане Доланц, Туђман, Милошевић...

О њрвом хајсиењу...

Први пут су ме ухапсили у фебруару 1984, у возу, на путу из Сарајева за Београд. Задржали су ме на саслушању пуних 27 часова. Покушали су да ме слома, да ме наговоре да се повучем из политичке делатности, обећавајући ми да ћу имати све што пожелим, само

да се оканем тих својих дисидентских веза и политичке делатности.

Неколико дана после хапшења у Сарајеву, почео сам штрајк глађу који је трајао четрдесет осам дана. Циљ ми је био да што већу пажњу међународне јавности скренем на своје суђење. Био сам, заиста на самој ивици живота.

Негде око двадесетог дана штрајка глађу, родио ми се син. Жена ми је била пред порођајем у време мог хапшења. И то је био један од најсрећнијих тренутака у затвору.

То ми је прво саопштио један од затворских стражара, онда долазе два лекара, један медицински техничар, љубе се са мном, честитају ми и кажу: „Е сад је прави тренутак да прекинеш штрајк глађу, пошто ти се родио син.“ А ја им кажем да би ме се син после стидео што нисам издржао дуже, да то

не долази у обзир, да је то сад разлог више да наставим штрајк.

О Зеничком каземајћу...

Зеница је једно страшно животно искуство. Зенички затвор је био најгори затвор, са најтежим режимом издржавања казни, са најтежим пословима које су робијаши морали да раде. Ја сам се супротстављао. Нисам хтео да радим. 6 и по месеци сам провео у самици. Око 4 месеца у карантину, само 3 и по месеца у затворском кругу. Једном су ме тамо претукли и тамо сам штрајковао глађу неких 16 дана, а у Сарајеву претходно 48 дана.

О њројгајанди...

Опште узевши, о пропаганди говоримо онда када се ради о „деловању на јавно мњење како би се оно навело да усвоји одређене политичке и друштвене идеје, да подржава одређену политику, власт или представника. Служећи се специфичним техникама, пропаганда има за циљ да изврши утицај на основни став појединца: у том смислу, она је „локушај утицаја на мишљење и понашање заједнице са циљем да појединци усвоје одређено мишљење и понашање.

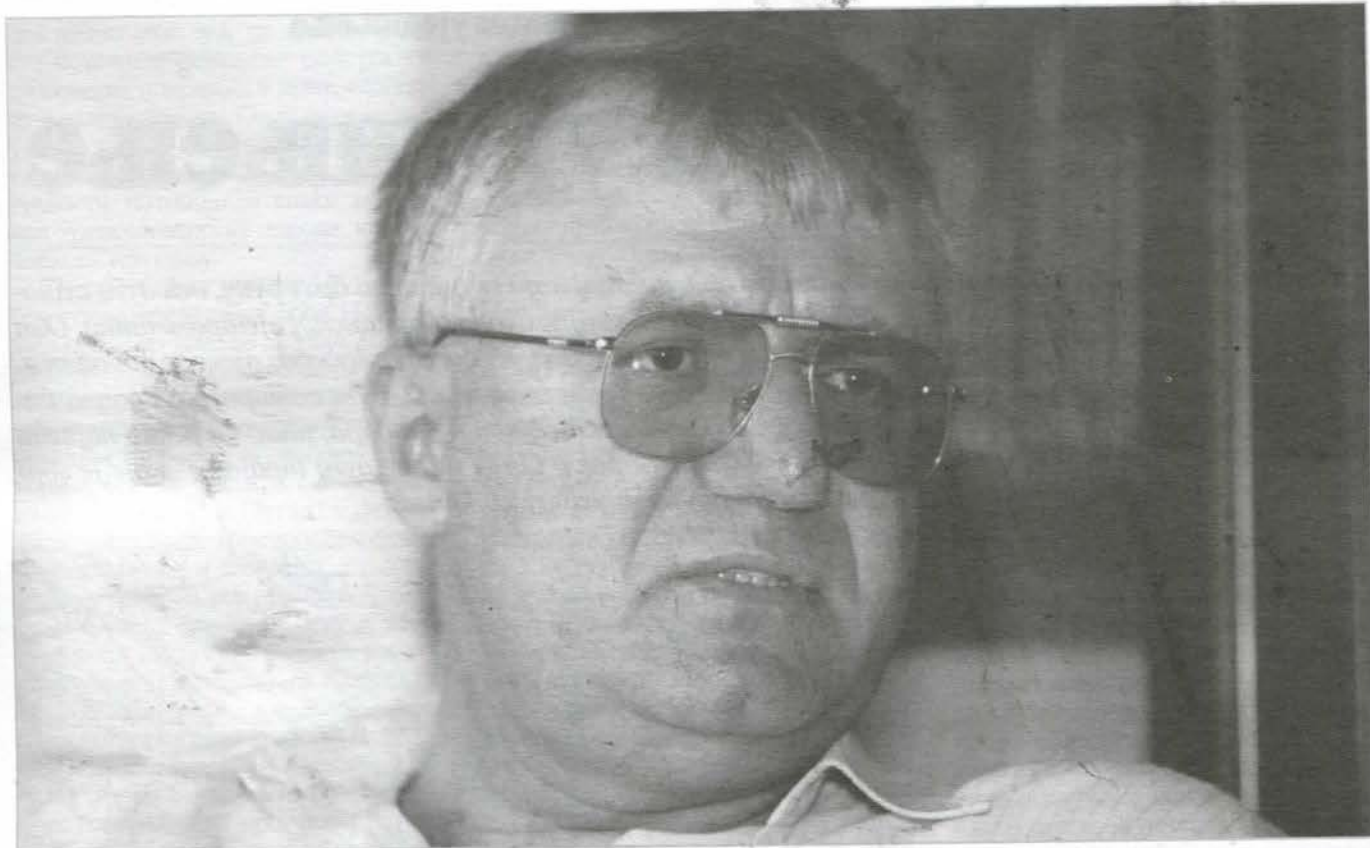
О новинарима у комунизму...

Када су новинари у питању, онда се поставља проблем и новинарске етике, морала. Комунизам је убио скоро сваки морал у народу. Ми сада муко трпно обнављамо тај морал.

О медијима на зајаду...

Идеализована слика западне демократије медије представља као поуздане и свеприсутне, пркосне и тврдоглаве, до заједљивости критички располо-

жене и непоткупљиве, актере политичког процеса који пожртвовано чувају слободу говора и обезбеђују право грађана да буду о свему обавештени. Али кад се дирне у окоштале идеолошке стереотипе и доктринарне предрасуде, непоћудног гомила одмах френетично оптужује за „говор мржње“ и заменом теза он постаје извор нетрпељивости.

О шелевизији...

Какав год догађај се деси, они имају налог како да тај догађај обраде, како да га представе у јавности. А телевизија је једно веома опасно средство манипулисања људима, и телевизија може бити основ за успостављање новог тоталитаризма у неким светским размерама. Народ је склон, врло често, да подлегне свему ономе што се и планира преко телевизије. Тај проблем манипулативних способности телевизије може се решавати само једном правом конкуренцијом. А конкуренција се постиже ширењем мреже приватних телевизијских станица.

О демократији...

Демократија је увек била поштапалица „за код куће“. На међународној сцени, у односима између великих и малих држава, никада се није покушавао створити ни привид демократич-

ности. Само претње, уцене – језик ултиматума...

— Да би се демократија сачувала, људи се морају свести на идиотизам просечности, мора им се наметнути апатија и послушност, а пажња закупити периферним збивањима сензацијама и сплеткама.

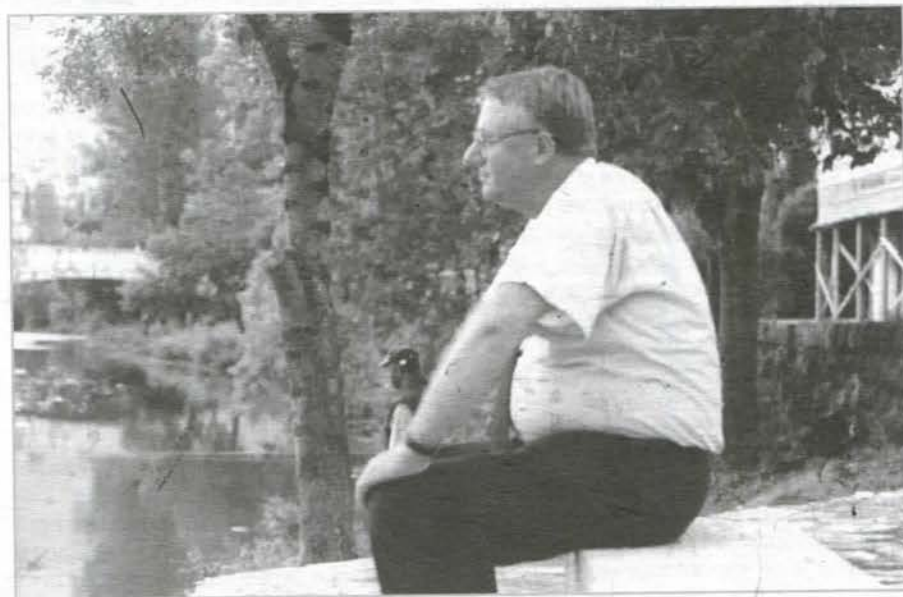
О ванредном стању...

Свака демократска земља има у свом Уставу одредбу према којој је могуће у извесним околностима успоста-

вити ванредно стање. Али, ми се трудимо да не дође до ванредног стања. Јер, ванредно стање само по себи је ипак једно зло. Нешто мање од онога што се спречава, али је ипак зло. Ипак је лоше. Ванредно стање је диктатура.

Да се њоново родим...

И да се поново родим, опет бих кренуо истим путем. Само бих знао да то много вештије изведем, па бих и много веће победе постигао. Знао бих много више слабих тачака противника.

Црна Гора и уједињење

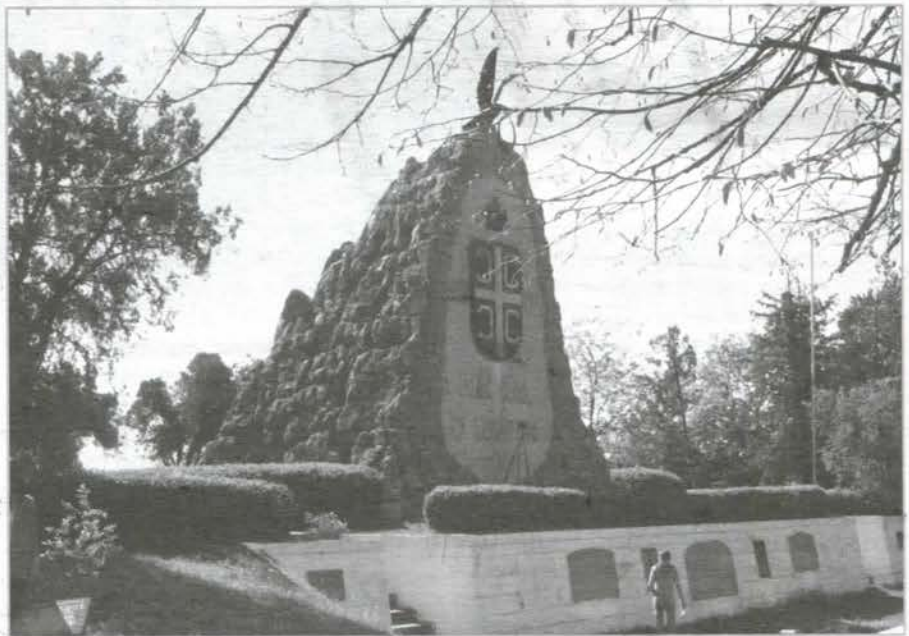
- *Идеја уједињења Српства и југословенства није догађај који се десио на брзу руку, већ дући историјски процес који траје миленије од кад живимо на увијек бурној балканској вјетрометини. Ова идеја је била звијезда водилца која је сачувала саму националну суштинанцу кроз вјекове робовања, не само Срба него и свих осталих Јужних Словена. Уједињење је, као дући историјски процес, било у тој мери свим плановима најумнијих јужнословенских глава и владара, што би рекао највећи свјетски историчар 20. вијека, Француз Фернан Бордел, био је „дуго трајање“ које је због сплета међународних околности финализовано на почетку 20. вијека*

Пише: др Вукић Илинчић

Идеја уједињења Српства и југословенства није догађај који се десио на брзу руку, већ дући историјски процес који траје миленије од кад живимо на увијек бурној балканској вјетрометини. Ова идеја је била звијезда водилца која је сачувала саму националну супстанцу кроз вјекове робовања, не само Срба него и свих осталих Јужних Словена. Уједињење је, као дући историјски процес, било у готово свим плановима најумнијих јужнословенских глава и владара, што би рекао највећи свјетски историчар 20. вијека, Француз Фернан Бордел, то је било „дуго трајање“ које је због сплета међународних околности финализовано на почетку 20. вијека.

Јединство Срба и свих Јужних Словена представљало би велику препреку освајачима, који су гледали на све начине да до њега не дође. Послије процвата српских средњовјековних држава, настаје период дуге борбе и ропства под азијатским освајачима. Услед турског продирања мијења се читав ток дотадашње српске историје. Срби су за Турке представљали главну опасност на Балкану. Због тога је требало натјерати Србе или да се склоне или да се поклоне. Свјесни да су до јуче представљали главну силу Балкана, иначе народ борбен, слободољубив и са пуно војничких квалитета, Срби су, умјесто да поведу главу примили борбу.

У тој борби су поражени, али не и сатрвени. Више од стотину година српске земље су биле главно поприште борбе између Турака и хришћана, уништен је највећи дио српске средњовјековне цивилизације. Српски лешиви су пунили одбрамбене шанчеве Европе, чувајући је од турске најезде. Мало је

народа који би толико издржали, а ипак се тако одржали и бројно и физички и са оном, до краја живом косовском етиком прегарања, као што је то био случај са Србима.

Највећу и најзначајнију улогу кроз дући период ропства одиграла је православна црква. Након пропасти српске државе и Српске патријашције, што је било у узајамној вези, српско свештенство није могло никако да се помири са турским освајањима. Традиција немањичке Србије тијесно је повезана са традицијом и угледом цркве.

Од српских покрајина посљедња је под турску власт пала Зета 1499. године. Зета се постепено замјењује именом Црна Гора, што се односило на простор између Скадарског језера, Зетске и Бјелопапличке равнице, Пашиновића и Херцеговине. На том простору створена је прва српска држава и трајно, кроз бурне и тешке мијене про-

шлости, сачувала националну свијест и државну идеју. Ту је чувана традиција, здрава и једра снага наше нације, створене и очуване културне вриједности.

Племи је, као демократска и војничка заједница, било главни носилац и чувар тих стваралачких, духовних и материјалних активности. Обједињавала их је завјетна мисао и вјера, а окупљале цетињске владике.

Идеја уједињења је присутна код свих цетињских владика, а код Петра II Петровића Његоша, владике Рада, нарочито. Он тужи за српском државом. За њега је Карађорђева Србија глава, а Црна Гора збијег у који је унесена сјенка српске слободе. Карађорђе је за Његоша бич тирани који „диже народ, крсти земљу и варварске ланце сруши; из мртвијех Срба дозва, дуну живот српској души“. Његошева идеја уједињења не подразумјева само срп-

ско уједињење, већ се односи и на ослобођење и уједињење свих јужнословенских покрајина у једну, слободну и велику државу. Он је сагоријевао у пламену тих и таквих националних тежњи, у границама сопствених могућности потпомагао сваки покрет код јужнословенских народа који је ишао ка том циљу.

Прекретницу у животу Црне Горе без сумње представља доба Петра I, који је ударио темеље државе. Владика је био духовно снажна личност, политички мислилац и визионар, државник и дипломата и изузетно способан организатор борбе за слободу Црногораца, Брђана и других сународника из околних области. Петар I је формулисао један план за ослобођење свих српских народа и стварања „славено-српског” царства, под руским покровитељством. Ту славено-српску државу чинили би: Црна Гора (којој би се прикључила и Доња Зета, са градовима Подгорицом, Спужем и Жабљаком), Бока которска, Херцеговина, Дубровник и Далмација. Овај план представља један од најцјеловитијих историјских споменика за проучавање идеје настанка не само нове славено-српске државе, него и идеје о стварању југословенске државне заједнице на Балкану, каже академик Миомир Дашић.

До стварања нововјековне Србије довели су устанци од 1804. до 1815. године. Српска народна (сељачка) револуција представља најзначајнију појаву у новијој историји српског народа уопште. Она је из основа пољуљала темеље ионако трошног Османлијског царства на Балкану. Српски народ је тада изашао на европску политичку позорницу и показао другачији приступ рјешавању тзв. источног питања, поставивши начело: Балкан балканским народима. Нешто раније и упоредо с револуционарним промјенама започетим Првим српским устанком и Црногорци су у неравноправној борби с Турцима, ударили темеље својој држави. Староцрногорска и брдска племена, ослањајући се на Русију, велику и снажну словенску силу и „мајку православа”, извојевала су најзначајнију тековину - малу слободну државу под вођством митрополита Петра I Петровића Његоша. Појавом нововјековних држава Србије и Црне Горе, створене су основне претпоставке за ослобођење читавог српског народа.

Процес конституисања црногорске државе завршен је у току владавине посљедњег Петровића. На русевинама племенског патријархалног друштва изграђивала се државна управа

на грађанским основама, створени су услови за ослобађање сусједних српских области и њиховог становништва у смјеру стварања грађанског друштва. Црна Гора је у доба књаза Николе добила међународно признање независности (1878), остварила велики углед у цјелокупном Српству, у јужнословенском и балканском свијету.

У спољној политици књаз Никола је недвосмислено истицао „историјска права” на некадашње српске земље и мимо граница „Иванбеговине” и Зете Војислављевића и Балшића. Као политички и национални циљ назначио је проширење државе на области некадашњег Душановог царства. Нарочито је истицао градове Пећ и Призрен, први као средиште Српска православне цркве, а други као престоницу Душанову. То је он јасно и јавно саопштио још шездесетих година 19. вијека у политичким списима и патриотским пјесмама као што је „Онамо нама”. Црна Гора је, по њему, имала историјску обавезу да оствари легитимно историјско право ослобођења још неослобођених српских области од Турака и сједињених некадашњих српских средњовековних области са слободном Црном Гором. Сматрао је „аманетом предака” да крене у борбу против Турака на Косову и да на развалинама некадашњег царског двора у Призрену пренесе своју престоницу.

Међутим, препреку на путу остварења таквих жеља Црне Горе представљали су слични геополитички планови Србије. Због тога је долазило до временских спорења књаза Николе са србијанским владарима око разграничења инересних сфера у областима Старе Србије.

Ти династички сукоби негативно су се одражавали на јединство српског националног покрета, код народа су стварали забуну и неповјерење у искрене политичке намјере и црногорског и београдског двора. Цетињски владајући кругови су перманентно ис-

тицали да Црна Гора има првенство у мисији уједињења и ослобођења, да је Црна Гора „класична српска земља”, а Црногорци „најчистији дио српског народа” и „најраснији Динарци”. Политичка мисао и национална идеологија елитног српског национализма књаза Николе од почетка владавине па до 1903. године, давала је Црној Гори водећу улогу у српском народу.

Још као млад владар заносио се идејом „уједињења Српства”, па чак и по цијену одрицања од престола у корист србијанског кнеза Михаила. Дашић сматра да је један од разлога и то што је очекивао да ће га наслиједити пошто овај није имао директног потомка. Дашић каже и да је књаз Никола био занимљив човјек, више контроверзан него досљедан државник и да му је на првом мјесту било остварење династичких интереса, да је понекад због тога био спреман и да шире националне интересе стави у други план, али да је књаз Никола ипак био владар високих патриотских осјећања, родољуб који је све до у освит 20. вијека сматран узором у српском и јужнословенском свијету.

Књазу Николи је нарочито било стало до наклоности руског двора, па је доказивао своје симпатије према традиционалној црногорској заштитници. Без сагласности руске владе није се одвијала ниједна важнија спољно-политичка активност Црне Горе. Русофилска оријентација нарочито је испољена после 1878. године, а ослонац на Русију користио је Црној Гори за ширење национално-ослободилачког покрета. Пошто су Обреновићи тада водили аустрофилску политику, Русији је било у интересу да одржава свој утицај у Црној Гори, ласкајући књазу Николи, држећи га у увјерењу да ће имати улогу коју је руска дипломатија својевремено била намијенила кнезу Михаилу...

(Наставиће се)

Идеја уједињења је присутна код свих цетињских владика, а код Петра II Петровића Његоша, владике Рада, нарочито. Он тужи за српском државом. За њега је Карађорђева Србија глава, а Црна Гора збијег у који је унесена сјенка српске слободе. Карађорђе је за Његоша бич тирани који „диже народ, крсти земљу и варварске ланце сруши; из мртвијех Срба дозва, дуну живот српској души”. Његошева идеја уједињења не подразумева само српско уједињење, већ се односи и на ослобођење и уједињење свих јужнословенских покрајина у једну, слободну и велику државу. Он је сагоријевао у пламену тих и таквих националних тежњи, у границама сопствених могућности потпомагао сваки покрет код јужнословенских народа који је ишао ка том циљу.

Војислав Шешељ

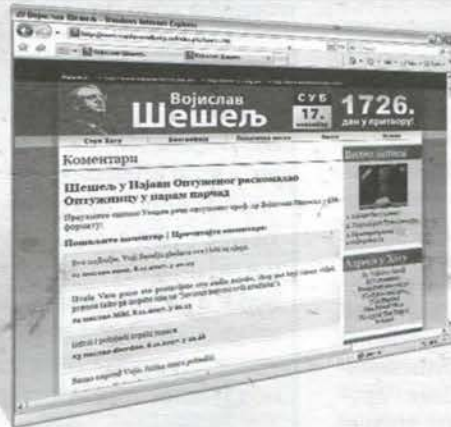
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЋИЋА**

СРПСКА РАДНИКАМА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи